

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

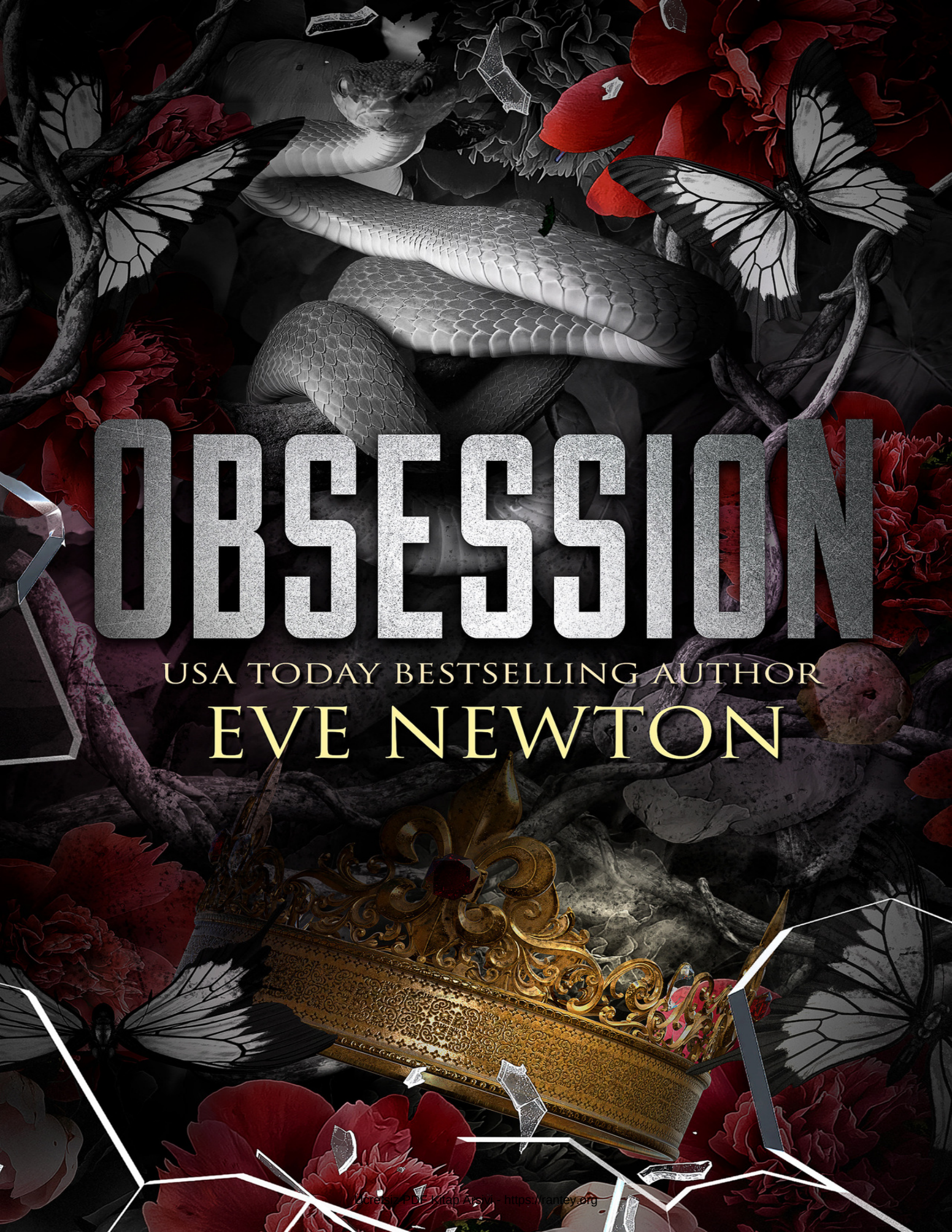
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OBSESSION

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

EVE NEWTON

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Takıntı

Karanlık Bir Bratva Mafyası Romantizmi

Saranov Bratva

Kitap 1

Eve Newton

Telif hakkı © 2026 Eve Newton'a aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

İçindekiler

Yazarın Notu

Mafya Kitapları Listesi

1. Oyun Salonları
2. Alina
3. Oyun Salonları
4. Alina
5. Oyun Salonları
6. Alina
7. Oyun Salonları
8. Alina
9. Oyun Salonları
10. Alina
11. Oyun Salonları
12. Alina
13. Oyun Salonları
14. Alina
15. Oyun Salonları
16. Alina
17. Oyun Salonları
18. Alina
19. Oyun Salonları
20. Alina
21. Oyun Salonları
22. Alina
23. Oyun Salonları
24. Alina
25. Oyun Salonları
26. Alina
27. Oyun Salonları
28. Alina
29. Oyun Salonları
30. Alina
31. Oyun Salonları
32. Alina
33. Oyun Salonları
34. Alina
35. Oyun Salonları

Epilog

Onun Acımasız Yemini

Eve Newton tarafından da yayınlandı.

Yazarın Notu

Bu, çağdaş bir karanlık Bratva aşk hikayesidir.

Karanlık, ahlaki açıdan gri bir aşk hikayesi:

- Merkezdeki aşk hikayesi yoğun ve tutkulu olsa da, suç ve şiddet unsurları içeriyor.
- HEA, organize suç ve kan dökme dolu bir yaşamı kabullenme üzerine kurulmuştur.

Obsession, yetişkinlere yönelik ve açık içerik barındırmaktadır;
okuyucunun dikkatli olması önerilir.

Uyarılar:

Kaçırma / esaret
Açık cinsel içerik, dayak ve boğma sahneleri dahil.
Grafiksel şiddet ve cinayet
Organize suç / Bratva temaları (suçlu şiddet, yolsuzluk)

Mafya Kitapları Listesi

Saranov Bratva

Takıntı

Sahip olunan

İtaat

Londra Bratva Serisi

Onun Acımasız Yemini

Vahşi Yemini

Acımasız Yemini

Vahşi Taç Serisindeki Kitaplar (İrlanda Mafyası)

Katlîam

Pota

Kaos

Çapraz ateş

Londra Bratva: Baranovlar

Onun Kötü Yemini

Bölüm 1

Oyun salonları

Sıcaklık.

Bedenler.

Alkol kokusu duyularımı alt üst ediyor.

Bas gitarın ritmi başlamadan bir an önce onu görüyorum. Sarı saçlı, sırtını açıkta bırakan ve kalçasını zar zor örten gümüş rengi bir elbise giymiş.

Sonra yanıp sönen ışıklar, bu şehirdeki eğlencenin son kalelerinden biri olan bu kulübün VIP bölümünden görüşümü bozuyor.

Dikkatimi çekti.

Hiç de iyi bir şey değil.

Bu durum ikimiz için de iyi sonuçlanmayacak.

Flaş ışıkları söndüğünde bakışlarım tekrar ona takılıyor, sonra kalabalığın içinde onu kaybediyorum. Neyse ki, bir kalp atışı sonra onu buluyorum, tıpkı kuzeyi gösteren bir pusula iğnesi gibi.

Vik yanımda bir şeyler söylüyor. Cevap vermiyorum. Parmaklarım bardağı sıkıca kavıyor, bardağın kenarı avucumu acıtıyor ve sinirleniyorum; ona, ışıklara, dikkatimin bir yabancıya yönelmiş olmasına.

Beni dürtüyor ama onu görmezden geliyorum. Eğer bir güvenlik sorunu olsaydı, dikkatimi çekerdi.

Öyle değil.

Ayağa kalkıp, bu bölümü kalabalıktan ayıran kadife halata doğru ilerliyorum, votkamı da yanıma alıyorum. Bir yudum alırken, onu en son nerede gördüğüme odaklanıyorum. Ama bunun yerine başka bir şey dikkatimi çekiyor.

Suyun içinde bir köpekbalığı.

Tam bir avcı gibi, dans pistinin kenarlarında sinsice dolaşıyor, sanki yutacak bir şey arıyormuş gibi.

Merakımdan bakışlarını takip ettim ve bakışları beni, kimse izlemiyormuş gibi dans eden seksi sarışına götürdü.

Ne kadar da yanılıyor olabilir ki?

Görünüşe göre ikimiz de ona göz dikmiş durumdayız. Kaşlarımı çattım ve dikkatimi onu takip eden adama çevirdim. Adam yaklaşıyordu. Bedenlerin arasından kolayca, fark edilmeden ama durdurulamaz bir şekilde ilerliyordu. Kimse ona dikkat etmiyordu. Kimse onun orada olduğunu bile bilmiyordu.

Ben hariç.

Odadaki tehlikeyi tespit etmek benim görevim.

Bu işte çok iyiyim.

Sarışın kız arkasını döndüğünde, saçları çılgınca savrulurken, arkadaşı ona bir şeyler bağıırken yüzündeki kahkaha ifadesiyle birlikte, penisim sertleşiyor. Onda benimkini haykıran bir şey var.

Gör. Al. Sahip ol. İşte benim yaşam felsefem.

İçeceğimin son yudumunu da hızla içtikten sonra bardağı yere sertçe vurup ipin üzerinden atladım ve yer beni yuttu. Yüzüme kavurucu bir sıcaklık çarptı, ter ve parfüm birbirine karışıp boğucu bir koku yaydı. Işıklar kalabalığı parçalara ayırıyordu. Hareket ettim. İnsanlar nedenini anlamadan bana yol açtılar. Gözümü köpekbalığında ayırmadan, doğrudan kadına nişan aldım ve ondan birkaç saniye önce ona ulaştım. Adam durakladı, durumu değerlendirdi. Kadın, farkına varınca ayağımın ucuna bastı ve döndü.

"Özür dilerim!" diye bağırdı müziğin gürültüsünün üzerinden ve tekrar arkasını dönerek, benden uzaklaşarak öne doğru hareket etti.

Kabul edilemez.

Yakından bakınca daha da güzel.

Artık onun kim olduğunu da biliyorum.

Sırtının ortasındaki dövme bana bunu anlatıyor.

Bu sadece mürekkep değil. Bu bir uyarı etiketi ve bir imza; dünyanın size boyun eğmesini beklemediğiniz sürece takmayacağınız türden bir imza.

Elim düşünmeden kalçasında kayıyor—daha yukarıya, daha sıkıya, sırtı odanın yarısına görünmesin diye onu çeviriyorum. Sahiplenme duygusu halka açık yerlerde aptalca bir içgüdü. Ama yine de yapıyorum.

Belov.

Alina, eğer bilgilerim doğruysa. Valery Belov'un kızı. Kuznetsov Bratva ailesinin tetikçisi. Acımasız bir herif. Yaklaşık iki yıl önce beni dövdü. Neredeyse kafamı koparacaktı.

Bu, sonuçları olacağı anlamına geliyor. Ayrıca, köşeye sıkıştırıp unutabileceğim, yüzü olmayan bir gece kulübü kızı olmadığı anlamına da geliyor.

Uzanıp ellerimi kalçalarına koydum ve o donakaldı. Ellerimi orada tutmaya devam ettim. Alçak, kontrollü bir şekilde. Arkadaşı onu benden uzaklaştırmaya çalıştı ama ben tutuşumu sıkılaştırıp onu tekrar bedenime doğru çektim.

"Bırak beni," diyor, başını çevirip omzunun üzerinden bana bakarak.

Öne eğildim. "Hiç şansın yok. Gözleniyorsun."

Gülerek, "Biliyorum. Bu odadaki her erkek beni istiyor. Hiçbiriniz beni elde edemeyeceksiniz." dedi. Uzaklaşmaya çalıştı ama kollarım onu sıkıca kavradı, kurtulamayacağı bir demir mengene gibi. Arkadaşları beni ondan ayırmaya çalışırken müziğin ritmi zeminde yankılandı. Çabaları için onlara A notu veririm.

Onlardan biri içeceğini yüzüme fırlattı.

Su. Sürücü olarak belirlenmiş kişi olmalısınız.

Başımı sallayarak, Alina'nın başını tekrar yana çevirmesi ve bana bakarken gözlerinin irileşmesi üzerine durumu gülerek geçiştirdim. Sarhoştı ve gülmeye başladı. Ağzımı kulağına yaklaştırdığımda kahkahası hıçkırığa, sonra da nefes nefese bir inlemeye dönüştü. "Alina Belova," dedim, gürültüyü bastıracak şekilde alçak sesle. "Şehrimde körü körüne dolaşamazsın."

O hareketsiz kalıyor. İsmi aklına geldiği anı hissediyorum. O kadar sarhoş değilim ki bunu kaçırmasın. Onu alma düşüncelerim tamamen kaybolacak kadar sarhoşum. Onu aldığımda, her santimini hatırlamasını istiyorum.

"Adımı nereden biliyorsunuz?" diyor.

"Çekil," dedim, bileğinden tutup belini bırakarak onu dans pistinden uzaklaştırdım.

"Bekle!" diye bağırdı, gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarıyla arkamdan sendeleyerek gelirken.

Avcı peşimizden gelirken açıklamaya çalışarak nefesimi boşa harcamıyorum. Benim varlığıma aldırmış etmeden, boynuna iğne saplamaya

saniyeler kala durdu. Bu da demek oluyor ki, kim olduğumu bilmeyecek kadar aptal.

Ahmaklık genellikle ölüme götürür.

Ama tıklım tıklım dolu bir gece kulübünün ortasında değil.

Dansçıların arasından sıyrılıp, yan tarafa çıkan yangın çıkışına doğru ilerliyorum. Vik'in hareket ettiğini zaten biliyorum. Alina'yı avcıdan uzaklaştırdığımı görür görmez ayağa kalkmış olurdu. Bu tür şeyler konusunda altıncı hissi var. Beni kendimden daha iyi tanıyor.

"Hey!" diye bağırdı Alina, bileğini kurtarmak için çabalarken.

Elimi daha sıkı tutarak yangın çıkış kapısını iterek açıyorum. Alarm yüksek sesle çalıyor, ama henüz kimse dikkat etmiyor.

Alina'yı oradan sürükleyerek ara sokağa götürdüm ve arkamdan kapıyı tekmeleyerek kapattım.

"Ne yapıyorsunuz?" diye çığlık attı, körkütük sarhoştı ve sendelerken neredeyse ayak bileğini kırıyordu. "Bırakın beni! Yardım edin!"

"Size yardım ediyorum," diye dişlerimi sıkarak söyledim ve sokağın sonundaki ışıkların yanıp söndüğünü gördüm.

Arkamdaki kapı tekrar açılıyor ve yüksek sesli müzik dışarıya yayılıyor. Şöyle bir bakıyorum. O.

Bir saniye bile beklemeden Alina'yı kucağıma alıp itfaiyeci gibi omzuma attım.

"Hey!" diye bağırdı, minik yumruklarıyla sırtıma vurarak ağzımın kenarının hafifçe yukarı kıvrılmasına neden oldu. "Beni indir!"

"Olmaz, krasotka," dedim, o tekmeleyip çığlık atarken ve adam da peşimizden gelirken, ara sokaktan aşağı doğru hızla yürürken.

Bir kahraman müdahale etmeye çalıştı, ona doğru uzandı ve bağırdı. Yanlarından geçerken boğazına yumruk attım.

Alina'nın o dramatik, sarhoş çığlıkları arasında adam hırıltılar çıkarıp dizlerinin üzerine çökerken, bu da bana ne kadar çok alkol tükettiğini gösteriyor. Siyah Mercedes'in arka kapısı içeriden açılırken ona mırıldanıyorum: "Baban sana hiç doğru düzgün düşünemeyecek kadar sarhoş olmamanı söylemedi mi?"

"Yardım edin!" diye bağırdı ve ben de gözlerimi devirerek onu araca bindirdim. Vik'in arka kapıyı açmak için eğildikten sonra sürücü koltuğuna geri yerleştiğini gördüm.

"Daha kaç kere söyleyeceğim, krasotka? Sana yardım ediyorum. Sür."

Ben daha kapıyı kapatmadan Vik gaza bastı, Alina'nın peşindeki adam ise akıl almaz bir çaresizlik içinde silahını çıkarıp ateş etti. Kurşun arka cama isabet etti ve Alina çığlık atarak yere eğildi.

Onu da kendimle birlikte aşağı çekiyorum, avucumla kafasının arkasını kavrayarak kafatasının kapıya çarpmasını engelliyorum. Fazla dikkatli. Fazla içgüdüsel.

Kolumun altında titriyor ve dikkatim aptalca ayrıntılara takılıyor—yanak kemiğindeki parıltı, boğazındaki nabız—sanki bunların hepsini fark edersem, onun kaçırılmasını engelleyebilirim.

"Panik yapma. Kurşun geçirmez," dedim ona telefonumu çıkararak.

"Panik yapmayın! Panik yapmayın! Beni kaçıırıyorsunuz!"

"Silahlı saldırganın sizi bayıltacak veya en azından bilinçsiz hale getirecek bir şey enjekte etme riskini mi tercih edersiniz, böylece size akıl almaz şeyler yapabilir?"

"Ne?" diye bağırdı, omzunun üzerinden geriye bakarak, ama Vik bir köşeyi dönmüştü ve gözden kaybolmuştuk. "Neler oluyor?" Başını tuttu, durumun gerçekliği alkolün etkisini bastırıyordu.

Onu görmezden gelerek, hızlı arama listesinden Kosta'yı aradım. "Berwick'in yan sokağı. Aptal bana ateş etti. Onu vur ya da ellerini kes. Karar senin."

"Khorosho," diyor ve ben de işlemi sonlandırıyorum.

Çenesini tutup yüzünü hafifçe yaslıyorum, ne nazikçe ne de sertçe; kontrollü bir şekilde. Göz bebekleri genişlemiş, ama normal. Çenesi gevşek değil, gözleri donuk değil.

Başparmağım, iğnenin gireceği yere, kulağının altına hafifçe değiyor. Deri sağlam. Ancak o zaman nefes alıp onu serbest bırakabiliyorum.

Alina'nın nefesi hızlanıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, elmacık kemiğine sim bulaşmış. Votka ve tatlı bir şey kokuyor. Bana, sonra da aynadaki Vik'e dik dik bakıyor. "Beni geri götür."

"Net," diyor Vik, sesi ifadesiz bir şekilde.

Koltukta doğrulup sendeleyerek, "Evdeyim," diye ısrar ediyor. "Güney Kennel Club'dayım. Şimdi."

Gülüyorum. "Emir verme hakkın yok, krasotka."

Bakışları, kısa kesilmiş koyu saçlarıma ve mavi gözlerime saplandı. Ateşi hissettim ve bu da penisimi biraz daha sertleştirdi. "Bana güzelim demeyi bırak, seni ahmak!"

"Tamam, Alina. Şimdi daha iyi oldu mu?"

"Adımı biliyorsun. Bu da muhtemelen babamı tanıdığın ya da beni takip ettiğin anlamına geliyor. İkisinden de seni öldürür."

"Deneyebilir," diyorum sakın bir şekilde, telefonum Kosta'nın güncellemesiyle çoktan titremeye başlamıştı bile. Aşağıya bakıyorum. Fotoğraf. Köpekbalgı yüzüstü yatıyor, Kosta'nın botu bileğinde, silah tekmelenmiş. Başka bir mesaj. Şıngıllar. Muhtemelen Fentanil. Sonra bakmak üzere kaydediyorum. "Baban seni bir avcının görüş alanından kurtardığım için kızmayacak. Kendini oraya senin soktuğun için kızacak."

Boğazı zorlanarak, alaycı bir şekilde yutkundu. "Ben yapmadım, arkadaşlarımla birlikteydim."

"Ve sonra av oldun. Adını bir hedef tahtası gibi taşıyorsun."

"Bu benim adım," diye karşılık veriyor. Çenesi yukarı kalkıyor. Cesur. Aptal. Çekici. Ne yazık ki şu an dokunulmaz.

"Evet," diye mırıldanıyorum. "Öyle."

Kapıyı el yordamıyla açtı ve kilitli olduğunu fark etti. "Beni dışarı çıkarın."

"Henüz işimiz bitmedi," diyorum.

"Ah, işimiz bitti." Parmağını bana doğru uzattı. "Bana bir daha dokunursan, bu lanet olası arabanın tamamını çığlık atarak yıkacağım."

Yavaşça gülümsedim, bu da onun nefesini keskin bir şekilde içine çekmesine neden oldu. "Çığlık at. Vik müzikli şeyleri sever."

"Siktir git," diye tükürdü ama yüzünün rengi soldu ve tekrar yutkundu. "Aman Tanrım."

Vik'in bana uzattığı su şişesini kapıyorum, o ise gözlerini yoldan ayırmıyor. Ayrıca omzunun üzerinden bir kağıt torba atıyor ve ben de homurdanıyorum.

"Her zaman hazırlıklı."

"Bu arabanın içini temizletmenin ne kadar tuttuğunu biliyor musun?" diye homurdanıyor.

İkisini de ona uzatıyorum. "Seç."

Tereddüt ediyor, gururu mide bulantısıyla boğuşuyor. Gururu kaybediyor. Nefes alıp veriyor, suyun kapağını açıp bir yudum alıyor, poşeti reddediyor. Kararlı küçük bir şey.

"Adınız," diyor bir an duraksadıktan sonra.

"Arkady Saranov."

İsim aklına geliyor. Gözleri tanıma ifadesiyle parlıyor, ardından hesap yapıyor. "Saranov. Tahmin etmeliydim. Kahrolası vahşi," diye tükürüyor.

"Seni kurtaran vahşı bir adam."

"Neden? Neden beni kurtardın?"

"Benim olanlara kimse dokunamaz."

"Senin mi? Ben senin değilim. Seni tanımıyorum bile!"

"Kendine bunu söylemeye devam et, krasotka. Öğreneceksin."

"Beni eve götür."

"Hayır. Zaten benimkindeyiz."

Gözlerini kırpıştırıp pencereden Mayfair'deki devasa eve bakıyor. Vik arabayı kaldırıma yanaştırıp motoru durduruyor. Önce ben iniyorum. Buradaki hava daha serin, para ve eski tuğla kokusuyla ferahlatıcı. Evin bacakları çıkıp onu yiyecekmiş gibi bakıyor.

"Çık dışarı," diyorum.

"Beni zorla," diye mırıldandı, başını dik tutarak.

Elimi uzatıp bileğini tekrar yakaladım ve o da benimle geldi, o seksi topuklu ayakkabılarıyla dengesini kaybetti. Sallanarak arabaya tutundu, kendini dengede tutmaya çalıştı. Parmaklarımı daha sıkı kıvrıp onu basamaklara doğru yönlendirdim.

Ben daha kapıya ulaşmadan kapı açılıyor. Dima, göğsünde gerilmiş bir takım elbiseyle, sıkılmış bir ifadeyle içeri giriyor. Alina'yı, parıltıyı, dağınıklığı, ona olan tutuşumu inceliyor. Ağzı seğiriyor.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor.

"Çözüm," diye karşılık verdim, onu iterek. "Kapatın."

Salon sesi emiyor. Mermer zemin, yüksek tavanlar, düşse bir adamı sersemletebilecek bir avize. Alina duruyor, sonra tekrar elimi çekiştiriyor.

"Yeter artık," diye çıkıştı. "Ben lanet olası bir köpek değilim."

"Hayır," dedim alçak sesle. "Sen, babanın eğitiminin bile yardım almadan kurtaramayacağı bir duruma neredeyse kendini sokmuş bir Belova'sın. Benimle tartışmaya hakkın yok."

Ona durumu anlatırken gözleri parladı.

"Sarhoşsun ve seni serbest bırakmanın güvenli olduğunu anlayana kadar burada kalacaksın."

"Beni burada tutamazsınız!"

"Beni izleyin."

"Arkadaşlarım babamı arayacaklar."

"Peki, peki ya seni kim kaçırdı diyecekler?"

Gözlerini kırpıştırıp elini yumruk yaptı ve içinden kendine lanet okudu.

“Tahmin edeyim. O arkadaşlardan birinde senin telefonun var, değil mi?”

“Ve benim param da! Kahrolasıca!”

"Bana ödeme yapmanıza gerek yok. Hizmetlerim ücretsiz."

"Siktir git sen de, bindiğin Mercedes'e de!" diye tükürdü ve topuklu ayakkabılarını çıkarıp mermer zeminin ortasına bıraktı, sendeleyerek kanepeye doğru ilerledi, orada yere yığıldı ve kafası deri koltuğa çarptıktan kısa bir süre sonra bayıldı.

“Dima,” diye emrettim. “Ona bir battaniye ve bir kova getir. Eğer biri ona el uzatırsa, elini kırarım.”

Bu gece kimse ona dokunmayacak. Ben bile.

Bölüm 2

Alina

Dilim damağıma yapışmış halde kendime geliyorum ve gözlerimin arkasında davul gibi vuran bir pişmanlık var. Deri ve temiz bir şeyin kokusu, pahalı parfümlerin ve gece kulübünün kalıntılarını bastırıyor. Üzerime yumuşak bir battaniye örtülmüş. Halının üzerinde, çoktan yargılanmış ve hakaret olarak bulunmuş bir kova duruyor.

Su şişesinin kapağı bir milimetre kadar açık, sanki biri kapağın sızdırmazlığını kontrol etmiş ve sonra vazgeçmiş gibi. Tabletler de fazla düzenli bir şekilde sıralanmış—sayılmış gibi.

Bunu buraya koyan kişi sadece malzemeleri bırakıp gitmemiş. Sanki bu sabahın sorumluluğunu üstlenecekmiş gibi, sabahı özenle düzenlemiş.

Neyse ki boştu.

Yavaşça nefes alıyorum. Pencereden içeri giren sıcak güneş ışığı her yeri aydınlatıyor. Burası benim evim değil. Benim evim daha küçük ama aynı derecede şık. Burası ise devasa, gürültüyü yutuyor ve parayı dışarı atıyor.

Dün gecedен parçalar zihnimde canlanıyor: sokak, bir silah, çelik gibi bir adamın kolu. Adı. Saranov. Arkady Saranov.

Çok hızlı doğrulurken başım zonkluyor. Saranov. Kahretsin. Koltuğa tutunup derin bir nefes alıyorum, sonra düşünceli bir kaba adamın cam üstü sehpanın üzerine bıraktığı su şişesinin kapağını açıp yavaşça bir yudum alıyorum. Orada duran tabletlere masumca bakıp onları görmezden geliyorum.

Tek bir adım sesi dikkatimi çekiyor. Bilinçli, ama zorlayıcı değil. Sanki bu alanın her santimetrekaresi ona aitmiş ve bunu biliyormuş gibi görüş alanıma giriyor.

Arkady Saranov, bıçak gibi bilenmiş bir günah gibi görünüyor. Koyu renk, kısa kesilmiş saçları var. İçinde boğulabileceğiniz kadar derin mavi gözleri var. Dövmeler kollarından yukarı doğru uzanıyor ve dar kesimli siyah gömleğin kısa kollarının altında kayboluyor. Pantolonu, yanılmıyorsa Tom Ford marka, özel dikim. Tanrı gibi görünüyor, eğer tanrılar diasporadaki Bratva varisleri olsaydı.

"Sen," diye hırladım. "Yılın kaçıranı."

Dudaklarının kenarını seksi bir yarım gülümsemeyle yukarı kıvrıyor ve bu içimde keşke olmasaydı dediğim şeyler yaratıyor. Oturuyor ve bana bakarken ayak bileğini diğer dizinin üzerine koyuyor.

Gözleri bir anlığına kovaya, tabletlere, su seviyesine kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü. O kadar hızlıydı ki, ona tam bakmasaydım fark etmezdim.

O, ben gözlerimi açmadan önce bile beni incelemeye başlamıştı.

"İyi uykular?"

"HAYIR."

"Gerçekten mi? Ölülerini bile uyandıracak kadar yüksek sesle horluyordun."

Yanaklarım anında kızardı. "Siktir git. Ben horlamıyorum."

Alçak ve sinir bozucu bir şekilde gülüyor. "Evet, yaptın. Çok sevimliydi."

"Senden nefret ediyorum," diyorum, çünkü bana öyle baktığında kalbimin aptalca bir şekilde çarptığını itiraf etmekten daha kolay. "Ayakkabılarım nerede?"

"Koridordaki dolapta." diye işaret etti, son derece rahat bir tavırla. "Mutfakta kahve var."

"Ne yani, beni zehirlemek için mi?" Mantıksızlığıma gözlerimi deviriyorum ama onda beni çılgılık atmaya iten bir şey var.

Başını yana eğerek, eğlenmiş bir ifadeyle, "Benim tarzım değil. Üstelik suyu da içtin." dedi.

"Suyun üzeri kapatıldı. Sizin tarzınız nedir? Kadınları arabalara sürükleyip rehin mi tutuyorsunuz?"

"Aptal kadınları aşırı doz ilaç kitlerinden ve kirli şırıngalar kullanan erkeklerden kurtarıyorum." Bakışları üzerimde gezindi, beni değerlendirdi ama dik dik bakmadı. Yine de tenimin altında bir sıcaklık hissettim. "Dikkatsiz davrandın."

Bu sözler canımı yakıyor. Sinirleniyorum. "Arkadaşlarımla birlikteydin."

“Sen bir hedeftin.” Bacağını indirip öne eğildi, ön kolları uyluklarındaydı ve dövmeleeri kasıldı. “Senin yolunu önceden planlamıştı. Rastgele değildin. Onu görmedin. Ben gördüm. Her şeyi görüyorum.”

Midem alt üst oldu. Bundan hiç hoşlanmıyorum. Haklı olmasından da hoşlanmıyorum. "Bana ders vermeyi bitirdin mi?"

“Şimdilik.” Pahalı bir takım elbise içinde saklı, pürüzsüz ve sessiz bir tehditkar tavırla ayağa kalktı. “Duş koridorun sonunda, soldaki ikinci kapı. Temiz havlu, diş fırçası. Dima sana kıyafet getiriyor.”

"Elbiselerim var."

Ağzı kıvrıldı. "Sen o kumaş parçasına mı giysi diyorsun?"

Bakışlarım çeliği bile kesebilirdi. Hiç tepki vermedi. "Burada kalmıyorum."

“Ben aksini söyleyene kadar öylesin.” Yaklaşıyor ve hava adeta elektrikleniyor. Onun büyüklüğünü, sakın kontrolünü, derimin altında uğultu çıkaran, sıkıca dizginlenmiş şiddet vaadini hissediyorum. “Dün gece sana dokunmadım,” diyor, sesi sakın. “Sen aksini söyleyene kadar dokunmayacağım. Ama cömert davranırken şımarık bir çocuk gibi davranarak sabrımı sınama.”

“Bu kadar cömert davranıyorsanız, neden gitmeme izin vermiyorsunuz?” Tehdidini açıkça görmezden geliyorum. Tepki vermeme istiyor, ama uzun süre beklemek zorunda kalacak.

"O adam seni bir sebeple hedef aldı, Alina."

"Öyleyse bana sebebini söyle," diye karşılık veriyorum. "Çünkü bilmiyorum, tamam mı?"

“Karmaşık değil.” Yaklaşıyor, omurgamda sıcaklık hissi uyandıran karanlık bir tutulma gibi. “Sırtında Belova dövmesi, yüzün reklam panosu gibi, sarhoşsun. Aynı anda hem güç hem de kırılganlık sergiliyorsun. Bu kombinasyon avcılarını kendine çekiyor. Dün geceki aptal serbest çalışan değildi.”

Ağzım kuruyor. "Kim diyor bunu?"

Telefonunu kaldırıp sayfalarını karıştırdı ve bana bir fotoğraf gösterdi. Yüzüstü yatan bir adam, bileği bir çizmenin altında, şırıngalar parıltıyordu. Midem bulandı. Telefonu cebine koydu. "Kuyruğu da vardı. Kuyruğunu da kaldırdık."

"Kaldırdım," diye tekrarlıyorum. "Ne kadar güzel. Peki şimdi ne olacak? Beni kahramanlık kompleksinizin kanıtı olarak ortalıkta mı gezdireceksiniz?"

"Benim öyle bir listem yok," diyor son derece sakın bir şekilde. "Benim bir listem var. O listeyi o hazırladı."

Kucağımdaki battaniyeyi kenara çekip ayağa kalktım, bacaklarım istediğim kadar sağlam değildi. Oda çok aydınlık, çok pahalı ve tam ona göreymi. "Eve gidiyorum."

"Hayır," diyor ve konu kapanıyor. Söz orada, kıpırdamadan kalıyor. "Duş al. Yemek ye. Sonra konuşuruz."

"Bana emir veremezsin."

"Az önce yaptım."

Şişeyi onun kusursuz yüzüne fırlatmak istiyorum. Bu bana Mina'nın yüzüne su fırlatmasını hatırlatıyor ve içimden bir ah çekiyorum. "Arkadaşlarım endişelenecek. Mina babamı arayacak."

Bakışları beni baştan aşağı süzüyor, kaba değil, nazik de değil; sanki bir değişkenler kümesiymişim gibi değerlendiriyor.

"Eminim ki çoktan yapmıştır. O da etrafı dolaşacak. Mina benim kim olduğumu bilmiyor. Birkaç saatini alacak."

"Bu durum sizi eğlendirmiş gibi görünüyor."

"Benim."

"Onun seni fena halde azarlayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Bir kere yandım. Son kez kafamı uçurmaya çalıştığımda yaptığı hareketleri inceledim. Hazırım."

Gözlerimi kırıyorum. "Babamla dövüştün... ve hayatta kaldın mı?" Biraz etkilendim. Bunu başarabilen çok az erkek var.

"Öyle görünüyor."

Gülmemeye çalışıyorum ama onun dövüldüğünü hayal edince bu zor oluyor. "Ne yaptın?"

Gözleri karardı. "Bilmek istemez miydin?"

"İşte bu yüzden soruyorum."

"Henüz o hikâyeyi hak etmedin. Aslında, beni sinirlendirmekten başka bir şey yapmadın. Belki de seni sana iğne yapmak isteyen avcıya bırakmalıydım."

Dudaklarımdan bir tıslama çıktı. "Bunu isterdin, değil mi? Sadist."

"Benim ne olduğum hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Senin itibarın senden önce geliyor, ahmak herif."

"Sizi herhangi bir şekilde incittim mi?"

Bu dobra sorusu kaşlarımı çatmamı sağladı. Ayrıca haklı olduğu için de sinirimi bozdu.

“Hayır,” diyorum ve lafı dolandırmadan ağzımdan dökülüyor. “Beni korkuttun. Beni sinirlendirdin. Ama bana zarar vermedin.”

Ağzı, sanki saçma bir sınavı geçmişim gibi hafifçe kıvrıldı. "Güzel. Duş al. Yemek ye. Sonra da neden avlandığını anlamaya çalışırız."

"Yani, ben rahatça oturup ağzımı kapatırken sen sorunu çözeceksin mi demek istiyorsun?"

"Konusabilirsiniz," diyor. "Sadece faydalı olmaya çalışın."

Ona el sallayıp işaret ettiği koridorda sessizce ilerledim. Kapılar, cilalanmış sırlar gibi sıralanmıştı. Banyo siyah mermerdendi ve duş çoktan çalışmaya başlamış, buhar saçıyor ve birden fazla duş başlığıyla cezbedici bir ortam yaratıyordu. Soyunup duşun altında durdum, ta ki kafamdaki gümbürtü hafif bir tıkırtıya dönüşene kadar.

Sıcak su dün gecenin izlerini gözeneklerimden dışarı atıyor. Keyifle inliyorum ve o beni bulmak için içeri dalmadan önce kıcımlı kaldırmam gerektiğine karar verene kadar orada öylece duruyorum.

Eğer o da buraya gelip beni fayanslara doğru itse, büyük...

“Defol git,” diye mırıldanıyorum, zihnimdeki seksi görüntü meme uçlarımı sertleştirirken. O bir kaba adam. Bir vahşi. Saranov adı, ta Anavatan'a kadar uzanan kirli bir geçmişe sahip. Bütün yetişkin hayatımı onun gibi Bratva adamlarından kaçınarak geçirdim. Genel olarak Bratva adamlarından kaçınarak. Babama bir bakmam yeterli, bunun bana göre bir hayat olmadığını biliyorum. Annem yıllar önce gitti, bir gece daha babamın paramparça halde geri gönderilip gönderilmeyeceğini merak etmeye dayanamadı. Ya da daha kötüsü. O kahpe beni on altı yaşında, sadece on altı yaşındakilerin olduğu gibi bir aptal olarak bıraktı ve umarım şu anda toprağın altındadır.

Babamın beni kurtarmasına hiç ihtiyaç duymadım çünkü ona böyle bir ihtiyaç vermedim. Kimse beni tanımıyor. Gerçekten de. Gerçek dünyada. Annemin soyadını tam da bu yüzden kullanıyorum. Ashworth. Bana verdiği ve kullanabileceğim tek şey. Sırtımdaki Belova yazılı Kiril alfabesi genellikle görünürde değil. O elbise. O aptal elbise kötü bir alışverişti. Biliyordum ama bir moda mağazasında anlık bir kararla almıştım ve onu ilk ve son kez giydim.

Arkady'nin babam yüzünden hedef alındığım teorisi çok basit bir bahane. Çok kolay. Öyle değildi. Muhtemelen fahişe gibi giyinip kendimi hedef haline getirecek kadar sarhoş olmamdı.

“Doğum günüm kutlu olsun,” diye mırıldanıp suyu sertçe kapatıyorum. Yirmi sekiz yaşındayım ve gösterecek pek bir şeyim yok. Şımartılmış, şımartılmış, Mina'nın bile tam olarak farkında olmadığı bir yalanın içinde yaşıyorum. Polisi aramazdı. Bunun anlamsız olduğunu biliyor. Ama babam? Evet, o bambaşka bir konu. Canımı yakacak kadar sertçe havluyula kuruluyorum, nane votkayı çıkarana kadar diş fırçasını dişlerimin üzerinden geçiriyorum, sonra tezgahın üzerindeki katlanmış kıyafetlere bakıyorum. Siyah atlet, yumuşak eşofman altı. Biraz büyük iç çamaşırı, ama Dima'yı affedeceğim. Onun sormasından ya da daha kötüsü, kendisini kontrol etmesindense, sarkık külotlarla dolaşmayı tercih ederim. Tezgahın üzerinde bir dizi pahalı banyo malzemesi sıralanmış ve deodorantı alıyorum. Yüzümü nemlendirdikten sonra kıyafetlerimi giyiyorum, berbat saçlarımı tarıyorum ve dağınık bir topuz yapıyorum.

Banyonun dışındaki koridor serin ve balmumu ile para kokuyor. Çıplak ayaklarım mermerde hiç ses çıkarmıyor. Kahve kokusunu takip ederek mutfığa gidiyorum ve Arkady'yi devasa bir mutfak adasının başında, kollarında çılgınca dövmelerle buluyorum. Kahvaltının ortasında onu kızdırırsanız parmağınızı koparabilecek gibi görünen bir bıçakla tost dilimliyor.

Karşısındaki taburenin önünde bir fincan duruyor. Buhar yükseliyor. Kahve, sert ve koyu. Bir tabak yumurta, tost ve ızgara domates. Sanki bir dergi sayfasından fırlamış gibi görünüyor ve midemin ağzımdan önce cevap vermesinden nefret ediyorum.

"Kahvaltıya her zaman Vityaz getirir misiniz?"

Kaşlarını çattı ve sonra bıçağı kaldırdı. "Silahlarını iyi tanıyorsun."

"Babamı tanıyorsunuz."

"Sürekli ondan bahsediyorsun, sanki ondan korkmam gerekiyormuş gibi."

"Akıllı olsaydın, öyle olurdun."

"Evet, kahvaltıya her zaman Vityaz getiririm. Onu sana karşı kullanmamdan mı endişeleniyorsun?"

"Hayır. Bunu yapmaya cesaret edemezsin."

Gülümsedi ve önüne bir tabak koydu.

"Aç değilim," diye yalan söylüyorum, bacaklarımın kararıyla tabureye kayarak oturuyorum.

Kaşını kaldırıyor. "Ye."

Kahveyi kucağına dökmeyi düşündüm. Ama ellerim titrediği için ve bunu görmesini istemediğim için bir lokma aldım.

O, gürültü yapmadan, temiz ve düzenli bir şekilde yemek yiyor. Hiçbir ses çıkarmıyor. Hiçbir gürültü yok. Her hareketinde kontrol var. Orada oturup sanki benim seçimlerime sahipmiş gibi davranması beni sinir ediyor.

"Dün gece dışarı çıkacağını kim bilebilirdi ki?" diye soruyor yudumlarını alırken. "İsimler. Nereden fotoğraf paylaştığın."

"Ben paylaşım yapmadım," diyorum tostumu yerken. "Aptal değilim."

"Tartışılabilir," diyor kayıtsızca.

"Alımlı."

Bunu görmezden geliyor ve çenesini hafifçe yukarı kaldırıyor. "Arkadaşlarınız. Tam isimleri."

İkinci bir porsiyon almak için çatalı bir lokma daha ağzıma tıkıyorum. "Mina St. James. Jess Fulwood. Nadia bilmem ne. Numarası Nadia Gym diye kayıtlı, beni yargılamayın."

Neredeyse gülümsüyor. "Ben her zaman yargılarım."

"Şaka değil. Vodka Lounge'a, sonra da Gilded'a gittik. Mina oradaki organizatörleri tanıyor. Pek de devlet sırrı sayılmaz."

Gözleri bir anlığına düşünüyormuş gibi seğiriyor.

Beni daha fazla sorgulamadan önce, "Bak, bu benim Belova olmamla ilgili değil, tamam mı? Kimse benim kim olduğumu bilmiyor. Dünya için ben Alina Ashworth'üm. O kaltak annemin adı." dedim.

"Arkadaşların bile mi?"

Başımı sallıyorum.

"Ama arkadaşın babanı arayacak kadar akıllı değil mi?"

"Babamı görmüş. Ona fena halde aşık." Dün gecedan kalma votkayı kusmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum. Bu asla konuşmadığımız bir konu. Ama ona verdiği bakışları görüyorum.

Arkady yüzündeki gülümsemeyi gizlemeye çalıştı. "Anlıyorum. Demek arkadaşların senin gerçekte kim olduğundan habersiz. Peki ya iş arkadaşların?"

Yanaklarım kızardı. "Çalışmıyorum."

"Elbette hayır, prensesim," diyor.

"Siktir git. Benim hayatıma karışma hakkın yok."

"Alina Ashworth, hayatın tam olarak nasıl? Birileri seni hedef almaya karar verdi ve nedenini öğrenmek istiyorum."

Çatalı bıraktım ve gözlerinin içine dik dik baktım. "Hayatım bana ait. Dışarı çıkarım, içerim, dans ederim. Sana lanet olası bir tez borçlu değilim."

"Bana cevap borçlusun."

"Sana hiçbir borcum yok." Ağzım kuruduğu için kahvemi yutuyorum. "Eğer gizli bir husumet arıyorsan, öyle bir şey yok. Senin çevrende bulunmuyorum. Mesele bu zaten."

"Bu bir yalan," diyor sakın ve emin bir şekilde.

"İstediğine inan." Bitirdiğim tosttan bir parça daha yiyorum. "Doğum günümdü. Mutlu musun? Aptal bir elbise giydim ve çok sarhoş oldum. Hepsi bu. Gizli Belova prensesini ortadan kaldırmak için planlı bir komplo yok."

Gözleri beni delip geçti. Sakin deniz, günah kadar derin.

Ardından, granit tezgahın üzerinde telefonunun titremesi, bu sorgulamayı şükürler olsun ki kısa kesti.

Bölüm 3

Oyun salonları

Gözlerimi ondan ayırıp telefonu elime aldım. "Baba," dedim. "Ne oldu—"

Silah sesinin yankısı hattı yarıp geçti ve Alina sıçrayıp gözlerini bana dikerken ben de silahı daha sıkı kavradım.

Telefon hattı kesildi ve kanım biraz soğudu.

"Bu neydi?" diye fısıldadı Alina.

"İyi soru. Ayakkabılarını giy."

"Hiçbirini görmedim," diyor başını sallayarak.

"Dün gece giydiklerin. Holdeki dolapta." Vik'e arabayı getirmesi için mesaj attım. Benim arabamı.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, çoktan ayağa kalkarken. Şımarık tavrını bir kenara bırakmış ve Bratva moduna geçmiş. İster istemez bu hayatta ve durumu biliyor. Bağırıyor ya da ağlamıyor. Hareket ediyor.

"Babamın evine."

Onu burada bırakabilirim. Bırakmalıyım da. Daha temiz. Ameliyatım için daha güvenli.

Gözlerim yine de ona takılıyor ve beynim nedenleri sıralamayı bitirmeden karar çoktan verilmiş oluyor. Benimle geliyor. Bu düşünce göğsümde kilitli bir sürgü gibi duruyor.

Yüzü solgunlaşsa da bir kez başını salladı. Nikolai Saranov, çoğu insanın en kötü kabusunun gerçeğe dönüşmüş haliydi. Ama onu burada bırakmayacağım, bu yüzden benimle geliyor. Konu burada bitiyor.

Koridorda, o dolabı hızla açarken ben de koridor masasının çekmecisini açıyorum. Anahtarlarımı ve Glock tabancamı alıp pantolonumun arkasına, gömüğümün altına sokuyorum. Alina topuklu ayakkabılarını giyiyor, dün geceye göre çok daha dengeli duruyor.

Ben hareket ettiğimde o da hareket ediyor. Bilmeden bile olsa eğitilmiş durumda. Teşekkürler Valery. Eğer beni mızımız bir aptalla baş başa bıraksaydı, bu iş on kat daha zor olurdu.

"Gördünüz mü? Siz de itaatkar olabilirsiniz."

"Siktir git," diye mırıldandı tekrar, ama ben kapıyı hızla açtığımda, yanımdan ayrılmadı. Sol tarafıma, zaten daha güçlü tarafımın sağ taraf olduğunu fark etmişti.

Zeki kız.

Vik, Porsche'nin yanında bizimle buluştu ve anahtarları bana uzattı. "Yedek araç ister misin?"

"Henüz değil," diyorum başımı sallayarak. "İhtiyacımız olan son şey, ortada hiçbir şey yokken bir Bratva ordusunun ortaya çıkması."

Teklifi kabul ediyor ancak benden haber alana kadar beklemede kalacak.

Alina söylenmeden içeri giriyor. Güzel. Elleri kucığında sıkıca kenetlenmiş, keskin tırnakları koyu kırmızıya boyanmış. Direksiyonu alıp gaza basıyorum, lastikler asfaltı delip geçiyor, Vityaz'ı ona uzatıyorum. Başını sallayarak kabul ediyor ve umarım beni onunla bıçaklamayı düşünmüyordur.

Aynalarında Porsche'ye yol veren trafik ışıkları yanlarından geçiyor. Zaten tam olarak anlamadan da biliyorlar ki, ben her halükarda hareket edene kadar arkalarına yapışıp kalacağım. Londra, zengin aptallar ve daha fakir şeytanlarla dolu, kıvrılmış bir canavar gibi vızıldıyor. Brook'tan aşağı inip Park'a doğru ilerliyorum ve babamın çok fazla penceresi ve yeterince merhameti olmayan sıvalı bir ucube binada hüküm sürdüğü Belgravia'ya doğru hızlanıyorum.

Telefonumun kilidini açıp Alina'ya fırlattım. O da yakaladı. "Mina'nın numarasını biliyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Sanırım öyle. Neden?"

"Böylece telefonundaki her numarayı aramayı bıraksın. Ona benim evimde kaldığını söyle. Bana Kade diye seslen. Soyadımı yazma."

Ekranı birkaç kez tıklatıyor. "Bunun doğru olup olmadığından emin değilim."

"Gönder gitsin."

Yapıyor. Ekran bir saniyeliğine yüzünü aydınlatıyor, sonra kararıyor. "Gönderildi." Bana geri veriyor. Ben de onu gömleğimin üst cebine sıkıştırıyorum.

İki sokak ötede durup motoru kapatıyorum. "Yürüyelim."

"Neden?"

"Çünkü eğer bir sürpriz olacaksa, bu doğrudan yanımıza yanaşan bir araba olacaktır."

Başını bir kez sallıyor. Hareket ederken nefes alışverişini, hızlı ve kontrollü bir şekilde hissediyorum.

Sokak sessiz. Bakımlı çitler, siyah demir parmaklıklar, kendini duyurmaya ihtiyaç duymayan bir zenginlik. Alina bıçağı tişörtünün altına, eşofmanının arkasına sokuyor ve topuklarının kaldırımında çıkardığı tıkrtırlarla aynı tempoda yürüyor.

Köşeyi dönüyoruz ve ev görünüyor. Üç katlı, beyaz sıvalı, cilalı pirinç aksesuarlı siyah ön kapısı olan bir ev.

Gözle görülür bir hasar yok. Tanımadığım araba yok.

Adımlarımı yavaşlatıyorum ve Alina da söylenmeden aynı tempoya geçiyor. Elim belime doğru kayıyor, parmak uçlarım Glock'un kabzasına değiyor.

"Arkamda kal," diyorum.

Bu sefer itiraz etmiyor.

İkişer ikişer basamakları çıkıp baş parmağımı biyometrik tuşa basıyorum. Kilit hafif bir tık sesiyle açılıyor ve Glock'u çekerek kapıyı içeri itiyorum, giriş holünü tek bir akıcı yay hareketiyle tarıyorum. Alina arkamdan gelip ayakkabılarını çıkarıyor ve kapının hemen içine bırakıyor.

Sessizlik. Hiç uyumayan bir evde rahatsız edici bir şekilde duran türden bir sessizlik.

Mermer zemin parıldıyor. Kan yok. Mermi kovanı yok. Nişin içindeki büyük duvar saati, bir şeylerin ters gittiğini anlamamış gibi tıkır tıkır işliyor. Koridorda ilerliyorum, köşeleri, kapı girişlerini ve merdiven altındaki gölgeyi kontrol ediyorum. Alina hayalet gibi arkamdan geliyor.

Çalışma odasına doğru ilerliyorum. Kapı aralık, bu yanlış. Hep kapalı olurdu. Ayağımla hafifçe açıp içeri giriyorum, silahım hazır.

Babam masasının arkasında oturuyor.

Ölü.

Alnına tek kurşun sıkıldı.

"Kahretsin," diye homurdandım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Alina ve bakışlarını kaçırdı.

Elim, onu dik tutmak için aptalca bir refleksle, dirseğine doğru seğiriyor, sonra havada duruyor. Bunun yerine, dürtü geçene kadar

parmaklarımı yumruk yapıyorum.

Bu odada rahata yer veremem. Ne onun için, ne de benim için.

Dünya ince bir noktaya indirgeniyor. Babam. Masa. Alnındaki düzgün, hassas delik bana bunun profesyonel bir çekim olduğunu söylüyor. Yakın çekim. İçeri aldığı biri ya da zaten burada olan biri.

Üç saniye boyunca kıpırdamıyorum. Sayıyorum. Bir. İki. Üç. Yas tutmak için ancak bu kadar zamanım oluyor, sonra soğukluk içime işliyor, iliklerime kadar işleyen, beni tehlikeli kılan türden bir soğukluk.

Gözleri açık. Dosdoğru ileriye bakıyor. Sağ eli masanın üzerinde, parmakları gevşekçe telefonunun etrafında kıvrılmış. Beni aradığı telefon. Duyduğum silah sesi. Onun tarafından ateşlenmemiş. Benimle telefonda konuşurken ona ateş edilmiş.

Bir mesaj.

Odayı şöyle bir gözden geçirdim. Herhangi bir kavga izine rastlamadım. Votka sürahisi dokunulmamış, yanında iki kullanılmamış bardak duruyordu.

"Hiçbir şeye dokunma," dedim Alina'ya arkamı dönmeden.

Başını salladı ve arkasını döndü, kollarını kavuşturdu, sanki bu onu dehşetten koruyacakmış gibi.

"Evi boşaltmam gerekiyor."

"Bunu yapanın çoktan ortadan kaybolduğunu tahmin ediyorum," diye mırıldanıyor.

"Muhtemelen, ama protokol gereği."

Başını sert bir şekilde sallasa da, bir sonraki odaya geçtiğimizde rahatlamış görünüyordu.

On beş dakika sonra, tarama hiçbir şey ortaya çıkarmadı ve onu süpürme merdiveninin dibine oturttum. Hiçbir kırıcı söz söylemeden oturdu.

"İlk ceset mi?" diye soruyorum.

Çenesi kenetlenmiş bir halde başını salladı.

"Ağzınızdan nefes alın."

"Neden? Kokuyu tatmak için mi?"

Ağzımdan kaçan kıkırdama kısa, keskin ve yersiz bir eğlenceyle doluydu. "Haklısın. Ama koku yok."

"Yine de," diye mırıldanıyor ben telefonumu çıkarıp Vik'i ararken.

"Nik öldü," diyorum. Taş gibi yere düşüyorlar. "Buraya gelin. Ekipmanları getirin."

Vik, acıma duygusuna hiç yer vermez. "Oradan hemen çıkın."

“Hareket halinde.”

Telefonu cebime koyup avuçlarımı duvara bastırıyorum. Sıva soğuk. Dikkatimi ona veriyorum. Gözlerime kazınmış görüntüye değil. Yaradaki düzgün geometriye değil. Babamın beni aradığını ve onu öldüren kurşunun sesini duyduğum gerçeğine değil.

Birileri bunu duymamı istedi.

O ayrıntı, kaburgalarımın arkasına bir cam parçası gibi saplanıyor. Etrafından nefes alıyorum. Sonra. Sonra onu parça parça inceleyeceğim ve tetiği çeken bulduğumda, babamın aldığı temiz ölüm için yalvaracakları kadar yavaş bir şekilde karşılığını vereceğim.

Geriye doğru ittiğimde, pakhan'ın tepesinin gerçekten olmuş gibi omurgamda yankılanan bir gürültüyle yere indiğini hissettim. "Çekil," dedim Alina'ya, onu üst kolundan çekerek.

Başını salladı ve çıkarken ayakkabılarını alıp giydi, ben de kapıyı sessizce kapatıp sanki hiç burada olmamışız gibi mekandan ayrıldım. "Beni eve bırakabilirsin," dedi.

“Olmaz,” diye homurdandım. “Sadece dün gece seni kimin uyuşturmaya çalıştığı sorunumuz yok, aynı zamanda Saranov pakhanının vurulmasına da şahit oldun ve olay yerindeydin. Benim evime ve seni her zaman görebileceğim bir odaya gitmekten başka bir yere gidemezsin.”

"Hayatımı öylece ele geçiremezsin," diye tısladı.

Ve geri döndü.

“Az önce yaptım,” dedim, elim onun elini kavrayıp, onu irkiltene kadar yeterli bir kuvvetle sıktım. “Gördün mü, nasıl işliyor?”

Elini hafifçe çektiğim anda baskıyı azalttı. Gözleri yaşlıydı, ama ağlamaktan değil. Öfke. Saf, katıksız bir öfke ki, göz bebeklerinin mavisi elektrik gibi parlıyordu. Porsche'ye kadar olan tüm yol boyunca konuşmadı ve ben de sessizliğe katlandım çünkü çenem o kadar sıkı kilitlenmişti ki bir azı dişim kırılabilirdi.

Kapısını açıyorum. İçeri giriyor. Kavga yok. Tükürme yok. O biliyor.

Motor gürleyerek çalışmaya başladı ve Belgravia'da sanki sokaklar bana bir şey borçluymuş gibi hızla ilerledim. Direksiyon başındaki parmak boğumlarım bembeyaz olmuştu. Babamın yüzünün görüntüsü görüş alanımın kenarlarında sürekli belirliyordu; alnındaki o mükemmel daire, onu yere seren herkese gözlerini kapatmayı reddedercesine açık kalmış gözleri...

"Oyun salonları."

Sesi, kafamdaki parazitleri delip geçiyor.

"Ne?"

"Kırmızı ışık."

Frene sonuna kadar bastım. Porsche, tıpkı bir canavar gibi, anında durdu. Alina gösterge paneline tutundu ve yanımızdaki arabadan bir korna sesi yükseldi. Onlara bakmadım. Eğer bakarsam, arabadan inip, polis sirenlerinin yanıp sönmesi ve parmaklıklar ardında kalmamla sonuçlanacak bir şey yaparım.

Arabayı evimin giriş yoluna park ettim ve kapı arkamızdan öyle bir kesinlikle kapandı ki Alina irkildi. Ben motoru kapatmadan önce arabadan inerek durumu örtbas etti. Koşup kapıyı tırmanmaya çalışacağını yarı yarıya bekliyordum. Ama yapmadı. Muhtemelen tepeye ulaşmadan vurulacağını biliyordu.

"Alina."

Duruyor ama arkasını dönmüyor.

"O odada gördüğünüz her şey o odada kalır."

"Biliyorum. Zaten kime anlatacağım ki? Telefonum yok, buradan çıkış yolum da yok. Değil mi?"

"Doğru." Kaşlarımı çatarak ona baktım ve yanından hızla geçip giderken bileğinden tuttum.

"Beni tutmayı bırak," diye tısladı.

"Bana kaçacağına dair sebepler vermeyi bırak." Bıçağı eşofmanının arkasından çıkarıyorum, onu kullanması için hiçbir sebep vermiyorum.

"Kaçmıyorum, hayatta kalmaya çalışıyorum."

Akıllı.

İçeri girince onu bıraktım ve kapıyı çerçevesi sallanacak kadar sertçe çarptım. Dima mutfaktan çıktı, yüzüme bir baktı ve dikleşti.

"Pakhan."

Bu söz, onun iri yumruğunun vuracağı kadar sert bir şekilde yüzüme indi.

Bunu kullanıyor olması bana Vik'in çoktan karar verdiğini gösteriyor. Haberler Bratva içinde damarlardaki kan gibi hızla yayılıyor; durdurulması imkansız.

"Yapma," diye dişlerimi sıktım. "Henüz değil. Alina'yı yukarıdaki mavi odaya götür. Kapıyı kilitle."

Dima üzerine doğru yaklaşıırken, "Ne?" diye tısladı. "Beni bir mahkum gibi odaya mı kilitliyorsun?"

Arkamı dönüyorum ve yüzümde gördüğü her neyse, geri adım atmasına neden oluyor. İyi. Geri adım atmalı. Kendime taktığım tasma iplik iplik yıpranıyor ve eğer zorlamaya devam ederse, kibarca rica etmeyen benliğimle karşılaşacak.

“Babam az önce öldürüldü,” diyorum, her kelimeyi ısırıp tükürerek. “Birisi benimle telefonda konuşurken beynine bir kurşun sıktı ve sen de duydun. Şimdi Alina, yukarı çıkacaksın, o odada oturacaksın ve sessiz olacaksın. Yoksa seni oraya kendim taşıyacağım ve bundan hiç hoşlanmayacaksın.”

Dudakları aralandı. Az sonra serbest kalacak ve bu on milyon sterlinlik malikaneyi paramparça edecek şiddeti gördü.

O bunun keder olduğunu düşünüyor. Ama değil.

Nik'in gittiğini kabullenmem sadece üç saniye sürdü ve ardından mirası hiç beklemediğim bir anda üzerime yığıldı.

Dima, ona dokunmadan bile onu merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Onun devasa varlığı bile onu hareket ettirmeye yetiyor.

O gözden kaybolana kadar bekliyorum, sonra yumruğumu duvara vuruyorum. Sıva çatlıyor. Acı bileğime doğru yayılıyor ve işe yarar bir şeye dönüşüyor. Bunu memnuniyetle karşılıyorum. Her şey kontrolden çıkmışken, bu keskin sızı beni sakinleştiriyor.

Beyaz duvarda kan lekeleri var. Ona bakıyorum. Benim kanım. Benim duvarım. Benim evim. Hazır olsam da olmasam da artık benim imparatorluğum.

Bölüm 4

Alina

Mavi oda, işkence odası değil, beyaz ve mısır çiçeği mavisi tonlarında dekore edilmiş, kral yataklı, özel banyolu ve aşağıdaki bahçelerin muhteşem manzarasına sahip çok hoş bir konuk odası çıktı. Şehrin ortasında kendine ait küçük bir yeşil alan gibi.

Ama yine de lanet olası bir hapisane.

Kapıyı yumrukluyorum ama sadece yumruğumu incitiyorum, bu yüzden duruyorum. Gitmeme izin vermiyor. Çok şey gördüm, çok şey duydum. Alnımı tahta kapıya dayayıp nefes almaya çalışıyorum. Pakhan Saranov'un cansız bedeni gözlerimin önünde beliriyor ve ürperiyorum. O küçük, düzgün delik. Yüzünün hareketsizliği. Sanki kimin yaptığını görmek istiyormuş gibi açık gözler. Sanki hatırlamak istiyormuş gibi.

Şiddetin içinde büyüdüm. Valery Belov'un kızı olarak, onun gibi adamların ne yaptığını anlamadan hayatta kalamazsınız. Ama anlamakla görmek iki çok farklı şey ve şu anda canavar kazanıyor çünkü bunu yapan kişi babamın yaptığı işi yapıyor. Artık bundan kaçamam.

Bacaklarım beni taşıyamıyor ve popom halıya değene kadar kapıdan aşağı kayıyorum. Beni bu duruma sürükleyen adam, insanları park yerleri gibi sahiplenebileceğini sanıyor.

Ama bir konuda haklı. Gidemem.

Kilit yüzünden değil. Dima'nın taş gibi omuzları yüzünden de değil. Çünkü Nikolai Saranov'u öldüren kişi bunu özenle yaptı ve özen planlama demektir, planlama da bir liste demektir. Ve eğer benim adım henüz listede yoksa, Arkady ile birlikte görülmem onu oraya koydu.

"Kahretsin," diye fısıldadım boş odaya.

Kendimi toparlayıp pencereye doğru ilerliyorum. Bahçe kusursuz; budanmış çitler, taş bir yol, mükemmelliğe zorlanmış gibi görünen güller. Her tarafta yüksek duvarlar, eski zenginliği haykıran sarmaşıklarla kaplı tuğlalar. Kırık bir ayak bileği ve sırtıma bir kurşun yemeyi göze almadığım sürece kolay bir çıkış yolu yok.

Babam nerede olduğumu bilmiyor. Mina tanımadığı bir numaradan mesaj aldı. Kafası karışacak. Babamı arayacak ve babam araştırma yapmadan bile Kade'nin kim olduğunu bilecek. Son bilinen konumumu Gilded'da bulacak, güvenlik kameralarını inceleyecek ve benden iki kat büyük bir adamın beni omuzunda taşıdığını, o adamın da hiç duraksamadan rastgele bir iyi niyetli vatandaşa yumruk attığını görecek.

Ama şimdi Belgravia'da ölü bir pakhan var ve benim kayboluşumun zaman çizelgesi bir cinayetin zaman çizelgesiyle paralel ilerliyor. Babam bunu üç saniyede anlayacak. Birçok şeydir o—acımasız, aşırı koruyucu, duygusal olarak kapalı—ama aptal değil.

Pencereden arkamı dönüp yatağın kenarına oturuyorum. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp odanın diğer tarafına fırlatıyorum. Onları bir daha asla görmek istemiyorum. Dima bana gerçek ayakkabılar almazsa yalınayak dolaşacağım.

Dima. Ondan kaçış yok. Kaçsam bile, sonra ne olacak? Arkady ile karşı karşıya gelirim ve muhtemelen beni zincire vurur.

Ve beni döv.

Beni kötü bir kız gibi sertçe döv.

Soğuk daha kötü olduğu için aklım sıcağa yöneliyor.

Uzun zamandır seks yapmadım. Eminim Arkady beni hakkıyla becerirdi.

Belki de buradan kurtulmanın yolu budur. Onu baştan çıkararak daha az vahşi biri olmasını sağlayabilirim.

Peki sonra ne olacak? Eğer Nikolai'yi öldüren kişi evi gözetliyorsa, buradan çıktıktan iki saniye sonra ölmüş olacağım. Bunu biliyorum. Arkady de biliyor. Bu yüzden beni manzaralı ve kaçış yolu olmayan bir odaya koydu. Zulüm değil. Strateji. O şerefsiz beni hayatta tutuyor ve bunun için minnettar olduğumdan nefret ediyorum.

Yatağa geri uzanıp tavana bakıyorum.

Zihnimde aynı düşünceler sürekli dönüp duruyor: Baba. Mina. Ceset. Çukur. Arkady'nin onu gördüğündeki yüz ifadesi—panjurlar kapanmadan ve canavar kontrolü ele geçirmeden önce o üç saniyelik ham ve acı dolu an.

Üç saniye. Kendine verdiği tek süre buydu. Bunun korkunç mu yoksa gördüğüm en üzücü şey mi olduğunu bilmiyorum.

Kapıya gelen bir tıkırtı beni doğrulttu. Kibar bir tıkırtıydı, yani Dima'ydı. Arkady kapıyı çalmazdı. İçeri girmek için izin vermeye tenezzül etmedim. Zaten kapıyı kendim açamazdım. Kilit tıkırdadı ve kapı içeri doğru açıldı. Dima, elinde bir el bombasını sanki nazikçe teslim etmesi istenmiş gibi bir tepsiyle kapı çerçevesini doldurdu. Çay, sandviç, muz. Muz neredeyse beni güldürdü.

"Potasyum," diyor, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Akşamdan kalmalık için."

"Teşekkürler, Doktor Dima." Akşamdan kalmalığı neredeyse unuttuğum. Artık uzak bir anıydı, yerini daha yakın zamandaki korkunç olaylar almıştı.

Tepsiyi komodinin üzerine koyup doğruldu. Takım elbisesinin dikişleri gerilmişti. Acaba özel dikim mi yaptırıyor yoksa üç beden büyük alıp en iyisini mi umuyor diye düşündüm.

"Pakhan bir saat sonra seni görmek istiyor," diyor.

Ve işte böylece, Saranov Hanedanı'nın yeni bir Pakhan'ı oldu. Beni burada kilit altında tutan adam da o.

"Ya onu görmek istemezsem?"

Dima'nın ifadesi değişmiyor. Nadiren değişir zaten. Duygusal yelpazesi bir direk kadar dar. "Sonra buraya geliyor ve ben onun yaptıklarından sorumlu olamam."

Yutkunuyorum. Bunun ardındaki anlam... korkutucu. "Sen onun tasmasisın," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum.

"O vicdanı olduğunu unuttuğunda ben onun vicdanı oluyorum."

"Sık sık unutuyor mu?" diye soruyorum ve sesimin neden bu kadar kısık çıktığını bilmiyorum.

Dima bunu düşünüyor. Çenesinin yakınında bir kas seğiriyor, bu onun için neredeyse bir iç konuşma gibi. "Olması gerekenden fazla. Düşündüğünüzden daha az." Kapıya doğru ilerliyor. "Yemek ye. Gücüne ihtiyacın olacak."

Kapı kapanıyor. Kilit tıkırdıyor. Sandviçe, evrenin sırlarını barındırıyormuş gibi bakıyorum. Ama barındırmıyor. Sadece jambon. Sade. Evrensel. Biraz daha gösterişli bir şey tercih ederdim ama çaresiz kalanlar seçici olamaz.

Yine de yiyorum çünkü vücudum tükenmek üzere ve aşırı aktif hayal gücümde uydurduğum bir listeye alınma korkusuyla yanıp tutuşuyorum.

Çay yeşil, ki bunu beğendim, ve acaba Dima mı yaptı yoksa bu türbede görünmeyen bir mutfak personeli mi çalışıyor diye merak ediyorum. Çayımı yudumlarırken muzı soyuyorum, sanki yetişkinler tarafından tam resmi göremeyecek kadar kırılğan olduğuma karar verilmiş bir çocuk gibi hissediyorum.

Ben kırılğan değilim. Tuzağa düşmüş durumdayım. Arada fark var.

Yemekler hızla bitiyor ve ben yatağa kıvrılıp gözlerimi kapatıyorum, ölen eski pakhan'ın görüntüsünün zihnimden silinmesini diliyorum.

Kapıya gelen bir tıkırtıyla uyandığıma göre, bir ara mutlaka uyuklamaya başlamış olmalıyım.

Kapı açılıyor ve Dima, tıpkı eskisi gibi tehditkar bir şekilde geri dönüyor.

"Şimdiden mi?" diye soruyorum esneyerek.

"Bir saat dedim," diyor. "Bekliyor."

Bir saat. İki dakika gibi geldi. Ağzım bayat bir tatla dolu ve saçlarım topuzdan tamamen kurtulmuş, sanki bir çalıdan geriye doğru sürüklenmişim gibi yüzümün etrafında sarkıyor. Parmaklarımla tarayıp tekrar topluyorum, berbat görüldüğümün farkındayım ve bir şekilde bu gerçeğı umursuyorum, bu da beni daha da sinirlendiriyor.

Ayağı kalkıp Dima'yı koridordan takip ediyorum. Ev, mümkünse, eskisinden daha sessiz. Kulak zarlarınıza baskı yapan ve sizi onu kırmaya cesaretlendiren türden bir sessizlik.

Beni merdivenlerden aşağıya, daha önce hiç görmediğim bir odaya götürüyor. Yanmış kahve rengine panelli duvarları, gerçekten okunmuş gibi görünen deri ciltli kitaplarla dolu rafları olan bir ofis. Bir katedrali ısıtabilecek gibi görünen bir şömine.

Arkady, yatak olarak kullanılabilecek kadar büyük görünen bir masanın arkasında duruyor. Mürekkeple boyanmış yumrukları tahtaya bastırılmış halde, hoparlörden biriyle Rusça konuşuyor. Ben içeri girince başını kaldırıp aramayı sonlandırıyor.

"Alina."

"Oyun salonları."

"Oturmak."

"HAYIR."

Dima odanın içine doğru ilerliyor, Arkady'nin vicdanı gibi davranırken, benim karşı gelmem karşısında gözleri kararıyor.

"Otur aşağı, Alina," diyor Dima arkamdan. Bu bir rica değil, tehdit içeren bir öneri.

"İyiyim."

Arkady'nin çenesi seğiriyor. Mümkünse, eskisinden daha ateşli görünüyor. Kontrolü hâlâ yerinde, ama artık daha ince, volkanik bir şeyin üzerine gerilmiş bir tabaka gibi. Parmak boğumları, sanki bu duvarların sağlamlığını test etmeye karar vermiş gibi çatlamış.

"Pekala. Ayağa kalk," diyor. "Umurumda değil. Ama dinleyeceksin. Beni dinlemesen bile babanı."

Telefonunun ekranına dokunarak, "O burada," diyor.

Hemen harekete geçtim. "Baba! Ne zaman beni almaya geleceksin? Ne yapmamı istediğini söyle, yaparım. Ama senin gelmen gerekiyor."

"Alina." Babamın sesi çelik gibi sert, tok bir ses. "Yaralandın mı?"

"Hayır. İyiyim. Ben—" Arkady'ye baktım, o da bana ifadesiz bir şekilde bakıyordu. "Bir psikopat tarafından rehin tutuluyorum."

"Senden daha akıllı başında bir adam sayesinde hayatta kalıyorsun," diyor babam ve ses tonundaki hayal kırıklığı herhangi bir bıçaktan daha derine saplanıyor. "Gilded'dan gelen görüntüleri gördüm."

Midem alt üst oldu. "Baba—"

"Bana 'baba' deme. Sakın bahane uydurma. O kadar sarhoştun ki düzgün yürüyemiyordun. Kıyafetin çok kötüydü ve hayal gücüne yer bırakmıyordu. Hedef alındın ve şimdi, bu yüzden, sana ait olmayan bir aile işine sürüklendin. Uyuşturulmadan, kaçırılmadan veya kafan vurulmadan halk arasında güvenli bir şekilde dolaşabileceğin zamana kadar, o çok sevdiğin o sert tavrından eser kalmadan, Saranov'un dediğini harfiyen yapacaksın. Anlaştık mı?"

Telefonun başına dikildim ve her zaman arkamda olması gereken adamın ihanetine inanamadım. Arkady'nin kendini beğenmişliği adeta bir sıcak hava dalgası gibiydi ve yüzünden silmek için bir şeyler yapmak istedim. Ama hiçbir şeyim yoktu. Valery Belov'un tehdidi bile işe yaramadı.

Kahretsin. Bu durum her açıdan başıma bela oldu.

"Lina," diye çıkıştı, sabrı tükenmişti.

"Her şey yolunda," diye hırıldadım, kelimeler ağızımda pil asidi gibi bir tat bırakıyordu.

"Güzel. Doğum günün kutlu olsun, canım."

Hat kesildi.

Ağzım açık, yumruklarım sıkılı, tırnaklarım kanayacak kadar avuç içlerimi ısırmış bir halde orada duruyorum. Kahrolası doğum günün kutlu olsun. On iki yıl boyunca kendimi görünmez kıldım, annemin adını kullandım, babamın dünyasından uzak durdum ve tüm bunlar sırtı açık bir elbise ve çok fazla Beluga şampanyası yüzünden altüst oldu.

Arkady telefonunu cebine koydu. "Baban akli başında bir adam."

"Babam beni size adeta bir paket gibi teslim etti. Bunun mantıklı hiçbir yanı yok."

"Seni bana teslim etti çünkü hayatta kalmanı sağlayabileceğime güveniyor."

Alaycı bir şekilde, "Kafanı kışından çıkar. Sana güvenmiyor. Sana katlanıyor çünkü alternatif daha kötü." dedim.

Yüz ifadesinde bir değişiklik oldu. Öfke değil. Eğlence, kontrolünün ardında gizlenen tehlikeli türden bir eğlence. "Babandan daha iyi bildiğini mi sanıyorsun?" Masanın etrafından dolandı. Her adımı kasıtlı, ölçülüydü, tıpkı odadaki her şeyi öldürebileceğini bilen bir yırtıcı hayvan gibi. Dima'nın ağırlığını öne doğru kaydırıldığını görmekten ziyade hissettim. "Bana güvenmeseydi, senin peşine düşerdi."

"Bu bir ihanet," diye tısladım. "İkinize de bunu unutturmayacağım." Kalan son onurumu da toplayıp arkamı döndüm ve Dima peşimden gelirken ofisten dışarı fırladım. "Ha, sakın ol," diye tersledim. "Odamıza geri dönüyorum."

Arkady'nin sesi koridorda beni takip etti. "Artık o senin odan değil."

Donakaldım, bir elim tırabzanda. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Taşınıyorsunuz. Dima size yolu gösterecek."

Arkamı döndüm ve o, ofisinin kapısında, aklımdan atmaya çalıştığım tüm karanlık fantezilerin vücut bulmuş hali gibi duruyordu. "Böylece yapamazsın—"

"İstediğimi yapabilirim. Burası benim evim, kurallar benim. Zorluk çıkarmak mı istiyorsunuz? Tamam. Ama zorluk çıkarırken beni görebileceğiniz yerde olacaksınız."

Yanaklarım kızardı. "Tam bir alçak herifsin."

"Diğer şeylerin yanı sıra, evet." Dudakları, eğer gülümsemeler camı kesebilseydi, gülümsemeye benzeyen bir şekle büründü. "Odamın avluya bakan güzel bir manzarası ve tamamen kapalı, kurşun geçirmez pencereleri var."

O kendini beğenmiş suratına bir şey fırlatmak istiyorum. Tercihen ağır ve keskin bir şey. "Senin odan mı?" diye kekeliyorum.

"Benim odam," diyor ve arkasını dönüp kapıyı kapatıyor. Dima öne doğru hareket ederek beni merdivenlerden yukarı çıkmaya zorluyor, aksi takdirde ezilme riskiyle karşı karşıya kalacağım.

Bölüm 5

Oyun salonları

Ben ofisime döndüğümde o merdivenlerin yarısına gelmişti bile. Telefonum tekrar çalıyordu.

Maliyet.

Hemen cevap veriyorum. "Öyle mi?"

"Konuşmuyor."

"Bana ateş eden o şerefsiz mi?"

"Onu mu istiyorsun?"

"Onu bana getirin." Telefonu kapatıyorum. Bunun böyle olacağını tahmin ediyordum. Profesyoneller, mecbur kalmadıkça konuşmazlar. Kosta etkili bir profesyonel. Ama ben değilim.

Vik kapı aralığında beliriyor ve ben yukarı bakıyorum. "Ne olmuş yani?"

"Olay yeri temizlendi, videolar silindi ve ilk yardım ekipleri çağrıldı. Şu anda oradalar. Bir arama bekleyin."

"Anladın mı?"

Elindeki evrak çantasını kaldırıyor. "Elbette." Çantayı masaya sertçe vuruyor. "Pakhan." Başını hafifçe eğip geri çekiliyor.

"Bu saçmalıklara başlamayın," diye mırıldandım. "Daha büyük sorunlarımız var."

"Senin pakhan olmandan daha büyük sorunlar mı var?" diye soruyor kaşını kaldırarak.

Ellerimi masaya koyup öne eğildim ve evrak çantasına baktım. "Çok daha büyük. Kraliyet bekleyebilir. Alina Belova davasıyla ilgili gelen bilgilerimiz var. O onu görmüyor, o da onu görmüyor. Onun burada olduğunu bile bilmiyor. Onu hapiste tutun."

"Anlaşıldı." Vik başını sallayıp ayrıldı.

Çantaya bakıyorum. Bekleyebilir.

Telefonum titriyor. Bilinmeyen numara.

"Saranov."

"Arkady Saranov? Ben Metropolitan Polisinden Başmüfettiş Morrison. Babanız hakkında konuşmamız gerekiyor."

Oturup arkama yaslandım. "Peki ya o?"

"Cesedini daha önce bulduk."

Basmakalıp sözleri umursamıyorum, şok olmuş gibi sessiz kalıyorum. Doğrusu, bu kadar uzun sürmesine ben de şaşırdım.

"Nerede?"

"Belgravia'daki ikametgahı."

"Ne oldu?"

"İşte bunu belirlemeye çalışıyoruz. Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

Silah sesinin yankısı beynimde çınlıyor. "Dün akşam. Saat sekiz civarı."

"Peki, bu konuşmanın niteliği neydi?"

"Aile şirketi." Sessizliği uzattım. Bunu istedikleri gibi yorumlayabilirler.

"Resmi bir görüşme için gelmek istiyoruz."

"Yarın sabah. Tam saat sekizde."

"Elbette," diyor.

Sinirlendiğini anlayabiliyorum. Oraya gitmemi istiyordu, hem de bugün orada olmamı. Yapacak bir şey yok. Saranovlar başkalarının zaman çizelgesine göre çalışmaz.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyorum.

"Şu an olmaz, Bay Saranov. Başınız sağ olsun." Benden hiçbir şey öğrenemeyeceğini biliyor, o yüzden neden denesin ki? Eğer benden şüphelenselerdi, buraya gelip beni tutuklardı.

Telefonu kapatıp masanın üzerine fırlatıyorum. Polisler can sıkıcı olacaklar ama idare edilebilir bir can sıkıcılık. Sorularını soracaklar, kutucukları işaretleyecekler ve raporlarını hazırlayacaklar. İşlerine yarayacak bir şey bulamayacaklar çünkü bulacak bir şey yok. Bunu kim yaptıysa, ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Sonra Metropolitan Polis Teşkilatı içindeki Saranov bağlantıları devreye girecek ve ben de rızam olmadan beni pakhan eden kişiyi bulmaya çalışırken onları unutabilirim.

Evrak çantasını masamın altına koyuyorum. Ona bakmak istemiyorum. Yapmam gereken şey, Kosta'nın aşağıya inmesine hazırlanmak.

Evimin bodrumu, kibar sohbetler için uygun bir yer değil. Ses yalıtımlı, penceresiz ve ağızını kapalı tutmayı tercih eden insanlardan bilgi almak için gerekli her şeyle donatılmış durumda.

Komşular, milyonlarca sterlinlik malikanelerinin altında kötülüğün gizlendiğini öğrenseler dehşete düşerlerdi. Bu beni gülümsetiyor.

Aşağı kata inip tavan lambalarını açıyorum. Beton duvarlar sert floresan ışığını emiyor. Ortada, yere vidalanmış tek bir sandalye duruyor. Metal kelepçeler cerrahi aletler gibi parlıyor.

Merdivenlerde ayak sesleri yankılanıyor. Ağır bot sesleri, sürüklenen birinin ayak sesleri. Önce Kosta beliriyor, iri cüssesi kapı aralığını dolduruyor, ardından iki adamı aralarında bir adamı sürükleyerek getiriyor. Adamın başı öne doğru sarkmış, koyu saçları kanla yapış yapış olmuş. Giysileri yırtık, yüzü Kosta'nın onu yumuşatmak için yaptığı her neyse, bunun sonucu şişmiş.

Onu oturtup zapt ettikten sonra, "Uyandırın onu," diye emrettim.

Kosta'nın adamlarından biri bir şişe su çıkarıp adamın başına döktü. Adam birden doğruldu, gözlerini hızla kırıştıtararak odaklanmaya çalıştı. Bakışları bana değdiğinde, yüzünde bir anlık tanıma ifadesi belirdi.

"Burada neden bulunduğunu biliyor musun?" diye soruyorum, metal bir tabureyi çekip tam karşısına otururken.

Beton zemine kan tükürdü. "Siktir git."

"Yanlış cevap." Kosta'ya başımla işaret ettim, o da öne çıktı ve yumruğunu adamın kaburgalarına indirdi. Çatlama sesi duvarlarda yankılandı. Adam iki büklüm oldu, nefes nefese kaldı.

"Tekrar deneyelim," diyorum sakince. "Gece kulübündeki kadının peşine seni kim gönderdi?" Ona kadının adını vermiyorum. Belki o bile bilmiyordur. Yeraltı dünyasından saklandığını düşünüyor gibi görünüyor. Her ne kadar buna şüpheyile baksam da, aptalca davranarak onu ele vermeyeceğim.

Zorlu nefes alışverişinden başka hiçbir ses duyulmuyordu.

Öne eğildim, dirseklerimi dizlerime koydum. "Alabama ateş ettin. İçinde fentanil dolu şırıngalar vardı. Belirli bir hedefi avlıyordun. Bu rastgele bir şey değıldi, bu yüzden zekamı küçümseme." Yüzünü dikkatlice inceledim, her mikro ifadeyi kaydettim. Korku, meydan okuma, hesaplaşma. Seçeneklerini tartıyor, onu gönderenin karşısındakinden daha korkutucu olup olmadığına karar vermeye çalışıyor.

"Ne hakkında konuştuğunuzu anlamıyorum," diyor sonunda.

Ayağa kalkıp Kosta'nın çeşitli aletleri sergilediği duvara doğru yürüyorum. Bir pense seçip tutuşunu test ediyorum. Adamın nefes alışverişi hızlanıyor.

"Bence olanlar şöyleydi," diyorum elimdeki penseyi çevirerek. "Onu takip ediyordun. Peşinden koşuyordun. Fırsatı gördün ve içeri girmeye karar verdin. Şanssızlığın şu ki, ben oradaydım ve seni kilometrelerce uzaktan gördüm." Penseyi kafasının üstüne vuruyorum. "Pek de incelikli değil."

"İnce detaylar için yeterince para almıyoruz," diye homurdanıyor.

İşte orada. İlk çatlak.

Tekrar yerine oturdum ve penseyi önümde çevirdim. "Biz. Yani sizden daha çok var."

Hatayı fark edince gözleri başka yöne kayd. Geri adım atmaya çalıştığını görebiliyorum ama artık çok geç. Söz çoktan duyuldu, aramızda havada asılı kaldı.

"Kaç tane?" diye soruyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor, çenesi meydan okurcasına kasılıyor.

İçimden bir ah çekip ayağa kalktım ve etrafında dolaşarak tam tepesine kadar eğildim. Eğilerek elini kavradım ve penseyi serçe parmağının etrafına bastırdım.

"Bekle!" Adamın sesi titredi. "Bekle, kahretsin, sadece—"

"Beş saniyeniz var."

"Dört kişiydik. Belki beş. Yemin ederim operasyonun tamamını bilmiyorum. Sırayla onu gözetliyorduk. İsimlerini bilmiyorum. Sadece zaman dilimlerini biliyorum. Dün gece benim nöbetim vardı. Onu oraya kadar takip ettim."

"Bu kadın kim?" Penseye biraz baskı uyguladım ve o da sertçe çekti.

"Bilmiyorum," diye tükürdü. "Umurumda bile değil."

"Yani bu kadını izlediniz ve adını bile araştırmaya zahmet etmediniz mi?"

"Umurumda değil. Benim için önemli olan para kazanmak, beni ilgilendirmeyen işlere karışmak değil."

Harika. Demek ki bir sokak lambası kadar meraklı bir adamımız var. Tam da olması gerektiği gibi.

Bu değerlendirmeye çok sinirlenerek parmağı sıkıca kavrayıp gözlerimi kapattım ve parmağı keserken çıkan acı iniltisinden zevk aldım.

"Sana kim para ödedi?" diye soruyorum gözlerimi tekrar açarak.

“Adını bilmiyorum. Ona Müşteri diyorduk. Para gizli bir teslimat yoluyla geldi. Sadece nakit. Talimatlar dışında hiçbir iletişim yoktu.”

"Talimatlar nelerdi?"

Nefes alışverişi düzensizleşmişti, acıdan kelimeleri birbirine karışıyordu. "Onu izle. Rutinini öğren. Savunmasız olduğu ve olay çıkarmayacağı bir anda onu al ve daha fazla talimatla birlikte ihbar et."

"Yani, kaçırma emrini veren o şerefsizin adını bilmiyorsunuz ve onu nereye götürdüğünüzü de bilmiyorsunuz, öyle mi?"

Hayır, yemin ederim.

“Yazık. Muhtemelen bu parmaklara ihtiyacın var. Yapacak bir şey yok.”
Penseyi yana kaydırıp diğer parmağı da çıkarıyorum.

Muhtemelen istediğinden daha yüksek sesle çığlık atıyor. Penseyi tekrar hareket ettirip üçüncü parmağını çıkarıyorum.

Elini öpmeyi bitirdiğimde, adam hıçkırarak yalvarıyordu ama bana hiçbir işe yarar şey vermedi. Sadece para transferi yapan ve talimatları tek kullanımlık telefonlardan veren hayalet bir işveren. Profesyonel bir düzenek, yani kaynakları ve zekası olan biri.

Dima görüş alanıma girdi ve başıyla yukarıyı işaret etti. Kaşlarımı çatarak penseyi ayaklarımın dibine bıraktım ve dışarı çıktım, çıkarken bana uzattığı nemli bezi alıp ellerimi sildim.

"Bu nedir?" diye soruyorum.

"Seni soruyor."

Olduğum yerde donup kaldım. O da neredeyse arkamdan çarpacaktı ama bir şekilde kendini durdurdu, bu kadar iri bir adam için etkileyici bir şey. "Peki, beni neden böldün?"

İçini çekip başını salladı. "Sabrımı zorluyor artık."

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Dima'yı çıldırtacak kadar büyük bir olay çıkarmış olmalı. Kanlı bezi ona doğru itip zemin kata inen merdivenlere yöneliyorum. Yukarıdan gelen, kapıyı kırmaya çalıştığına dair inanılmaz bir gürültü duyduğumda gülümsemem daha da genişliyor. Muhtemelen odanın köşesindeki pirinç fil süsünü kullanıyor. Böylesine pahalı bir eşyaya zarar verdiği için ona bunun bedelini ödetmekten zevk alacağım. Bu küçük vahşi kediye evcilleştirme zamanı geldi.

Bölüm 6

Alina

Pirinçten yapılmış fil görüldüğünden daha ağır ve onu koçbaşı gibi kullanmaya çalışmaktan kollarım şimdiden ağrıyor. Kapıda tek bir çizik bile yok, bu da sinir bozucu. Süs eşyasını yere düşürüyorum ve ürperiyorum.

“Beni dışarı çıkarın!” diye avazım çıktığı kadar bağırdım, bunun anlamsız olduğunu bilmeme rağmen. Bu ev, çığlıkları gizlemek için tasarlandığı için sesi yutuyor. Bir odaya kilitlenmekten korktuğumu, bu başıma gelene kadar hiç bilmiyordum. Daha önce, mavi odada, yorgundum ve hala babamın gelip beni kurtaracağına dair umudum vardı.

Şimdi kapana kısılmış durumdayım, gözlerim açık ve buradan asla çıkamayacağımdan korkuyorum.

Duvarlar üzerime kapanıyor ve Nikolai Saranov'un alnındaki o düzgün delik aklımdan çıkmıyor. Arkady'nin onu gördüğünde yüzünün nasıl ifadesizleştiğini düşünüyorum. Şiddet, kan parası ve Tanrı bilir başka nelerle dolu bir imparatorluğu miras alan bir adamın evinde kapana kısılmış olmam gerçeğini düşünüyorum. Kollarımı kendime dolayarak kapıdan uzaklaşıyorum, içimdeki panik beni hasta edecek kadar ağır geliyor.

Kilit tıkırdıyor ve kapı açılırken arkamı dönüyorum. Arkady, en az 1.93 boyundaki tehlikeli erkeğiyle kapı aralığını dolduruyor. Dövmeleri canlı varlıklar gibi ön kollarında kıvrılıyor ve ben bakışlarımı onlardan ayırıp karanlıkla parıldayan ama aynı zamanda çok daha ateşli bir şey yansıtan o mavi gözlere öfkeyle bakıyorum. Odaya giriyor ve kapıyı arkasından sertçe kapatıyor.

Duvara yaslandı ve bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Dima'nın sabrını tükettin. Beni daha iyi bir seçenek olarak gör."

Bu durum, tüm bu berbat olayı daha anlaşılır kılıyor ve kanımı kaynatan korkuyu yutkunuyorum. Ama ben Valery Belov tarafından yetiştirildim ve savaşmadan pes etmeyeceğim. Çenemi daha yukarı kaldırıyorum.

"Biliyorsunuz, bu bir hediye idi," diyor sakın bir şekilde file bakarak. "Oldukça hoşuma gitti."

"Evet, güzel şeyleri olan kadınları yatak odanıza kilitlemeyin."

"Seni güzel şeylerle hapsedmedim. Seni gerekli şeylerle hapsedtim. Fil sadece bir süs eşyası." Kapıyı itip yaklaşıyor. "Mülküne zarar vermek seni buradan daha hızlı çıkarmayacak."

"Öyleyse ne olacak?" diye çıkıştım, nefes nefese konuşmamdan nefret ederek. Artık çok yakındı, kolonyasının daha koyu bir şeyle karışmış kokusunu alabiliyordum. Bu koku, yanlış nedenlerden dolayı nabzımı yükseltiyordu.

"İyi davranış."

Keskin ve acı bir kahkaha atıyorum. "İyi davranış kime göre? Sana göre mi? Sen iyiliğin sembolü sayılmazsın."

Gerçekten şaşırmış gibi görünerek kıkırdıyor. "Hayır, tam tersi. Aşağıda sorduğum soruların cevaplarını bilmediği için üç parmağı eksik bir adam var."

Yüzümden kan çekildi ama ona beni etkilediğini gösterme zevkini vermeyeceğim. "Ne yani? Buraya gelip ne kadar canavar olduğunu övündüğün için benden korkmamı mı bekliyorsun?"

"Övünmek mi?" Bunu söylerken neredeyse boğulacak gibi oldu ve bence bu benim için bir hedefti. Eğer birileri puan tutuyorsa tabii. Yaklaştı ve bileğimi kavrayarak kollarımı vücudumdan ayırdı, sonra beni döndürdü, kolumu arkama doğru kaldırdı ve yatağın üzerine eğdi.

"Hey!" diye çıkıştım ve çırpındım, ama sonuçta sadece kendime zarar verdim.

Eli kalçama değdiği anda donakaldım. Bileğimi bıraktı ama elini sıkıca belimin alt kısmına yerleştirdi. Hemen popoma vurmadı. Bir an durakladı—bir nefes—sanki ağzımı değil de bedenimi dinliyordu. Eli belimin alt kısmına yayıldı, beni sakinleştirdi, toprakladı ve bu temasın beni sakinleştirmesinden nefret ettim.

Sonra ilk tokat indi, havayı kesecek kadar sert, ama aynı zamanda bunu kendisinin seçtiğini gösterecek kadar da kontrollüydü.

Keskin acı nefesimi kesiyor, ama asıl nefesimi kesen şey ardından gelen sıcaklık. Beni tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde popoma vuruyor ve onu

cesaretlendirebilecek herhangi bir ses çıkarmamak için dudağımı ısırıyorum.

"Benim malıma zarar verdiğinde işte böyle olur," diyor sesi alçak ve kontrollü. Bir tokat daha iniyor ve ince eşofmanımın kumaşından yayılan sıcaklığı hissediyorum. "Ve Dima'nın soğukkanlılığını bozduğunda işte böyle olur."

"Siktir git," diye hırıldadım, bedenim onun dokunuşuna kesinlikle incelemek istemediğim şekillerde tepki vererek beni ele verse de.

Karanlık ve eğlenceli bir şekilde kıkırdadı. "Bunu benden sürekli istiyorsun, krasotka. Ona da sıra gelecek." Eliyle az önce vurduğu yeri okşadı ve bu hissin ne kadar iyi geldiğinden nefret ettim. "Ama önce biraz görgü kurallarını öğrenmen gerekiyor."

Kendimi yukarı doğru itmeye çalışıyorum ama eli sırtımda beni hareketsiz bırakıyor. "Bırak beni, seni pislik."

"Kuralları anlayana kadar olmaz." Bir tokat daha, bu sefer istemsizce sırtımı kıvırdım. "Birinci kural: eşyalarımı mahvetmeyeceksin. İkinci kural: Dima'nın işini zaten zor olan halinden daha da zorlaştırmayacaksın. O seni korumak için burada, şımarık bir veletin bakıcılığını yapmak için değil."

Her kural, kalçama atılan sert bir tokatla noktalanıyor ve vücudumun verdiği tepkiden dehşete düşüyorum. Karnımın alt kısmında bir sıcaklık birikiyor ve bacaklarımı birbirine bastırarak fark etmemesi için dua ediyorum. Eli tekrar aşağı iniyor ve bu sefer ağzımdan kaçan küçük sesi engelleyemiyorum. "Üçüncü kural: Sana zarar vermek isteyen kişi hakkında bilgi edinmek için bir adamın parmaklarını kesmek zorunda kaldığım bir dönemde sabrımı sınamaya kalkışma."

Aşağı katta işkence gören adamdan bahsedilmesi midemi bulandırıyor, ama vücudum hâlâ onun dokunuşuna öyle tepki veriyor ki, bir kayanın altına saklanmak istiyorum. "Şımarık değilim," diye zar zor söyleyebiliyorum.

"Hayır mı?" Eli sırtımda yukarı doğru kayd, parmakları omurgamda gezindi. "Kan parasıyla geçinirken normalmiş gibi davranan babasının küçük prensesi mi?"

Bu bana çok dokunuyor ve daha çok zorlanıyorum. "Bu öyle değil—ben öyle düşünmüyorum—"

"Neyi bilmiyorsun? Babanın Kuznetsovlar için kemik kırarak kazandığı parayla aldığı Güney Kensington'daki güzel bir evde yaşamıyorsun mu?"

Babası kızının hiçbir şeyden mahrum kalmamasını sağladığı için tasarımcı kıyafetler giymiyorsun ve pahalı kulüplere gitmiyorsun mu?"

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum ama sesim beklediğimden daha titrek çıkıyor.

"Hayır, istemiyorsun." Eli sırtımdan yukarı kayarak kumaşın üzerinden dövmemin çizgisini takip etti. "Devam etmemi istemenden nefret ediyorsun."

O şerefsiz haklı ve bu beni her şeyden daha çok kızdırıyor. Devam etmesini istiyorum. O ellerin üzerimde olmasını, dizginlediği kontrollü şiddetin bambaşka bir şeye dönüşmesini istiyorum.

"Hayal görüyorsun," diyebiliyorum ama sesim neredeyse fısıltıdan ibaret.

"Öyle mi? Nabzın hızlanıyor, nefes alışverişin değişti ve artık bana karşı koymuyorsun."

Nefesim kesiliyor ve bu kadar açık sözlü olduğum için kendime lanet ediyorum. Beni resmen bir kitap gibi okuyor ve buna dayanamıyorum.

"Üzerimden çekil," diye fısıldıyorum ama sesimde hiçbir güç yok. Vücudum onun dokunuşu altında gevşemiş, sahip olduğumu sandığım tüm prensipleri hiçe saymıştı.

"Gerçekten ciddiysen söyle, ben de söylerim." Başparmağı, şimdi üstümün altından, sırtım boyunca soyadımın Kiril alfabesiyle yazılışını takip ediyor. "Ama ikimiz de biliyoruz ki bunu gerçekten kastetmiyorsun."

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, haklı olmasından nefret ediyorum. Beni esir tutarken, aşağıda birine işkence ettiğini söylerken, babasının cesedinin muhtemelen hâlâ olay yeri inceleme ekipleri tarafından fotoğraflandığı bir dönemde, bedenimin ona böyle tepki vermesinden nefret ediyorum.

"Bu tam bir felaket," diye fısıldadım.

"Evet, öyle." Eli sırtımda duruyor. "Ama bu, gerçeği değiştirmiyor."

Başımı çevirip omzunun üzerinden ona baktım ve gözlerindeki ateş midemi bulandırdı. "Sen bir canavarsın."

"Öyleyim." Sesi son derece doğal, utanma veya özür dileme belirtisi yok. "Bu seni korkutuyor mu? Yoksa tahrik mi ediyor?"

Cevap dilimin ucunda, tehlikeli ve doğru, ama ona vermeyeceğim. Ona üzerimde bu gücü vermeyeceğim.

Eli aşağı doğru kaydı, parmak uçları tişörtümün yukarı kalktığı sırtımın alt kısmına değdi. Dudaklarını dövmemin dibine bastırdı. Dili dışarı fırladı

ve istemeden bir inilti çıkardım. Kıkırdadı ve sanki bana sahipmiş gibi şehvetle beni yaladı.

"Takıntı tehlikeli bir şeydir, krasotka," diye fısıldıyor tenime, nefesi beni ürpertiyor. "Ve ben sana takıntılı hale geliyorum."

"Vaktini boşa harcama. Sen farkına bile varmadan buradan çıkacağım." Ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Onun tutsağı olarak burada mahsur kaldım ve yakın zamanda kimse beni kurtarmaya gelmeyecek. Babam bile.

"Zamanımı boşa harcadığımı mı düşünüyorsun?" diyor, geri çekilip beni tekrar karşısına dikerek.

"Bence benimle oyun oynamaktan daha iyi yapacak işlerin var."

"Ama oynamak çok daha eğlenceli," diye mırıldandı, tişörtümün etek ucunu kavrayıp ben onu durduramadan yukarı doğru çekip başımın üzerinden çıkardı.

"Oyun salonları..."

"Hayır mı diyorsun, krasotka?"

Öyle miyim? Artık ben bile bilmiyorum. Cevap veremedim kapıya şiddetli bir şekilde vuruldu ve Dima, "Pakhan. Aşağıda sana ihtiyaç var," diye seslendi.

Titrek bir nefes veriyorum. Dima beni kendimi küçük düşürmekten kurtardı, bacaklarımı Arkady için o kadar geniş açıyorum ki, beni buradan gelecek haftaya kadar becerebilir. "Beni kilitleme," diyorum, sesim titreyerek, o geri çekilirken, dünyaya gösterdiği soğuk canavara dönüşüyor. Ama altındaki sıcaklığı gördüm. Yakıcı.

Duraksıyor, beni kandırmaya çalışıp çalışmadığımı anlamak için dikkatlice inceliyor.

Onunla oyun oynamıyorum. Şu an stratejik düşünecek halim yok. Dayak, tenime değen dudakları, sanki bana aitmiş gibi tişörtümü çıkarması... Bütün bunlar beynimi altüst etti.

Kapıya doğru ilerledi ve sadece eşofmanımın orada duran bana baktı. Bakışları yavaşça, sahiplenici bir şekilde üzerimde gezindi ve kendimi örtme isteğine karşı koymaya çalıştım.

"Üstünü tekrar giy, krasotka. Dima'nın aklına bir şey gelmesini istemiyorum. Ben hiçbir şey paylaşmam ve onu öldürmek zorunda kalmaktan nefret ederim."

"Bunu yapmazdın—"

"Beni sınarsanız, onun kanı sizin ellerinizde olacaktır."

Tehdidi yüzünden üstümü hızla tekrar giydim ve dizlerime kadar indirdim.

Sırıttı ve odayı terk ederken kapıyı arkasından kilitledi.

Hiç de şaşırtıcı değil. Daha dikkatli olmalıydım.

Bölüm 7

Oyun salonları

"Bu nedir?" diye soruyorum Dima'ya sinirli bir şekilde. Kilidi iki kez deniyorum. Bir kez yeterli olurdu. İki kez denemek ise zorunluluktur.

Kendime bunun bir güvenlik duygusu olduğunu söylüyorum. Bunun doğru olup olmadığını umursamayan yanımdan hoşlanmıyorum.

Tam sikimi ıslatmak üzereydim ve şimdi tavrıyla içime işleyen kadından uzaklaşıyorum; bu tavır iğrenç ama kimsenin bana vermediği bir meydan okuma. Ferahlatıcı. Eğlenceli. O kadar ateşli ki, ıslak amına dalıp, benden başka hiçbir şey bilmeyene kadar onu becermenin nasıl bir his olacağını düşünmeden edemiyorum.

Dima, "Met irtibat kişisi kapıda," diyor.

Yürümeyi bıraktım ve bakışlarımı ona çevirdim. Çok sinirliydi. "Tam da talihsiz bir zamana denk geldi."

"Tabii ki." Bu dünyada inkar edilebilirliğin çok gerçek olduğunu biliyor. Eğer temas kurduğumuz kişi görmezse, olmamıştır. "Yan giriş."

Servis koridorundan, paslanmaz çelik ve soğuk havanın uğultusunun yanından geçerek, budanmaya ihtiyacı olan bir çit tarafından gizlenmiş, daha da gizli bir yola açılan mütevazı kapıya doğru ilerledim. Vik, lacivert takım elbiseli, polis memuruna benzemesini engellemeye çalışıp da başaramayan bir adamla zaten oradaydı. Carter. Metropolitan Polis Teşkilatı'ndaki uysal olanımız. Başını öne eğmiş, ellerini ceplerine sokmuştu.

Dışarı adımımı attığımda, "Üç dakika," diye mırıldandı. "Burada olmamalıydım."

"Konuşmak."

“Babanızın olay yeri kilit altında. Morrison önde gidiyor ve çok istekli. Balistik incelemeler temiz bir dokuzluk, ses altı hızda. Tek giriş, çıkış yok. Giriş, yakın mesafede yüz yüze bir çatışmayı gösteriyor. Masadaki parmak izleri silindi. Giriş ve çıkış güvenlik kameraları çalışmıyor. Bu sabah saat altı buçuk civarında kesildi.”

Kaşlarımı çattım ama telefon görüşmesinin saatini kendime sakladım. Kim yaptıysa, kameraları kapatmakla Nik'i vurmak arasında iki saat geçmişti. "İçeriden yardım mı geldi yoksa hiçbir şeye takılmadan kapıyı sessizce geçebilecek biri mi?"

“Ön ve arka alarmlar, saat 6:32'de manuel devre dışı bırakmayı gösteriyor. Doğru kod. Zorlama uyarısı yok.”

"Kadro?"

"Durum net. Erken gelen bir temizlik görevlisi, varış zamanının bundan çok sonra olduğunu doğruluyor. Morrison yine de onları sıkıştırarak."

"Seni henüz sıktı mı?"

Carter homurdandı. "İsterdi."

"Başka bir şey?"

“Yuvarlak delik, düzgün giriş, gaz kalıntısı bırakmadı. Atıcı kendi tüpünü getirmiş. Ve—arama kaydı, numaranızın TOD'daki Nik'in ekranında olduğunu gösteriyor.” Gözlerimi kırpmadan karşılıyor. “Bunu iyice abartacak.”

"Bırak boğulsun." İnce bir zarf uzatıyorum. Tereddüt ediyor, sonra iç cebine koyuyor.

"Üç dakika doldu," diye mırıldanarak arkasını döndü.

Vik, çalılar onu tamamen yutana kadar bekler. "Morrison'ın üzerine gölge mi düşürmek istiyorsun?"

“Hayır. Carter'ı gözlemlemek istiyorum. Eğer Morrison onu rahatsız ederse, bunu bilmek istiyorum.”

"Tamamlamak."

Servis kapısından geri döndüm. "Kosta?"

"Arkadaşımızla birlikte kutunun içinde," diyor Vik.

Bodruma doğru yöneliyorum. Buradaki hava çamaşır suyu ve demir kokuyor. Sandalyedeki aptal, nefesi kesilerek, emniyet kemerlerine yaslanmış halde çömelmiş. Yüzü ter içinde. Kosta kenarda, kolları kavuşturmuş, ifadesi donuk bir şekilde duruyor.

“Ondan kurtulun. Sessizce ve hızlıca. Eğer henüz yapmadıysak, çok yakında bu eve göz kulak olacağız.”

Kosta başını salladı ve işe koyuldu. Kafaya isabet eden tek kurşun bastırıldı ve ben de bu günün daha iyiye gitmeden önce daha da kötüye gideceğini bilerek oradan uzaklaştım.

Arka merdivenlerden ikişer ikişer çıkıyorum, telefonum gürültüyle titriyor. Cevap vermiyorum. Vik, söylenmeden yanıma oturuyor.

"Çevre?"

"Sıkıca yerleştirdim. İki sabit, iki gezici. Birini çatıya koydum."

Başımı salladım. "Biraz para topla. Hızlıca taşınmamız gerekebilir."

"Hemen hallediyorum. Her ihtimale karşı acil durum çantasını hazırlayacağım."

"Alina'dan bazı şeyler almam gerekiyor. Ona lazım olabilecek şeyler."

"Alina?" diyor, her şeyi ve hiçbir şeyi ima eden küçük bir gülümsemeyle.

Ona çoğu erkeği geri püskürtecek, sert bir bakış attım. O da çoğu erkek gibiydi. "Adresini bana ver. Tek başıma gidiyorum."

Vik bana adresi mesajla gönderiyor ve ben de evden sessizce çıkıp Porsche'ye biniyorum, telefonumu tutacağa koyup adresine giden yol tarifini alıyorum. Güney Kensington buraya çok uzak değil, ama düz yoldan gitmiyorum. Ara sokaklardan ve yan yollardan geçiyorum, otobüs şeridini kullanıyorum, o kadar uzun süredir sarı olan ve artık kızaran bir ışığı geçiyorum. Evinin iki sokak ötesinde park etmeden önce bloğun etrafında iki tur atıyorum. Sıva, demir işçiliği ve dergi kapağında yer alabilecek gibi görünen pencere kutuları. Şımarık küçük Bratva kızının çok yönlülüğü var ve çiçek yetiştirmek de bunlardan biri. Ön kapıda bir kamera var. Açılırları kontrol ediyorum. İki kör nokta. Kolay.

Valery, gerekirse içeri girebilmem için anahtarın yerini ve alarmin kodunu verdi. Kızını çok iyi tanıyor belli ki. Kızının, kendisini bir mahkum gibi hissetmekten ziyade benim takıntım gibi hissetmesi için kendisine ait şeylere ihtiyacı var. Bu ilginç olacak.

Üçüncü toprak saksının altından anahtar çıkarıp Valery'nin verdiği şifreyi giriyorum. Sanki orayı çoktan sahiplenmiş gibi rahat bir özgüvenle evine giriyorum.

Beyaz duvarlar. Her yerde bitkiler. Hafif yasemin ve parfüm kokusu. Halının üzerinde, düzeni sevmediğini ama birinin bir zamanlar yeterince bağırması yüzünden aklında kaldığı için yine de yaptığı ayakkabılar. Buzdolabında, kendi el yazısıyla karalamalar yapılmış bir sıra kartpostal. Lizbon. Napoli. Brighton'dan berbat bir kelime oyunu. Duygusal olmadığını

iddia ediyor, ama işte kendine anlattığı yalanlar, minik altın klipslerle tutturulmuş.

Yatak odası geniş ve yaşanmışlık izleri taşıyor. Beyaz çarşaflı, ferforje bir yatak var. Sol taraftaki komodinin üzerinde, yıpranmış bir polisiye romandan, yapışkan notla ayraç olarak kullandığı Rusça bir kitaba kadar uzanan bir kitap yığını bulunuyor -ki bunu not ediyorum-.

Gardırobu açıyorum. Tam da beklediğim gibi. Askının yarısı günlük kıyafetlerden oluşuyor: kot pantolonlar, bol gömlekler, düşünmeden giydiği yumuşak şeyler. Diğer yarısı ise zırh gibi. Tasarımcı elbiseler, ipek ve payetler ve erkekleri aptal edecek şekilde kesilmiş şeyler. Bunları birbirinden ayrı tutuyor, gerçek kimliğiyle sergilediği rol arasında fiziksel bir sınır oluşturuyor.

İki kot pantolon çıkarıyorum. Bir avuç yumuşak tişört. Yerdeki askıdan spor ayakkabılar—beyaz, temiz, neredeyse hiç giyilmemiş. Kapının arkasından üzerinde hiçbir şey yazmayan ama o kadar çok yıkanmış ki kumaşı solmuş bir kapüşonlu sweatshirt alıyorum. Ağırlığını kontrol etmek için bir kez kaldırıyorum—sonra elim sıkılıyor ve aptal gibi yüzüme yaklaşıyorum. Jasmine. Vanilla. O.

Onu dolabın en üstünde bulduğum çantaya sertçe atıyorum, sanki onu istemekten kendimi cezalandırıyormuş gibi.

Sırada iç çamaşırları var. Yavaşça gülümseyerek üst çekmeceyi açıyorum ve gelişigüzel bir şekilde yığılmış ipek ve dantellere bakıyorum. Agent Provocateur, Fleur of England, La Perla. Kendini iyi hissetmesini ve birlikte olduğu erkeğin onun vajinası için yalvarmasını sağlamak üzere tasarlanmış kumaş parçaları. Yumruğum bir hırıltıyla kırmızı dantelli bir külotu kavırıyor. Başka bir erkeğin penisini ona sokma düşüncesi beni kıskançlıktan çıldırtıyor. Onu istiyorum. Ona sahip olacağım. Penisime binmekten terden tuzlu teni olduğunda o dövmeyi tekrar yalamak istiyorum. Adımı haykırına kadar klitorisini emmek istiyorum. Bu iş bitmeden onu tamamen sahiplenmek istiyorum. O benim, sadece henüz bilmiyor. Neredeyse nerede duracaklarını biliyormuş gibi bir saygıyla bazı eşyaları dikkatlice seçiyorum. Sıradaki tuvalet malzemeleri. Banyoya geçiyorum, her yer onun kokusuyla dolu. Lavabonun üzerindeki rafta, evin diğer tüm odalarıyla tezat oluşturan bir hassasiyetle sıralanmış pahalı ürünler. Bu bir ritüel. Gerekli görünen şeyleri alıyorum: temizleyici, nemlendirici, kulüpten beri burnumda olan parfüm. Bir diş fırçası. Onun şampuanı ve saç kremi.

Tamponlar. Hepsini çantaya tıktırıp fermuarını çekiyorum ve son bir kontrol yapıyorum.

Komodinin üzerinde bir şey dikkatimi çekiyor. Küçük, sade gümüş çerçeveli bir fotoğraf. Alina, belki on dokuz ya da yirmi yaşında, kıyı şeridinde bir duvarda oturmuş, kameranin arkasındaki kişiye gülüyor. Saçları rüzgarda uçuşuyor. Tamamen doğal görünüyor. Hiçbir zırh yok. Hiçbir rol yok. Sadece o.

Gereğinden uzun süre ona bakıyorum.

Sonra onu seyahat çantasına koydum.

Buna çok sinirlenecek. İyi.

Alarmı sıfırladım, kapıyı kilitledim, anahtarı üçüncü yuvanın altına tam bulduğum gibi geri koydum. Sonra arkama bakmadan Porsche'ye doğru yürüdüm.

Dönüş yolculuğu gidiş yolculuğundan daha sessiz. Şehir, öğleden sonraki ritmine oturmuş durumda; her yer taksiler, kurye motosikletleri ve sabah Belgravia'da bir pakhan'ın vurulduğunu, bodrum katında bir adamın cesedinin ortadan kaldırıldığını, bir kadının öğleden önce yatak odama kilitlendiğini bilmeyen insanlarla dolu. Londra umursamıyor. Hiçbir zaman umursamıyor. İşte bu yüzden Londra'yı seviyorum.

Kapılar açılıyor ve ben arabayı park edip motoru kapatıyorum. Telefonumu alıp çantamı ön kapıdan içeri taşıyorum. Dima solumdan bir yerden beliriyor.

"Üst kattan herhangi bir ses geliyor mu?" diye soruyorum.

"Son bir saattir sessiz," diyor, bu da bana ya çok yorulduğunu ya da bir şeyler planladığını düşündürüyor. Alina Belova söz konusu olduğunda, muhtemelen ikincisi geçerli.

"Güzel." Merdivenleri yavaşça çıkıyorum. Yatak odamın kapısının önünde duruyorum. Ses yok. Kilidi açıp kapıyı iterek içeri giriyorum.

Kadın, yerde bağdaş kurarak oturuyor ve görünüşe göre meditasyon yapıyor.

"Kapıyı kilitlememeni rica etmiştim," diyor sessizce.

"Biliyorum. Yaptım."

"Tekrar soruyorum. Lütfen kapıyı kilitlemeyin." Gözleri, dökülmemiş gözyaşlarıyla dolu bir şekilde açıldı.

Yanına doğru yürüyüp çantayı yanına bıraktım ve çömelerek çenesini elimle tuttum. "Neden korkuyorsun, krasotka?"

Çenesi elimde titriyor ve onun bu duruma karşı koymasını izliyorum. Gururundan dolayı içindekileri dökemiyor, Bratva'da yetişmiş olduğu için kilitli kapının içinde bir şeyleri açığa çıkardığını kabul edemiyor. Hemen cevap vermiyor. Çenesini serbest bırakıp çantaya bakıyor.

"Bu nedir?"

"Eşyalarınız."

Gözleri birden yukarı kalktı. "Benim evime mi geldin?"

"Giysiye ihtiyacın vardı."

"Benden izin almadan evime geldin." Gözyaşları dindi. İyi. Öfke ona daha çok yakışıyor. İkimize de yakışıyor. Gözyaşları duygusal şantajdır ve onlara ayıracak vaktim yok. Ama bu sefer, kurcalamak istemediğim bir şey hissettim. "Eşyalarımı karıştırdın."

"Evet."

"Senin bir anahtarın vardı." Bu bir soru değil. O çoktan hesaplamış. Hesaplama anında yüzüne yansıyor ve çenesinin kasılmasına neden olan bir noktaya geliyor. "Babam sana yedek anahtarın nerede olduğunu söylemişti."

"Evet, öyle yaptı ve bana alarm kodunuzu verdi."

Burnundan nefes alıyor. "Bir sorun mu vardı?"

Bu soru karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Böyle olmasını mı bekliyordunuz?"

"Şey, bilmiyorum," diye tükürdü. "Bir kulüpte hedef alınmayı ya da Saranov tarafından kaçırılmayı beklemiyordum. Evime birinin girip girmediğini ve bununla bir ilgisi olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"Hayır," diyorum. "Hiçbir şey olağan dışı görünmüyordu."

Yavaşça nefesini verdi. Omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı azaldı, ama tamamı değil. "Tamam." Uzandı ve çantanın fermuarını açıp içine baktı. Bir anlık sessizlik. Sonra topuklarının üzerine oturdu. "Tamponlarımı paketlemişsin."

"Evet."

"Bu..." Gerçekten de şaşırmış gibi görünüyor. Bugün yaşanan diğer her şeyden daha çok şaşırmış, bu da bana onun hakkında bir şeyler söylüyor. Şiddeti sindirebiliyor. Pratik iyiliği ise sindiremiyor.

"Kan beni korkutmuyor, Alina."

Gülümsememe tıslıyor ama ne diyebilir ki?

Eşyaları çıkarmaya başladı, kot pantolonunu gevşetti, benim aldığım tişörtleri kontrol etti. Yüz ifadesi dikkatlice nötr kaldı, ama kapüşonlu

kazağı çıkardığı anda bir anlık bir ifade değişikliği yakaladım. Sanki farkında değilmiş gibi, kısa bir anlığına yüzüne bastırdı ve sonra yanındaki halının üzerine bıraktı.

“Bu eşyaları şimdi kaldır Alina. Çekmecelerde ve gardıropta yer bulacaksın.”

Odanın bir köşesine doğru baktı. "Eşyalarının yanında mı?"

"Evet."

"Bu bir mesaj vermek demek."

“Öyle mi?” Ayağa kalkıp odadan çıkıyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum çünkü bana sözsüz itiraf ettiği o kırılganlık çok kıymetli bir şey. Benim ve onu sıkıca tutacağım, çok yakında gelecek olan o günde, ondan acilen bir şey yapmasını istediğimde ve o reddettiğinde, bunun bir pazarlık kozu olduğunu biliyorum. Özgürlüğü ortaya serilecek ve o da uyacak çünkü bu onun için bir anlam ifade ediyor.

Bölüm 8

Alina

Kapı arkasından kapandı ve ben uzun bir süre yerde oturup kapıya baktım, ellerim titriyordu. Artık bunu bilerek yapıyor. Hoşuma gitmediğini biliyor ve beni bununla işkenceye maruz bırakıyor.

Sonra çantaya baktım.

Tamponlarımı paketledi. Kapüşonlu kazağımı paketledi. O seksi, dövmeli elleriyle iç çamaşırı çekmecemi karıştırdı ve sanki beni zaten tanıyormuş gibi, sanki beni baştan aşağı incelemiş gibi benim için bir şeyler seçti.

Ayağa kalkıp her şeyi yatağın üzerine bıraktım, sonra gardıroba yönelip kapılarını açtım.

Onun kokusu yüzüme çarpıyor. Karanlık ve seks kokan bir tıraş losyonu. Renklerine, sonra da türlerine göre düzenli bir şekilde sıralanmış kıyafetlerini görünce içim ürperiyor. Pahalı kumaşların dokusuna parmak uçlarımla dokunduğum sıralar halinde tasarımcı kıyafetleri. Muhtemelen bunu itiraf etmektense ölmeyi tercih edecek olsa da, tam benim kalbime göre bir adam. Birkaç askı alıp kot pantolonları askılara geçiriyorum, tişörtleri asmadan önce onları da düzgünce asıyorum. Onun düzeninde beni saygı duymaya iten bir şey var. Evim kaos içinde. Düzen sıkıcı. Tabii Arkady Saranov'a ait olmadığı sürece.

Çekmecelere doğru ilerleyip, en üsttekini gülümseyerek açıyorum. Çoraplar. Başka hiçbir şey yok. Çoraplarının altında iç çamaşırını saklayan tuhaf biri değilse, genellikle iç çamaşırı giymez.

Anlaşılan ilk değerlendirmem doğruymuş.

Ortada tek bir boxer bile yok. Şaşırmadım, hatta birazcık da olsa tahrik oldum.

Bütün çekmeceleri kapatıp, alttan üçüncü çekmeceyi tekrar açıyorum. Boş olduğu için iç çamaşırlarımı babamı gururlandıracak bir titizlikle içine katlıyorum.

Çantanın dibinde bir fotoğraf var. Cádiz'den, Mina'nın kullanamadığı bir motosiklet kiraladığı ve benim o kadar çok güldüğüm ki neredeyse duvardan düşeceğim an. Yirmi yaşındaydım. Birkaç saniye ona bakıyorum ve sonra çantaya geri koyuyorum, sonra da tatildeymişim gibi gardırobun en üst rafına yerleştiriyorum. Ama önümüzdeki dakikayı, önümüzdeki saati böyle atlatacağım. Bu, evime on dakika uzaklıkta, bir delinin malikanesinde tatil. Yatağın kenarına oturup kapüşonlu kazağımı başıma geçirirken kendime böyle söylüyorum. Evimin kokusu gibi. Yasemin ve okurken yaktığım vanilya kokulu mum gibi. Ev gibi. Kolumu burnuma bastırıp göğsümdeki sıkıntı geçene kadar nefes alıyorum.

Kalkıp odada volta atıyorum çünkü hareketsiz oturmak beni delirtecek. Oda, nesnel olarak güzel. Yumuşak halı, koyu renk mobilyalar, dört kişiyi yatırabilecek bir yatak. Çarşafklar siyah ipek. Parmak uçlarımı cama bastırıyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum. Titreşim yok, cereyan yok. Kurşunu durduracak kadar kalın. Aşağıdaki avlu balık kılçığı desenli tuğlalarla döşenmiş ve ortasında masumca şırıldayan bir çeşme var. İki adam, görünüşte rahat ama öyle olmayan bir düzende çevreyi devriye geziyor. Onları zamanlıyorum. Kırk beş saniye arayla, dönüşümlü olarak rota değiştiriyorlar. Arkady hiçbir şeyi tesadüfen yapmaz.

Arkamı dönüp yatağının üzerine yayılmış banyo malzemelerini alıyorum. Alt kattaki banyo tarafsız bölge olduğu için ebeveyn banyosundan uzak duruyordum, ama burası onun banyosu. Yine de kapıyı iterek açıyorum çünkü merak her zaman benim ölümcül zaafım olmuştur ve bari bu merakıma yenik düşeyim.

Siyah fayanslar. Yağmur duş başlığı olan ve kapısız, sadece hiçbir şeyi gizlemeyecek bir cam panelle kapatılmış duşakabin. Koyu mermerden çift lavabo, bir tarafında eşyaları sıralanmış – yüz yıkama jeli, jilet, tıraş sonrası losyonu. Ben de kişisel bakım ürünlerimi boş tarafa koydum ve pembe temizleyicimin siyah kolonya şişesinin yanında durması müstehcen görünüyor. Samimi. İsteddiği bu mu? Parmak kesmeyi hiç sorun değilmiş gibi yaptığı düzenli hayatına beni de dahil etmek mi istiyor? Şimdi Saranov pakhan olduğuna ve etrafında üremek için bir kadına ihtiyacı olduğuna karar verdi mi ve ben de zaten burada mıydım? Beni yanında tutmak niyetinde değilse, eşyalarımı neden bana getirsin ki?

Bu düşünce, parmak boğumlarım bembeyaz olana kadar mermer tezgahı sıkıca kavramama neden oluyor.

Hayır. Bu çok saçma. Bu bir durum, flört değil. Benim ölmem babamla bir savaşa yol açacağı için bir varlığını koruyor, ki şu anda buna ihtiyacı yok. Hele ki ölü bir pakhan, yüzü olmayan bir katil ve Metropolitan Polisi ensesinde nefes alırken. Ben lojistikten ibaretim. Hepsi bu.

Ancak lojistik personeli derileri yanana kadar dövülmez. Lojistik personeli, dövmelerine sanki onları bütün olarak yemek istiyormuş gibi bakan bir adam tarafından yalanmaz. Lojistik personeli, La Perla ile Agent Provocateur arasındaki farkı sadece dokunarak kesinlikle anlayan bir Bratva ağasının elleriyle seçtiği iç çamaşırlarına maruz kalmaz.

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime.

Yüzüme su serpip havlularından biriyle kuruluyorum, sonra da temizleyicimi sürüyorum çünkü şu anda beni gerçekliğe bağlayan tek şey rutin. Temizleme, tonikleme, nemlendirme. Hareketler mekanik, sakinleştirici, dünyanın geri kalanı ekseninden çıkmışken tutunduğum bir can simidi. İşlem bittiğinde aynada kendime bakıyorum. Makyajsız, saçlarım dağınık. Mina irkilirdi. Jess ürperirdi. Nadia beni görünce ölürdü.

Yatak odasına geri dönüp dikkatlice yatağa oturuyorum. Onun yatağına. Arkaya doğru yığılıp tavana bakıyorum. Dudaklarının tenime değdiğini, beni yaladığını hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor.

Üç saniye. Babasının ölümünü gördüğünde kendine verdiği süre buydu. Kepenkler kapanıp makine kontrolü ele almadan önce üç saniyelik bir keder. Sürekli buna geri dönüyorum. Onu kırmak için ne gerekiyor? O buz gibi yüzeyi gerçekten çatlatmak için ne gerekiyor? Ve bunu öğrenmek istiyor muyum? Çünkü o kontrolün altında yaşayan her neyse, bugün öğleden sonra bir adamın parmaklarını hiç çekinmeden kesen şey o. Beni terbiye etmesi gereken biriymişim gibi döven ve sonra da yutması gereken biriymişim gibi omurgamı yalayan şey o. Aynı bıçağın iki yüzü ve ben de kan akıtmak isteyen bir aptal gibi baş parmağımı bıçağın kenarına bastırıyorum.

Yanıma dönüp bir yastığı kendime doğru çektim. Yüzümü yastığa gömdüm ve derin bir nefes aldığım için kendimden nefret ettim. Vücudum hala az önceki acıdan sızlıyordu. Kalçamdaki sızı sıcak bir hayalete dönüşmüştü ama elinin anısı hala aklımdaydı. Ağırlığı. Hassasiyeti. Tam olarak ne kadar sert vuracağını, tam olarak nereye, tam olarak ne zaman

avucunu yarattığı ısının üzerinde gezdireceğini biliyordu. Bu bir dürtü değildi. Bu bir beceriydi.

Bu düşünce beni bacaklarımı birbirine bastırmaya itiyor.

Kendime gelmeliyim. Babamın bana öğrettiği gibi, hatta o sadece dikkatli olmamı öğrettiğini sandığı zamanlardaki gibi, net ve stratejik düşünmeliyim. Durumu değerlendirmeliyim.

Birinci gerçek: Birileri beni o kadar çok istedi ki, Tanrı bilir ne yapacak bir adamı üzerime saldı. İkinci gerçek: Nikolai Saranov öldü, ya tanıdığı biri tarafından ya da görünüşe göre isteyerek içeri aldığı biri tarafından idam edildi. Üçüncü gerçek: Bu iki olay birkaç saat arayla oldu ve eğer Arkady henüz aralarında bir çizgi çekmediyse, sandığım adam değil demektir. Dördüncü gerçek: Yeni taç giymiş bir Bratva ağasının yatak odasında mahsur kaldım, sanki çok fazla pratik yapmış gibi popoma vuruyor ve babam bana uslu durmamı ve iyi davranmamı söyledi.

Sırt üstü dönüp, gözlerimde beyaz noktalar görene kadar ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum. Beşinci gerçek: Dört aydır ilişkiye girmedim ve bana dokunan son adam, sütyenimin tokasıyla uğraşan ve iki dakikadan kısa sürede boşalan Oliver adında bir şehir bankacısıydı. Oliver'ın gergin parmaklarıyla Arkady'nin buyurgan elleri arasındaki karşılaştırma o kadar çarpıcı ki neredeyse komik.

Doğrulup bacaklarımı yataktan sarkıttım. Yeter artık kendimi acındırmak. Babam, sürekli kendine acıyan bir kadın yetiştirmede. Hayatta kalmayı bilen bir kadın yetiştirdi.

Tekrar pencereye doğru gidip avluyu bu sefer daha dikkatli inceliyorum. İki bekçi nöbet değiştirmiş. Yeni yüzler, aynı düzen. En uçtaki duvar belki 2,5 metre yüksekliğinde ve tepesinde bu açıdan tam olarak seçemediğim bir şey var. Muhtemelen kameralar. Ya da sarmaşıkların arasına gizlenmiş dikenli teller. Kimse içeri giremiyor, kimse de dışarı çıkamıyor.

Yatak odasının kapısı güçlendirilmiş çelikten yapılmış ve elektronik kilidi var. Mantıklı. Uyuması gerekiyor ve işte o zaman seni almaya geliyorlar. Ya da öyle duydum. Ama Nikolai Saranov onu yakaladıklarında uyumuyordu. Masasında oturuyordu. İçeriden bir iş. Öyle olmalı. Eğer söylentiler doğruysa, ki tahmin ediyorum ki doğru, orada oturup rastgele bir pisliğin onu gözlerinin arasına vurmasına izin vermezdi. Bunu Arkady ile konuşmak için can atıyorum ama muhtemelen bana güler çünkü zaten biliyor. Tabii ki biliyor. Aptal değil ve bu çok açık. Ama bu, kümesinde bir tilki olduğu anlamına geliyor.

Bu asla iyi sonuçlanmaz.

Yatağın kenarından dolaşıp sağ taraftaki komodinin üzerinde bir şey fark ettim. Bir uzaktan kumandaydı, ama televizyon veya ses sistemi için değil. Çağrı düğmesiydi.

Sırttım ve Dima'nın tamamen çıldırmasını sağlamaya karar verdim, böylece Arkady'yi yukarı gönderdi ve en azından kendimden başka biriyle konuşabildim.

Onu kapıp kırmızı düğmeye basıyorum. Işık bir kez yanıp sönüyor. Tekrar basıyorum. Sonra tekrar. Sonra dördüncü kez. Gerekirse bütün gün burada otururum. Başka gidecek yerim yok.

Bölüm 9

Oyun salonları

Masamın altındaki evrak çantasına ayağımla vurma sesi beni sinir ediyor. Bunu yapan ben olsam da, duramıyorum. Ama henüz zamanı değil.

Henüz değil.

Dima ofisin kapısında beliriyor. Kemerindeki çağrı düğmesi art arda dört kez titriyor. Çenesi o kadar sıkı kilitlenmiş ki, diş minesinin çatladığını neredeyse duyabiliyorum. Cihaza bakıyor, sonra da bana bakıyor; yüzündeki ifade kariyer değişikliğini düşündüğünü gösteriyor.

"Kumandayı buldu," diyor soğukkanlılıkla.

"Öyle görünüyor."

"Son otuz saniyede on bir kez düğmeye bastı."

Sandalyeme yaslandım ve dudaklarımın kenarının hafifçe yukarı kıvrılmasına izin verdim. On bir. Kendini tamamen kaptırmış. Neredeyse takıntılı bir hal almış ve bunu anlayabiliyorum. Ayağımı daha sert bir şekilde kutuya vurdum.

"Boş ver," dedim, Vik'in babamın Belgravia'daki evinin çevresindeki sokaklardan güvenlik kamerası kayıtlarını açtığı dizüstü bilgisayar ekranına geri dönerek. İçerideki görüntüler silinmişti, ancak iki blok ötedeki belediye kameraları hala trafik akışını kaydediyordu. Anormallikler arıyorum. Buraya ait olmayan bir araba. Aklımda kalan bir yüz.

Uğultu devam ediyor.

Dima'nın eli kemerine doğru uzanıyor, sanki onu koparıp kafama fırlatmak istiyor.

"Yapma. Başka bir şeyi yok etmenin yolunu bulur."

Vızıltı devam ederken homurdanıyor. Kadın amansız ve her şeye rağmen—babamın kanının muhtemelen hâlâ masasından alınıyor olmasına,

bodrumumdan bir cesedin çıkarılmış olmasına, tüm Bratva hiyerarşisinin bir leşin üzerine üşüşen akbabalar gibi üzerime çökecek olmasına rağmen—neredeyse onun azmine hayran kalıyorum.

"Akşam yemeği ne zaman?"

"Otuz dakika."

"Hızlandırın. İki koruma eşliğinde onu yemek odasına götürün ve Kosta'ya odaya bir kamera yerleştirmesini söyleyin. Tek bir ünite, sesli. Pencerenin yanındaki en üst köşeye. Kör noktalar olsa da önemli değil. Darbe planlamıyor ama onu gözlemlemek istiyorum."

"Evet, Pakhan," diyor ve geri çekiliyor.

Telefonun kılıfına tekme atıyorum ve tekrar titreşmesiyle yüzümü buruşturuyorum. Kuzenim Seva, evime gelen misafir kadar ısrarcı. Ama onu daha fazla görmezden gelemem.

Telefonu kaptım, ekranı kaydardım ve "Ne?" diye cevap verdim.

"Kuzeniniz Pakhan Saranov'a böyle mi konuşulur?"

"Defol git şu işlerden," diye homurdandım.

Acımasızca kıkırdadı ama kahkahası hemen kesildi. "Başınız sağ olsun."

"Daha da kötüleşiyor," diye mırıldanıyorum. "Ama teşekkürler."

"İyi misin?"

"Pekala," diye dişlerimi sıktım.

"Bir toplantı düzenlemeniz gerekiyor."

"Biliyorum. Şu anda başka bir işle meşgulüm. En kısa zamanda halledeceğim."

"Er ya da geç, hımm."

"Dedim ki, 'Bir ara hallederim.'"

"Kade—"

"Sus artık. Duymak istemiyorum."

Ortamda sessizlik hakim oluyor ve anlıyorum ki durumu yeniden değerlendiriyor.

"Destek mi lazım?" diye soruyor, sesi ailevi bir tondan operasyonel bir tona dönüşüyor. Seva birçok şeydir—düşüncesiz, çocukluğumuzdan beri başımın belası—ama aynı zamanda bana sarılıyormuş gibi yaparken sırtıma bıçak saplamayacağına güvendiğim birkaç kişiden biri. Kan onun için bir anlam ifade ediyor. Benim için de bir anlam ifade ediyor, her ne kadar bunu yüksek sesle söylemektense cam yutmayı tercih etsem de.

"Henüz değil. Önce bilgiye ihtiyacım var. Ne duyuyorsunuz?"

“Söylentiler. Her zamanki gibi akbabalar etrafınızda dolanıyor. Kozlov'un adamları bölge için gürültü koparıyor. Petrov şüpheli bir şekilde sessiz, bu daha da kötü. Ve eski muhafızlardan da sizin bu koltuğu tutmak için çok genç olduğunuz yönünde söylentiler var.”

"Otuz iki yaşımdayım."

“Nik altmış bir yaşındaydı ve arkasında kırk yıllık bir kariyer birikimi vardı. Yaşın umurunda değil Kade. Umurunda olan sayın.”

"Sayımın doğru."

“Sayımınız mükemmel. Ama onlar bunu bilmiyorlar, değil mi? Nik için gölgelerde çalıştınız. Onun kılıcıydınız, yüzü değil. Şimdi siz yüzüsünüz ve tugay komutanlarının yarısı sizin konuştuğunuzu bile duymadı, bırakın kadeh kaldırmayı.”

“O zaman öğrenecekler.” Her şeyi söylediğim gibi bunu da söylüyorum —sanki her şey çoktan kararlaştırılmış gibi. Çünkü öyle. Tuğgeneraller ya hizaya girecekler ya da düşecekler. Üçüncü bir seçenek yok. “Bir toplantı ayarlayın. Kırk sekiz saat sonra. Her tuğgeneral, her yüzbaşı. Benim evimde. Gelmeyen herkes bir mesaj veriyor. Bunu anladıklarından emin olun.”

“Anlaşıldı. Başka bir şey var mı?”

“Hayır.” Alina'nın sesi evin içinde yankılanırken başımı kaldırdım; birinin ona çok daha erken geleceğini beklediği çok açık bir şekilde belli ediyordu. “Gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz.” Telefonu kapatıp cebime koydum ve yemek odasına doğru yöneldim.

Sesi koridorda yankılanıyor, keskin ve buyurgan; Dima'nın ölçülü yanıtlarını duyuyorum, bunlar ona hiçbir şey vermemek için tasarlanmış tek heceli kelimelerden ibaret.

Yemek odasına girdiğimde onu masanın yanında, Vik ve başka bir koruma eşliğinde, kolları kavuşturmuş, yalınayak, eşofmanının üzerine kapüşonlu kazağını giymiş, saçları yüzünün etrafında dağınık bir şekilde dururken buldum. Son bir saattir odada volta atıyormuş gibi görünüyordu.

"Çok geç kaldın," diye tersledi beni görür görmez.

"Meşguldüm."

"Beni tamamen görmezden geliyor."

“Hepimizi hayatta tutmakla meşgul. Arada fark var. Oturun. Yemek vakti.”

On iki kişilik masa iki kişi için hazırlanmış. Beyaz keten örtüler, ağır gümüş çatal bıçak takımı, Dima'nın kaosun ortasında bile tuhaf bir şekilde

özel bir hava yaratma yeteneğinden dolayı yaktığı mumlar. Yemekler çoktan hazırlanmış: kızarmış tavuk, patates, yeşillikler, sos ve bir sepet ekmek. Sade. Doyurucu. Bu evde birinin gerçekten yemek yapabildiğini ve bunun ben olmadığımı gösteren türden bir yemek.

Alina oturur oturmaz hemen bir ekmek rulosuna uzanıp bir parça kopararak ağzına tıktırdı, sanki bir haftadır hiçbir şey yememiş gibiydi. Oysa sandviçi saatler önce yemişti. Adrenalin ve inatla hareket ediyordu ve ikisi de kalori yakıyordu.

Karşısına oturup koyu kırmızı bir şarap dolduruyorum.

Ona ihtiyatla bakıyor.

"Hâlâ kendini kötü mü hissediyorsun?" diye alaycı bir gülümsemeyle soruyorum.

Gözlerini kısarak bardağı kavradı. "Alkole dayanıklıyım. Yıllarca pratik yaptım."

"Parti kızı. Ölümünden dönme tehlikesi yaratmadığı sürece bunu anlayabiliyorum."

Dudak içini ısırıp şarabından bir yudum alırken derin bir düşünceye daldı. Bir an duraksadıktan sonra, "Teşekkür ederim," dedi.

"Rica ederim," diye yanıtlıyorum, akşam yemeğini kastettiğini varsayarak.

"Bunu daha önce söylemeliydim, ama şimdiye kadar büyük resmi görmek yerine sadece tepki verdim. Özür dilerim ve beni kurtardığınız için teşekkür ederim," diye devam ediyor.

Çatalımı yerine koyarken duraksıyorum ve onu inceliyorum. Çok ciddi. "Rica ederim. Tekrar. Bu, artık benimle kavga etmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Bunu bilmiyorum," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Sen, öğle yemeğinden önce insanların parmaklarını kesen, baskıcı bir Bratva adamısın."

Gülümseyerek çatalımı tekrar elime aldım. "Sadece evet de, böylece huzur içinde yemek yiyebiliriz."

Ona ne yapması gerektiğini söylediğimde homurdanıyor ama yine de yapıyor. Aptal değil. Tavrının berbat olduğunu ve onu bir odaya kilitleyip dışarı çıktığında da gözetim altında tutmaktan başka bir yere götürmediğini biliyor.

Ama oyunun kuralı bu.

O aptal değil.

Bal ile sinekler daha çok çekilir misali. Onu daha da yakından izlemem gerekecek. Dima'ya soru dolu bir bakış attım ve o da başıyla onayladı, Kosta'nın kamerayı kurmakla meşgul olduğunu belirtti.

Birkaç dakika boyunca nispeten sessiz bir ortamda yemek yiyoruz.

"Babanız hakkında konuşmak istiyorum," diyor çatalını bırakırken.

"HAYIR."

"Oyun salonları—"

"Hayır dedim." Bu kelime aramızda yere düşen bir bıçak gibi saplandı. Kadın irkildi ama geri çekilmedi.

"Pekala. O zaman onu kimin öldürdüğünden bahsetmek istiyorum, çünkü son üç saattir düşünmekten başka yapacak hiçbir şeyim yoktu ve aklımda düşünceler var."

Arkama yaslanıp şarabımdan bir yudum aldım ve sessizliğin uzamasına izin vererek onu bardağın kenarından izledim. Gözlerini kırpmadan bakışlarımı yakaladı. "Öyleyse buyurun."

Sandalyesinde doğruluyor ve ben de görüyorum—esaret halinden daha keskin bir şeye geçiş. Valery'nin kızı, ister beğensin ister beğenmesin. "Tanıdığım biriydi. Alarm kodunu bilen ya da bilen biri tarafından içeri alınan biriydi. Muhtemelen baban. Bunu beklemiyordu, bu da kısa listenin... kısa olduğu anlamına geliyor. İçeriden biri. Aile."

"Aile," diye mırıldandım. "Alina, bir Saranov'u ihanetle mi suçluyorsun?"

Yutkundu ve cevabını bir saniye kadar düşündükten sonra gözlerimin içine bakarak, "Evet," dedi.

"Anlıyorum. Peki, adınız nedir?"

Gözlerini devirdi. "Elbette hayır. Ama bunun tesadüf olduğunu düşünmüyorum. Bunun benimle ilgili olduğunu hiç düşünmüyorum. Bu seninle ilgili. Onlar benim peşimde değillerdi. O kulüpte senin peşindeydiler. Bu bir şekilde bağlantılı. Çok büyük bir tesadüf ve babam bana hep böyle şeylerin olmadığını söylerdi."

Bunu duyunca bardağımı yere bıraktım. "Takibin bakışlarını sana doğru takip ettim, yani senin peşindeydi. İkincisi, bunu aşağıda itiraf etti."

"Onunla ilgili dikkatini çeken neydi?" diye soruyor.

"Onu etrafta dolaşırken gördüm," diyorum dikkatlice. Belki de haklıydı. Eğer beni izliyorsa, onu izliyorsa...

"Nasıl?" Bana neredeyse kendini beğenmiş bir bakış attı.

"Seni izliyordum," diye itiraf ediyorum ve bunun bedelini ödüyorum.

Dudakları kıvrılıyor ve bundan ne kadar hoşlandığımdan nefret ediyorum. "Demek dikkatin benim yüzümden dağılmış. Koca kötü Saranov, gümüş elbiseli bir kız yüzünden dikkati dağılmış."

"Kendini fazla övme. Her şeyi fark ediyorum. Odadaki en ilginç şey sendin."

"Peki ya beni takip eden adam? Onun sinsice yaklaştığını söylediniz. Ama ya bana doğru sinsice yaklaşmıyorsa? Ya sizin görüş alanınızı takip edip ona göre hareket ediyorsa?"

Bu düşünce göğsüme soğuk bir taş gibi çöktü. Bunu belli etmedim. Ama haksız da değil. Olayların sıralaması, bakış açımı değiştirirsem farklı şekilde yorumlanabilirdi. VIP bölümündeydim. Görünürdüm. Ne aradığını bilen herkes beni fark ederdi. Ve eğer birileri zaten hareketlerimi takip ediyorsa, dans pistindeki sarışın bir kıza duyduğum ani ilgi, sırtındaki Belova dövmesiyle hiçbir ilgisi olmayan bir hedef tahtası haline gelirdi.

"Yani beni seni tehlikeye atıyorsun," diyorum, kelimeleri sınavarak.

"Zaman çizelgesinin her iki yönde de işlediğini öne sürüyorum."

"Peki ya alt kattaki giriş ücretleri?"

"Çaresiz adamlar aptalca şeyler söyler. Senin peşinde olduğunu asla itiraf etmezdi. Silahların, özellikle de tabancaların, çok kısıtlı olduğu Londra'nın ortasında arabana ateş etti. Bunu benim için yapmadı."

Vik'e şöyle bir baktım. Bana yüzünü buruşturdu ama gözlerini kaçırmadı. Onun sözlerini uzaktan değerlendiriyordu ve haklı olabileceğini görebiliyordu.

"Pekala, dahi," dedim, düşünerek yavaşça yemeye devam ederken. "Bütün bunların babamı kimin öldürdüğü ve neden öldürdüğüyle ne ilgisi var?"

Bir an için morali bozuluyor. "Bunu bilmiyorum. Ben bir dahi değilim ki. Sadece beni kilit altında tuttuğunuz süre boyunca kafamda dönüp duran düşünceleri size anlatıyorum. Gerisini siz halledin. Ben artık bu işten bıktım." Çatalını alıp ağzına o kadar hızlı yemek tıkmaya başlıyor ki, mide bulantısı geçireceğinden korkuyorum.

Ama bana bir şey verdi. Dün gecedan beri baktığım çerçevede bir çatlak. Bunu sevmiyorum. Bunu kaçırdığımı sevmiyorum ve özellikle de yirmi sekiz yaşında bir parti kızının, ne benim, ne Vik'in, ne de Kosta'nın aklına gelmeyen bir olasılığı fark ettiğini hiç sevmiyorum.

Çatalımı bıraktım ve tabağı kenara ittim. İştahım tamamen kaybolmuştu, yerini başkaları için çok kötü kararlar almadan önce gelen o

soğuk odaklanma almıştı. Eğer haklıysa –ve içgüdülerimin hepsi haklı olabileceğini haykırıyor– o zaman Kosta'nın bugün toprağa gömdüğü adam bir piyondur, oyuncu değil. Kullanılıp atılan. Başarılı olmak için değil, kışkırtmak için gönderilmiş. Şıngıllar, silah, bir ara sokakta yaşanan tiyatroya kovalamaca – hepsi gürültülüydü. Özensizdi. Asıl oyun başka bir yerde yaşanırken dikkatimi tek bir yöne çekmek için tasarlanmıştı.

Ama zamanlar uyuşmuyor. Babam saatler sonra vuruldu. Peki dikkat dağıtıcı olan neydi? Bütün bunların amacı neydi?

"Onlar seni öldürmeyi amaçlamışlardı, onu değil. O sadece tesadüfen öldü. Muhtemelen ailenizden biri 'pakhan' olmak istedi ve o da bunu reddetti, bu yüzden onu vurdular. Seni kurtardım, pislik herif," diyor ve ağzına bir çatal dolusu tavuk tıktırıp, mutlu bir şekilde arkasına yaslanıyor.

Larry'yi öldürebilirdim. Her kim olursa olsun.

"Dima, onu yukarı geri götür. Hemen şimdi," dedim, o kadar aniden ayağa kalktım ki sandalye devrildi.

Dima üzerine doğru yaklaşırken, "Hey, dur bir dakika!" dedi. "Daha yeni bu işin sırrını çözdüm, sen beni yine mi sürgün ediyorsun?"

Yumruklarımı sıktım ve masaya koydum, gözlerindeki gümüş parıltıları görebilecek kadar yaklaştım. "Bir teori ortaya attın. Eğer doğruysa, bu teori, yakın çevremden birinin beni yönetim kurulundan uzaklaştırmaya çalıştığı ve başaramayınca babamın başına kurşun sıktığı anlamına geliyor. Yani burada sabrımı sınadığın her saniye, onları bulamadığım bir saniye demek. Evet, seni sürgün ediyorum. Yukarı kata. Şimdi."

İtiraz etmek için ağzını açtı ama yüz ifademdeki bir şey onu susturdu. Masadan geriye doğru çekildi, şarap kadehini kaptı ve onu da yanında götürmek niyetiyle geri çekildi.

"Pekala," diyor ayağa kalkarak. "Ama haklı olduğumda -ki haklıyım- bana borçlusun."

"Kimseye hiçbir borcum yok."

"Bunu göreceğiz."

Dima onu dışarıya kadar eşlik ediyor ve ben de çıplak ayaklarının mermere çarpma sesini, ses kaybolana kadar dinliyorum. Sonra Vik'e dönüyorum.

"Son üç hafta içinde babamın evine erişimi olan herkes hakkında elimizdeki tüm bilgileri toplayın. Çalışanlar, aile üyeleri, iş ortakları. Alarm

koduna sahip olan veya elde edebilecek olan herkes. Carter'ın gizli iletişim ağıyla temasa geçen herkesle çapraz referans yapın.”

Vik'in yüz ifadesi değişmiyor ama gözlerindeki değişimi görüyorum. Listeyi çoktan gözden geçiriyor. "Kısa bir liste."

“Güzel. Kısa listelerde kanama daha kolay olur.”

“Seva’yı da dahil etmemi mi istiyorsunuz?”

Soru havada duman gibi asılı kaldı. Vsevolod. Kuzenim. Saranov imparatorluğundaki tüm tuğgenerallerin bir araya geleceği bir toplantı düzenleme görevini az önce emanet ettiğim adam.

“Herkesi dahil edin,” diyorum. “Kan sizi güvende kılmaz. Sizi bıçağa daha da yaklaştırır.”

Vik başını sallayıp ortadan kayboldu. Tabağının tamamen temizlenmiş haline bakıp homurdandım. Yumruğumla bir hamle yaparak yarı dolu şarap kadehimi masadan düşürdüm. Kadeh ipek duvar kağıdına çarptı ve kan kırmızısı bir leke bırakarak paramparça oldu.

İki avucumu da masaya bastırıp nefes alıyorum. Bir. İki. Üç. Hepsi bu. Hep bu kadar. Nik'in bana acıdan harekete geçmem için verdiği süre bu kadar; Sovyet dönemine kadar uzanan arkaik eğitim yöntemleri işte böyle.

Üç saniye.

Doğrulup derin bir nefes alıyorum. Alina haklı ve bu, babamın açık gözlerinin görüntüsü gözlerimin önünden kaybolana kadar boğazımdan aşağıya dökmek istediğim votkadan daha çok yakıyor.

Birileri benim ölümümü istiyordu. Bu başarısız olunca, yön değiştirdiler. Nik'in başındaki tacı dokuz milimetrelik bir mermiyle indirdiler ve zehirli bir kadeh gibi bana verdiler. Ama neden? Amaç beni ortadan kaldırmaksa, neden beni yükselttiler? Belki de bu yükseltme bir tuzaktır. Beni koltuğa oturtup, geçiş kaosunu bekleyip, açığa çıktığımda tekrar saldıracaklar. Yeni bir pakhan savunmasız bir pakhandır. Bunu herkes biliyor. Eski muhafızlar etrafımda dolanıyor, tugay komutanları test yapıyor ve o tetiği çeken kişi benim teşkilatımın bir yerinde oturmuş, benim hata yapmamı bekliyor.

Bu, her şeyin değiştiği anlamına geliyor. Her zamanki kanallar kapandı. Carter'la bağlantı kesildi. Ben izin vermedikçe bu evden hiçbir şey çıkamaz. Bu, Alina'nın eskisinden de daha sıkı bir tecrit altında olduğu anlamına geliyor. Bu iş bitmeden benden nefret edecek, ama en azından hayatta kalacak.

Bölüm 10

Alina

Bu adamın küstahlığı beni hayrete düşürmeye devam ediyor. Çantasını yeni açtım, o da beni sanki hiçbir işe yaramıyormuşum gibi kilitli bir odaya geri itti.

"Ne kadar kaba!" diye bağırdım Dima kapıyı kapatıp kilitlerken. Bardağımı komodinin üzerine bıraktım ve yumruklarımı vurmak niyetiyle kapıya doğru koştum, ama tek yapacağım şey yumruklarımı kırmak olacaktı. Kapı yerinden oynamadı, Dima da oynamadı. Bunun yerine, alnımı soğuk çeliğe dayadım ve ona kadar saydım. Sonra tekrar ona kadar saydım çünkü ilk sefer işe yaramamıştı.

Şaraba geri dönerek uzun bir yudum aldım ve bardağı pencereye götürüp dışarı baktım. Aşağıdaki avlu akşam nöbetine girmişti. İki yerine üç bekçi vardı ve çeşme kapatılmıştı. Geride bıraktığı sessizlik kasıtlı gibiydi, sanki suya bile susması ve itaat etmesi söylenmişti.

Akşam yemeğinde konuşmayı tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum, babamın bana insanları okumayı öğrettiği gibi, bunu asla bir ders olarak adlandırmadan, onun tepkilerini inceliyorum. Teoriyi ortaya koyduğumda Arkady'nin yüz ifadesi—onu reddetmedi. Gülmedi. Çenesi o kadar gerildi ki kaslar sıçradı ve gözleri uzaklara, çok karanlık bir yere daldı. İşte bu yüzden haklı olduğumu biliyorum. Eğer yanılıyor olsaydım, o keskin diliyle beni paramparça eder ve küçümseyici bir gülümsemeyle beni kovardı.

Bunun yerine, mecazi anlamda masayı devirdi. Şarap kadehi ise gerçekte. Dima beni merdivenlerden yukarı çıkarırken kadehin kırıldığını duydum ve sanki bir şampiyonmuş gibi görmezden geldim. Yeni pakhan'ın zırhındaki bu çatlak, düşüncelerimin doğru olduğunu anlamam için yeterli. Ya da onun izi sürmesi için yeterince doğru. Her şeyi tam olarak

sesinin nasıl da düzleştiği. Kızgın değil. Yas tutmuyor. Sadece... kapalı. Envanterini çıkarmayı reddettiği bir şeyin üzerine kapanan bir kasa kapısı gibi.

Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum. Kurşun geçirmez camdan süzülen ay ışığının üzerinde bulutlar hareket ettikçe gölgeler değişiyor. Bu evin bir yerinde Arkady, ona verdiğim teoriyi parçalara ayırıyor ve bu şehrin bir yerinde birileri onun tökezlemesini bekliyor.

Tökezlediğinden değil, patladığından şüpheleniyorum. Patladığı sırada burada olmak istemezdim ama hiçbir yere gitmiyorum. Özellikle şimdi. Muhtemelen bilmemi istemediği şeyler biliyorum. Bu kabusun bir parçası olsam bile, konuşmaya başlayamayacağım bir yerde kalmamı isteyecektir. Mesela kime anlatacağım? Benden daha çok eğlenen ve otuz üç yaşında hayatında hiç çalışmamış ve kesinlikle çalışmaya dair hiçbir planı olmayan Mina'ya mı? Soyadını bile bilmediğim ve üç hafta önce spor salonunda tanıştığım Nadia'ya mı? Okuldan beri tanıdığım ve bir gün kendi hukuk bürosuyla ebeveynlerinin izinden gidip avukatlık ortaklığı kurmak için can atan Jess'e mi? Evet, iyi bir fikir olurdu, değil mi? Gözlerimi devirip tekrar yanıma dönüyorum.

Gözlerim sonunda kapanıyor ve tekrar açtığımda Londra'nın üzerinde şafak söküyordu. Hala bu yatakta yalnızım, bu hem bir nimet hem de bir sıkıntı. Beni buraya göz kulak olmak için zorla soktu ve sonra yatağa bile gelmeye zahmet etmedi. Bu mantıksız bir sinir bozucu durum ve kilidin açıldığını duyduğumda hala bu konuda sinirliyim.

Kapı açılırken doğrulup tişörtünü düzelttim ve saçlarımı yüzümden geriye doğru taradım. Arkady hiç uyumamış gibi içeri girdi; bu onu daha bakımsız göstermeliydi ama aksine, sanki bizden daha sert bir şeyden oyulmuş gibiydi. Gözlerinin altında koyu halkalar, gömleği dışarıda, dövmeleri arkasından gelen sabah ışığında belirgin bir şekilde görünüyordu. Bana en azından iki fincan kahve borçlu olduğuna karar vermiş bir adam gibi iki fincan kahve taşıyordu.

"Burada uyumadın," diyorum.

"Uyuyamadım."

"Beni yatağına aldın ama sonra onu kullanmadın."

"Yapmam gereken işler vardı." Kupalardan birini komodinin üzerine koydu, banyoya geçti ve kapıyı kapattı.

Birkaç dakika sonra duşun çalıştığını duydum ve yatağa geri uzandım.

Çarşafı yukarı çekip, duşun sesini dinleyerek kahveyi tamamen soğumadan içiyorum. Duş uzun sürüyor. Hijyen açısından gerekenden daha uzun. O da duşun altında durmuş, tıpkı dün gece benim düşündüğüm gibi düşünüyor. Muhtemelen farklı düşünceler. Daha karanlık düşünceler.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp kupamı pencereye götürdüm. Londra aşağıda uyanıyordu. Muhafızlar yine değişmişti. Yeni yüzler, aynı düzen. Çeşme tekrar çalışıyor, su erken ışığı yakalıyordu. Normal. Huzurlu. Sanki ölü bir adam hepimizin burada olmasının sebebi değilmiş gibi.

Gümüş elbiseden daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğundan emin olmadığım bir dürtüyle, kupayı yere bırakıp banyo kapısına doğru sessizce ilerledim. Elimi kapı koluna koyup sessizce denedim ve kapı açıldı, etrafımda buhar yükseldi. Cesaretlenerek daha da ittim ve banyoya girdim. Cam panelin arkasından duşta Arkady'yi gördüm. Su yüzüne vururken yumruklarını duvara yaslamıştı. Sırtı mürekkeple kaplıydı ve ellerimi sırtına sürme isteğiyle ellerimi sıkıca sıktım. Başını çevirdi. Bir avcının havadaki değişimi sezmesi gibi varlığımın farkına vardı. Yavaşça doğruldu, su sırtındaki mürekkebin üzerinden akıyordu ve omzunun üzerinden bana bakacak kadar döndü. Mavi gözleri buharın arasından gözlerimi buldu.

İkimiz de konuşmuyoruz.

En akıllıca şey banyodan çıkıp bunun bir hata olduğunu, uykulu ve kahvenin etkisiyle yapılmış bir yargı hatası olduğunu söylemek olurdu. Beynimi bulandıran buharı suçlayabilirdim. Dört aydır cinsel ilişkiye girmemiş olmamı ya da iki pompayla boşalan Oliver'ı suçlayabilirdim. Bir sürü şeyi suçlayabilirdim.

Kımıldamıyorum.

Sonra tamamen döndü ve ben de gözlerimi yüzünden ayırmadım çünkü ayırmazsam kesinlikle yanıp kül olurum. Su göğsüne çarptı ve gövdesini kaplayan dövmelerin üzerinden aşağı aktı. Ağzım kurudu, diğer bölgeler ıslanırken, selin altında sertleşen penisini fark ettim. Çok büyüktü ve Ollie'yi bile gölgede bıraktı. Gerçi, birkaç santim kısalsa bile çoğu erkeği gölgede bırakırdı. Dudaklarımı yaladım ve gözlerimi tekrar ona diktim. Kendine özgü sırtışı hala yerindeydi ve yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Daha önce hiç bu kadar büyük bir penis görmedin mi, krasotka?"

"Bir süreliğine değil," diye itiraf ettim, bu da onu eğlendirdi.

"Öylece orada durmayın. Ona dokunun."

Elinin penisimi kavrayıp demir gibi sertleşmesini izlerken yutkunuyorum; biliyorum ki bu sertlik iki dakikadan daha uzun sürecek.

"Bunu zaten gayet iyi yapıyorsunuz. Müdahale etmek istemem," diyorum ama yine de yaklaşıyorum.

Çekiştiriyor, bakışları benimkine kilitlenirken gözleri ateşle kararıyor. Alt dudaklarını ısıyor ve nefesi kesilip eli hızlanırken neredeyse inliyorum. Sonra duruyor. Penisini sıkıca kavıyor ama devam etmesi için neredeyse yalvarana kadar kendini tahrik ediyor.

"Bundan sonra ne olacağı size kalmış," diye mırıldanıyor.

"Anlamı mı?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

"Ya işimi bitirirsin ya da günün geri kalanını ereksiyon halinde geçiririm."

"Bana neden bu kadar güç verdiniz?"

"Gücün sende olduğunu kim söylüyor?"

Vajinam kasılıyor ve ileri doğru hareket ediyorum.

Düşün suyu, onun yanına suya girdiğim anda tişörtümü ıslatıyor ama umurumda bile değil. Kumaş, vücudumun her kıvrımına yapışıyor ve bakışları üzerimde gezinirken boğazından çıkan o kısık ses buna değer.

Uzandım ve elimi onun etrafına sardım. Çıkardığı ses alçak ve kontrollüydü, ama oradaydı. Göğsünün bir yerinde takılan bir nefes. Deneme amaçlı sıktım, çenesinin kilitlenmesini izledim.

"İki elimle de," diyor.

"Patronluk taşıyorum," diyorum ama iki elimi de kullanıyorum.

O mavi gözler, dizlerimin titremesine neden olacak bir yoğunlukla buharın içinden parlıyor. Elleri yanlarında duruyor. Bunu yapmama izin veriyor. Bana bunu yaşamama izin veriyor, ki bunun ona bir bedeli olduğunu içgüdüsel olarak biliyorum, çünkü bu adamın kullandığı tek para birimi kontrol ve şu anda bunu benim üzerimde harcıyor.

Ellerimi önce yavaşça hareket ettiriyorum, onun ağırlığını, sıcaklığını ve nefes alışverişini öğreniyorum. Göğsü eskisinden daha fazla çaba sarf ederek inip kalkıyor.

Elleri sonunda hareket etti. Kontrolü ele geçirmek için değil. Yönlendirmek için değil. Sadece kalçalarım, parmakları ıslak kumaşa kıvrılarak, sanki onu yere sabitleyen tek şey benmişim gibi tutundu.

Hızlanıyorum ve ondan çıkan sesi duymaktan ziyade hissediyorum. Alçak. Kaba. Tam olarak kontrolsüz. Bunu, şimdiye kadar başardığım en tatmin edici şey olarak aklımda tutuyorum.

Çenesi kasılmış, o kas seğiriyor, mavi gözleri neredeyse simsiyah olmuş, gözbebekleri kocaman açılmış. Kendiyle savaşıyor, kaybeden ve buna

çok öfkelenen bir adam gibi görünüyor. Sanırım onu hiç bu kadar dürüst görmemiştim. Üç saniyelik kederden bile daha dürüst.

Kalçamdaki tutuşu sıkılaşıyor ve hafif bir iniltiyle ellerimin üzerine boşalırken bir anlığına kasılıyor, bu da klitorisimin seğirmesine neden oluyor.

Bölüm 11

Oyun salonları

Elimi cama dayayıp buharın içinden onun nefesini içime çekiyorum. Kontrol, yerine oturan bir cıvata gibi aniden yerine oturuyor. Bileğinden tutup, kaygan ellerini kaldırıp, suyun altında yıkıyorum.

"Aferin kızım," diye mırıldandım.

Övgüler karşısında yüzü kızardı. Gömleğim vücuduna öyle yapışmıştı ki, onu çıkarıp duvara yaslayıp, ismimi hıçkırarak haykırana kadar onunla sevişmek istiyordum.

Şimdi değil.

Suyu kapatıp dışarı çıktım ve bir havlu aldım. Birini belime sardım ve tezgahın üzerinde bıraktığım bıçağı aldım. Ona döndüm, dikkatlice yaklaşıırken bıçağa baktı. Islak tişörtünün etek ucunu çekerek kumaşı hafifçe kestim ve ardından bıçağı yukarı doğru çekerek derisinden ayırdım. Pamuklu kumaş temiz bir şekilde ayrıldı. Islak kumaş parçaları yere düştü. Orada çıplak bir şekilde duruyordu, nefesi hızlanmış, gözleri sanki darbeyi bekliyormuş ve yine de istiyormuş gibi gözlerime dikilmişti.

Bıçağın düz tarafını göğüs kemiğinin üzerinde gezdiriyorum, soğuk metalin hafif bir sesi, bir kesik değil. Bir söz. Sonra bıçağı tezgâhın üzerine koyup temiz bir havlu alıyorum ve yavaşça saçlarından başlayarak, ellerimin sanki bunun için yaratılmış gibi oturduğu belinin kusursuz çizgisine kadar üzerinde gezdiriyorum.

"Neden kestin?" diye soruyor sesi boğuk bir şekilde.

"Çünkü yapabilirim."

Acele etmiyorum. O sert davranmamı bekliyor. Ona nazik davranıyorum, çünkü nazik davranmak onu daha çok şaşırtıyor. Havluyu

kollarından aşığı, belinin kıvrımından, dizlerinin arkasına doğru sürüklüyorum. Suyun son damlası da kalkınca tüylerim diken diken oluyor.

Onu döndürüp vücudunu cam panele bastırdım. Yaklaştıkça nefesi kesildi. Onu adeta kafese aldım, ellerimi başının iki yanına koyup eğilerek fısıldadım: "Şimdi benim üzerimde gücün olduğunu sanma."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye fısıldıyor ona karşılık.

Sinsi bir şekilde kıkırdadım. "Senin yaptığını herkes yapabiliirdi. Beni becermek için sıraya giren bir sürü Bratva kaltakı. Bunu kendim yapsaydım da aynı tatmini alırdım."

Başını çevirerek dudaklarıma milimetreler kala durdu. "Yalancı," diye mırıldandı.

Alt dudağıımı ısırdım ve yumruğumu cama vurdum, onu irkiltti. "Polis on dakika içinde geliyor. Buraya gelip seni tekrar dövmem için bana bir sebep verme. Kapıdan uzak dur. Dima'yı kızdırma. Ağzını kapalı tut. Anlaştık mı?"

"Evet," diyor, başını dik tutarak. "Bol şans."

Gözlerimi kısarak bakıyorum, alaycı mı yoksa samimi mi olduğunu anlayamıyorum. Alaycı olduğunu varsayıyorum ama bunu görmezden geliyorum.

"Güzel." Geri çekilip yatak odasına geçtim. O da havluya sarınmış halde peşimden geldi. Siyah bir gömlek, siyah bir takım elbise ve siyah ayakkabılar giydim. Bu ritüel, gerginliği yatıştırdı. Telefonumu cebime koydum, bıçağı ve Glock'u çekmecede bıraktım. "Aptalca bir şey yapma," dedim yavaşça gülümseyerek.

"Beni silahlı bırakıyorsun? Korkmalısın."

"Eğer o kapıdan benden, Dima'dan veya polisten başka biri girerse ve o lanet yeri aramakta ısrar ederse, nişan alıp ateş edeceksin. Nasıl yapacağını biliyor musun?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde başını salladı. "Ne? Hayır!"

Çekmeceyi tekrar açıp Glock'u alıyorum. "Emniyet burada. Entegre tetik emniyeti, yani tetikteki küçük kol ileri konumdayken emniyet devreye giriyor." Kolu çevirip ona gösteriyorum. "Parmağınızı tetiğe koyduğunuzda, bu kolu tetikle eş zamanlı olarak aşığı doğru itiyorsunuz, bu da tetiğin geriye doğru hareket etmesini ve silahın ateşlenmesini sağlıyor. Sıkın. Ani hareket ettirmeyin. Geri tepme kendiliğinden halledilecektir."

Onu sanki patlayacakmış gibi elimden alıyor, ki bu da haklı bir durum. Elleri hafifçe titriyor ve ben de ellerinin etrafına ellerimi sarıp onları

sakinleştiriyorum. "Buna ihtiyacın olmayacak. Ama olursa, tereddüt etme. O kapıdan içeri girmemesi gereken herkes de tereddüt etmeyecektir."

"Beni korkutuyorsun," diye fısıldıyor.

"Güzel. Korku seni tetikte tutar." Ellerini bıraktım ve geri çekildim. "Eğer bir şey duyarsan kendini banyoya kilitle. Bıçağı da yanına al."

Başını salladı, yutkundu ve bunu ona yüklemekten nefret ettim. Ama alternatif daha kötü. Alternatif, ben aşağıda Morrison'la iyi geçinirken, birinin ne kadar hızlı hareket edeceğini hafife aldığım için korumalarımı atlatıp içeri sızması.

"Oyun salonları."

Kapıda duraksıyorum.

"Tutuklanmana izin verme."

Dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Deneyebilirler, krasotka."

Kapıyı arkamdan kilitledim ve merdivenlerden çıktım. Telefonum titredi. Vik.

"İki dakika kaldı."

"Oyalanmadan, doğruca ofisime. Aşağı iniyorum."

Zemin kata indiğimde Dima, mutfak koridorundan takım elbiseli ve ifadesiz bir yüzle belirdi. Tek kelime etmeden yanıma geldi ve giriş holünden ön kapıya doğru ilerledik. Yan camdan, sivil polis arabasının kapıya yanaştığını gördüm. Morrison yolcu koltuğunda, başka bir dedektif direksiyondaydı. Erken gelmişlerdi.

Kol düğmelerimi düzelterip güvenlik panelinin yanında duran Vik'e başımla işaret ettim. Ekran dokundu ve kapı, sanki bunu protesto ederek yapıyormuşuz gibi bir isteksizlikle açıldı.

Morrison ilk önce iniyor. Kırklı yaşlarının ortalarında, daha iyi günler görmüş gri bir takım elbise giymiş, gizli bir amacı olmadan gülümsemeyi unutmmuş bir yüz. Partneri daha genç, daha keskin hatlara sahip, gördüklerini dikkatle kaydeden gözlere sahip. Kapıya yaklaşıyorlar ve ben daha onlar kapıyı çalmadan önce açıyorum.

"Dedektif Müfettiş Morrison," diyorum.

"Bay Saranov." Elini uzatmıyor, bu da bana uygun. Beni kafese kapatmak isteyen adamlarla el sıkışmıyorum. "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Söz vermiştim." Geri çekilip onları içeriye davet ettim. "Ofisime."

Koridordan, mermerlerin, avizenin, sanat eserlerinin yanından beni takip ediyorlar. Kan ve betondan inşa edilen gücün neye benzediğini

görsünler.

Onları ofise götürüp kapıyı kapatıyorum. Dima dışarıda kalıyor, bu da işler ters giderse Morrison'ın arabasına sağ salım geri dönemeyeceğinin sessiz bir işareti.

"Lütfen oturun," diyerek masamın arkasına geçtim.

Morrison karşısındaki sandalyeye oturuyor, ortağı biraz arkasında ayakta duruyor, not defteri çoktan elinde. Ben de arkama yaslanıp ellerimi kavuşturarak bekliyorum.

"Öncelikle, kaybınız için başsağlığı dileklerimizi iletiyoruz," diye başlıyor Morrison, bu klişe ifadeyi sanki daha önce binlerce kez söylemiş gibi ağzından dökülüyor.

"Teşekkür ederim."

"Babanı en son ne zaman gördün?"

"Geçen hafta, Perşembe akşamı, beni akşam yemeğine davet etti."

"Peki, o akşam yemeğinin içeriği neydi?"

"Aile şirketi. Özel meseleler." Sessizliğin devam etmesine izin verdim. Morrison sandalyesinde kıpırdandı. Ortağı muhtemelen anlamsız bir şeyler karaladı.

"Daha ayrıntılı bilgi verebilir misiniz?"

"HAYIR."

Morrison'ın çenesi kasıldı. "Bay Saranov, babanız öldürüldü. Bunu kimin yaptığını bulmaya çalışıyoruz."

"Ben de öyle düşünüyorum." Düşüncemi ifade etmek için biraz öne eğildim, taviz vermeden. "Ancak ailemin iç meseleleri, ben öyle karar vermediğim sürece soruşturmanızla ilgili değil."

"Bu iş böyle yürümez."

"İşte bu tam olarak böyle işliyor, Dedektif Bey. Sizinle konuşmayı nezaket gereği kabul ettim. Bunu boyun eğme olarak algılamayın."

Partnerinin kalemi hareket etmeyi bırakır. Morrison'ın gözleri kısılır, yeniden hesaplama yapar. "Dün sabah, babanızın ölümünden hemen önce bir telefon aldınız. Üç saniye sürdü. Bu konuşma hakkında bize bilgi verebilir misiniz?"

Üç saniye. Ne kadar da uygun.

"Yanlışlıkla aramış olmalı. Konuşmadık. Ben cevap verdim, o kapattı."

"Ve ne olduğunu öğrenmek için onu geri aramadınız mı?"

"Bir şeyin ortasındaydım." diye sırttım ve onun bu sözleriyle ne yapacağına kendisi karar verdi.

“Babanızın ne istediğini öğrenmekten daha önemli olan bir şey mi?”

“Evet.” Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. “Acil bir durum olsaydı geri arardı diye düşündüm. Aramadı.”

Morrison öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. “Yani hiçbir şey duymadınız mı diyorsunuz?”

Nabzım değişmiyor. Yüz ifadem de değişmiyor. “Telefonun açıldığını duydum, sonra bağlantı kesildi. Kaza olduğunu sandım.”

“Bir kaza.”

“Evet.”

“Öldüğünü ne zaman öğrendiniz?”

“Beni aradığında.” Yalan ipek gibi kaygan bir şekilde ağzından dökülüyor. Carter gerçeği zaten biliyor, ama Morrison'ın bilmesine gerek yok.

Morrison'ın ortağı bir şeyler yazıyor. Morrison ise arkasına yaslanıp, sanki çekiçe çözmeye çalıştığı bir bulmacaymışım gibi beni inceliyor. “Dün sabah saat altı ile sekiz arasında neredeydiniz?”

“Buradayım. Yatakta.”

“Bunu teyit edebilecek biri var mı?”

“Tüm personelim.”

Ortak notlar alıyor. “Onlarla konuşmamız gerekecek.”

“Elbette.”

Morrison, bu cevabı bekliyormuş gibi ve bir an bile inanmamışçasına yavaşça başını salladı. “Dün sabahki güvenlik kamerası kayıtlarınıza erişmemiz gerekecek.”

“Elbette. Vik size ihtiyacınız olanı sağlayacak.” Sesimi sakın ve profesyonel tutuyorum. Evimden çekilecek görüntüler beni burada gösterecek. Babamın evinde göstermeyecek. Birden fazla çıkışa ve Vik gibi bir güvenlik görevlisine sahip olmanın güzelliği de bu zaten.

“Babanızın güvenlik sistemi dün sabah saat 6:32'de doğru kod kullanılarak devre dışı bırakıldı. Herhangi bir tehdit sinyali alınmadı. Bu koda kimin erişimi vardı?”

“Aile. Üst düzey personel. Belki toplamda yarım düzine kişi.”

“Bu isimlere ihtiyacımız olacak.”

“Asistanım bir liste hazırlayacak.”

Morrison'ın ortağı ilk kez konuşuyor. “Babanızın hiç düşmanı var mıydı, Bay Saranov?”

Neredeyse gülecektim. Soru o kadar absürt ve saf ki, yüz ifademi korumak için çaba sarf etmem gerekiyor. "Babam rekabetçi bir sektörde iş adamıydı. Eminim rakipleri vardı."

"Onun ölümünü isteyebilecek rakipleri mi var?"

"Eğer babamı öldürmeyi planlayan birini bilseydim, Dedektif Bey, siz de bunu çoktan öğrenmiş olurdunuz."

Morrison yavaşça ayağa kalktı. "Sizinle iletişime geçeceğiz, Bay Saranov. Londra'dan ayrılmayın."

"Hiçbir yere gitmeye niyetim yok." Ayağa kalkıp ceketimin düğmelerini ilikliyorum. "Bunu yapan kim olursa olsun bulunmasını istiyorum."

Gözlerimi inceliyor ama orada gerçeğin dışında hiçbir şey bulamayacak. Bunu yapan kim olursa olsun bulunmasını istiyorum ki onu kendi ellerimle yok edebileyim. "Başka bir şeye ihtiyacımız olursa sizi ararız."

"Elbette."

Dima içeri girip onları dışarı çıkarırken ben tekrar yerime oturup kapıya dik dik bakıyorum. Bu işte bir gariplik var ve Alina'nın ortaya attığı teoriyle birlikte durum daha da karmaşıklaşıyor.

Masamdan kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Yansımam camda bana bakıyordu—aynı yüz, farklı taç. Ağırlığı beklediğimden daha fazlaydı ve daha sadece bir gündür takıyordum.

Telefonum titriyor. Seva.

"Sizi yanlarına aldılar mı?" diye soruyor lafı uzatmadan.

Hayır. Balık tutuyorlar. Hiçbir şeyleri yok.

"Güzel. Toplantı ayarlandı. Yarın akşam, saat sekizde. Dmitri hariç tüm tuğgeneraller katılacak."

Pencereden arkamı dönüyorum. "Dmitri teyit etmedi mi?"

"İkinci adamı, yurt dışında olduğunu, Prag'da işi olduğunu söyledi."

"Prag." Kelimeyi orada havada bıraktım, yalan olup olmadığını anlamaya çalıştım. "Ne zaman ayrıldı?"

"Görünüşe göre iki gün önce."

İki gün önce. Babam vurulmadan önce. Zamanlama beni hayrete düşürüyor. "Gözünüzü ondan ayırmayın. Gerçekten Prag'da mı yoksa bu uydurulmuş bir şey mi, öğrenmek istiyorum."

"Üzerinde çalışıyoruz. Başka bir şey var mı?"

"Evet. Bana destek olacaksın, Vsevolod?"

"Ouch. Bana tam ismimi mi söyleyeceksin? Gerçekten sormak istediğin bir şey mi var, Pakhan Saranov?"

"Evet, bir sorum var. Cevaplayacak mısınız?"

Aramızda, telefonda bile hissedilebilecek kadar ağır bir sessizlik oluşuyor. Sonra gülüyor, ama gülüşünde hiçbir mizah yok. "Nik'i ben öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Bence birileri yaptı. Bence birilerinin erişimi, motivasyonu ve fırsatı vardı. Bence bu üç özelliğe de sahip kişilerin listesi çok kısa ve sen de o listedesin."

"Sen de öylesin."

"Biliyorum." Bunu bir kenara bıraktım. "İşte bu yüzden soruyorum. Çünkü eğer sen değilsen ve ben de değilsem, o zaman ikimiz de aynı hayaleti arıyoruz."

Bir anlık sessizlik daha. Sonra, daha kısık bir sesle, "O benim amcamdı, Kade. Birine ihtiyacım olduğunda beni yanına aldı. O yaşlı herifi kendi yöntemimle seviyordum."

Geçmiş zaman. Sevdi. Aşk değil. Acı gerçek, Bratva'nın onu göstermesine izin vermeyen şartlandırma katmanlarının altında gömülü olsa bile. Bunu tanıyorum çünkü ben de aynısını yapıyorum.

"O zaman sen ve ben, tüm Saranov örgütüne karşıyız. Bu bir iç işiydi ve ben cevap istiyorum."

"Onları yakalayacaksınız. Onları yakalayacağız." Telefonu kapatıyor ve ben de telefonu masaya fırlatıyorum. Ona inanıyorum. Seva birçok şeydir, ama sadakati asla sorgulanmamıştır. Soru şu: Bunu kim yaptı ve neden önce benim peşimden geldiler, sonra da onu öldürdüler? Bu, sürekli kurcaladığım gevşek bir diş gibi, çünkü bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor. Alina'nın teorisi yanlışsa, işler daha da karmaşıklaşıyor.

Ama yerime geri oturup parmaklarımı birleştirip, ayağımla kasaya vururken, içten içe biliyorum ki, o haksız değil. Bu asla onunla ilgili değildi. Bu benimle ilgili. Ve kimin, neyin ve neden olduğunu ne kadar çabuk anlarsam, tüm bunların sorumlusunu o kadar çabuk öldürebilirim.

Bölüm 12

Alina

Kilit açıldığında, yataktan fırlayıp Glock tabanca ve bıçağın bulunduğu komodine doğru koşuyorum; bir hırsıza karşı onları kullanmak için beni bekliyorlar.

Neyse ki, sadece Dima'ydı ve bana onu vurmamam söylendi. "Kahvaltı," dedi ve gözünü kırpmadan kapı eşiğinde durdu.

Doğrulup tişörtümü düzelttim, sanki ona ateş etmek için silahı elime almayacakmışım gibi. "Nerede o?"

"Aşağı katta."

"Beni dışarı mı bırakıyorsunuz?"

"Pakhan'ın emri."

"Polisler gitti mi?"

"Evet."

Nefesimi verip onu yatak odasından dışarı takip ettim. Dima önümden yürüyordu, iri cüssesi merdiven pencerelerinden gelen ışığın çoğunu engelliyordu. Geriye bakmadığını fark ettim. Ya kaçmayacağıma güveniyordu ya da gidecek hiçbir yer olmadığını biliyordu. Muhtemelen ikisi birden.

Yemek salonu, açık büfe tarzında kahvaltılıklarla donatılmıştı. Bakışlarım doğrudan duvardaki lekeye takıldı, ancak kan mı yoksa şarap mı olduğundan emin değildim, bu yüzden yorum yapmadım.

Arkady ortalarda görünmüyor.

"Nerede o?" diye soruyorum, tabağı elime alarak.

"Meşgul."

"Her zamanki gibi yardımseversin Dima. Bir anı kitabı yazmalısın. Gerçekten sürükleyici şeyler."

Kapının yanına yerleşir, kollarını kavuşturur ve hiçbir şey söylemez.

Tabağıma çırpılmış yumurta, pastırma ve tost dolduruyorum, çünkü görünüşe göre iştahım bir delinin malikanesinde rehin olduğumu henüz anlamamış. Kahve çoktan doldurulmuş, dün gece oturduğum aynı yerde duruyor. Sandalyeye oturup sessizce yiyorum, Dima'nın varlığının ve Arkady'nin yokluğunun son derece farkındayım.

Bu sabah ev farklı hissettiriyor. Daha dar. Sanki duvarlar gece boyunca içeri çekilmiş ve hava, adını koyamadığım bir şeyle yoğunlaşmış gibi. Sessizliğin altında bir uğultu var—uzak odalardan gelen telefon sesleri, boğuk sesler, mermer üzerinde ara sıra duyulan ağır bot sesleri. Daha fazla erkek. Arkady kendini güçlendiriyor.

"Bir şeyler mi oluyor?" diye sordum ciddiyetle, sanki ne dediğimi biliyormuş gibi başımı sallayarak.

Dima bana baktı ve gülmemeye çalıştığını gördüm. "Hiçbir şey olmuyor," dedi.

"Yalancı." Tostumdan bir ısırık aldım. "Bana söyleyebilirsin. Başkasına söyleyecek durumda değilim, değil mi?"

Arkady yemek odasına girip otururken, "Yarın akşam Saranov ailesinin bir toplantısı var," dedi. "Başka bilmek istediğiniz bir şey var mı?"

"Bu tehlikeli mi?"

"HAYIR."

"Benim için?"

"Evet." Yüzünden yalamak isteyeceğim o gülümsemeyi bana veriyor.

"Teorim hakkında daha fazla düşündün mü?"

"Bütün gece," diyor, sesindeki yorgunluğu gizlemeye çalışarak, ama ben fark ettim.

"Sence doğru bir şey mi yakaladım?" Ekmeği tabağa koyup ellerimi silkeliyorum ve bir cevap bekliyorum.

O, bir tane bile vermiyor.

"Bak," diyorum, sinirlenmemeye çalışarak. "Burada mahsur kaldıysam faydalı olmak istiyorum. Bırakın yardım edeyim."

Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, "Nasıl yardımcı olabilirsiniz?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum. Ama aklım var, bu bağlantıyı ben kurdum ve açıkçası sıfır uyku ve kahveyle ayakta duran biri yerine, duygusal olarak etkilenmiş biri olması gereken birine ihtiyacınız var." Gözlerimi ondan ayırmadan bakıyorum. "Şimdi örgütünüzdeki tüm tuğgenerallerle aynı

odada oturacaksınız, içlerinden biri babanızı öldürmüş olabilir. Verilere bakarken duygusal olarak etkilenmemiş birine ihtiyacınız var.”

Çenesi öyle bir hareket yapıyor. Kas seğiriyor ve bir sinire dokunduğumu anlıyorum. İyi. Gerçeği sinirler aracılığıyla bulursun.

"Benim duygusal olarak sorunlu olduğumu mu düşünüyorsunuz?" diyor, ifadesiz ve tehlikeli bir şekilde.

"Sanırım üç saniyelik keder ve bir galon kafein kaynaklı öfkeyle hareket ediyorsun. Bu, net düşünmekle aynı şey değil."

Dima kapının yanında kıpırdanıyor. Biliyorum, bakmadan dışarı çıktı. Anlaşılan benden başka kimse pakhanla böyle konuşmuyor.

Arkady bardağını öyle bir hassasiyetle yere bırakıyor ki, bana birkaç yanıt düşündüğünü, bunların çoğunun da bana yukarı çıkıp kendi işime bakmamı söylemekten ibaret olduğunu gösteriyor. Ama yapmıyor. Arkasına yaslanıyor ve dövmeli ellerini kucasına koyuyor. "Yanlış değilsin," diyor ve bu itiraf ona pahalıya mal oluyor. Ağzının sıkılaşmasından, parmaklarının uyluklarına doğru kıvrılmasından bunu görebiliyorum. "Ama sen Bratva değilsin."

"Sizin tüm yakın çevrenizin gözden kaçırdığı şeyi fark edebilecek kadar Bratva üyesiyim."

O darbe iner. Burun delikleri genişler ve bir an için patlayacak gibi olur diye düşünürüm. Ama patlamaz. Nefes alır. Bir. İki. Üç. İşte yine. Sıfırlanması. Üç saniye, muhtemelen bahsettiğimiz ölü adam tarafından beynine kazınmış gibi geliyor bana.

"Pekala," diyor. "Yardım etmek mi istiyorsun? Hak et. Bana zaten bilmediğim bir şey söyle."

Kahvemi alıp yavaşça bir yudum alıyorum, kendime biraz zaman tanıyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor ama ellerimi titretmeden tutuyorum çünkü bana bir fırsat veriyor ve sinir krizi geçirmiş gibi görünerek bunu boşa harcamak istemiyorum.

"Babanız tanıdığı biri tarafından vuruldu."

"Yani zaten söylemiştiniz."

"Belki de kasıtlıydı."

Gözleri kısıлып ince bir çizgiye dönüştü, yüzünde öfke vardı. "Bunu söylemene sebep olan ne bok?"

Ses tonundan içim burkuluyor ama artık söyledim. Devam etmeliyim, geri adım atmamalıyım. Umarım bana daha çok saygı duyar. "Gerçekten emin değilim. Mantıklı olan tek şey bu. Duyduklarıma göre baban aptal bir

adam değildi. Ne de yavaş zekalı. Eğer biri onu öldürmeye hazırlanıyorsa, bunu bilirdi. Ayrıca, neden telefon görüşmesi? Neden tam da onu öldüren kurşunu duyacağın anda aradı? Bilmeni istedi."

"Saçmalıyorsun," diyor ayağa kalkarak. "Babamın kendi cinayetini planlamış olması imkansız."

"Seni korumak için mi? Seni hedef alan her kimseden, bildiği tek yolla korumak için mi?" diye soruyorum, bir şeylerin peşinde olduğumu anladığım için ayağa kalkıyorum. Çok fazla dizi ve film izlemiş olabilirim, ama gevezelik ettikçe bu daha da mantıklı gelmeye başlıyor.

Şimşek gibi hareket etti, eli boğazımı kavradı. "Siktir git, Alina. Ne dediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Elini sıkıca tutmuyor, ama gerçek bir tehdit oluşturacak kadar sağlam. Elindeki titremeyi, aramızdaki her temas noktasında titreşen, zar zor dizginlenmiş şiddeti hissedebiliyorum. Gözleri vahşi, ama alıştığım kontrollü karanlık değil. Sanki her şeyi kilitli tuttuğu kasaya bir levye ile saldırmışım gibi, ham ve parçalanmış bir şey.

Onunla kavga etmiyorum. Bileğini tırmalamıyorum ya da kasıklarına tekme atmıyorum, her ne kadar hayatta kalma içgüdülerim tam olarak bunu yapmamı haykırsa da. Bunun yerine, gözlerine bakıyorum ve avucunun altında nabzımı hissetmesine izin veriyorum, sakın ve emin bir şekilde, çünkü ondan korkmuyorum. Korktuğum şey, bunu duymazsa kendine ne yapacağı.

"Öyleyse bana yanıldığımı söyle," diye fısıldadım. "Bana babanın—Bratva imparatorluğunun zirvesinde on yıllarca hayatta kalmış bir adamın—orada oturup birinin içeri girip onu vurmasına parmağını bile kıpırdatmadan izin verdiğini söyle. Tehlike alarmını çalıştırmadan. Eminim ki elinin altında olan silahlardan birine bile uzanmadan."

Bir an için tutuşu sıkılaşıyor, sonra alnı nazikçe alnıma değiyor. Gözleri sıkıca kapalı ve ben sayıyorum.

Bir.

İki.

Üç.

Gözleri birden açıldı. "Ne ima ettiğinin farkında mısın? Az önce söylediklerini kaç kişinin duyabileceğinin farkında mısın?"

"Evet, ve kimse beni duymadı," dedim, sesim dudaklarına karşı neredeyse bir nefes gibi çıkıyordu. "Senden ve benden başka kimse duymadı. Dima dışarı çıktı."

"Dima, yüz metre öteden bir farenin osurmasını duyabilecek şekilde eğitildi."

"Ama ona güveniyorsunuz."

Eli boğazımdaki baskısını gevşetiyor ama indirmiyor. Başparmağı nabzımın çizgisini takip ediyor ve bunun bir tehdit mi yoksa okşama mı olduğunu bilmiyorum. Arkady söz konusu olduğunda, muhtemelen ikisi de.

"Babamı tanımadınız," diyor ve sesindeki çatlak o kadar küçük ki, başkası fark etmezdi. Ben fark ettim. Üç saniyelik sayımı, kırık parmak eklemlerini, benden istemeden kapüşonlu kazağımı nasıl paketlediğini sakladığım yere bunu da saklıyorum. "Neler yapabileceğini bilmiyorsunuz."

"Hayır. Ama babaların çocukları için neler yaptığını biliyorum. Benim babam hayatımı riske atmaktansa beni sana teslim etti. Seninki—" Duraksıyorum, çünkü yüzündeki ifade görmezden gelmemin aptallık olacağı bir uyarı niteliğinde.

Boğazımı bıraktı ve geri çekildi. Benden yüz çevirdi.

"Eğer yanılıyorsam, kığım kızarana kadar beni dövebilirsin, bir hafta oturamam," diyorum. "Ama eğer haklıysam..." Sözümü bitiremiyorum çünkü o dönüp kollarımı kavrayıp beni duvara doğru itiyor.

Dudakları, beni yiyip bitiren bir öpüşle dudaklarımı eziyor. Acımasız, umutsuz ve hiç beklemediğim bir şey. Ağzı sıcak, talepkar, siyah kahve ve öfke tadında ve ben de onu öpüyorum çünkü bedenim duştan beri, dayak yediğimden beri, beni kulübün dışında omzuna atıp, hiç çaba göstermeden diğer tüm erkekleri benim için mahvettiğinden beri bunu istiyordu.

Elleri kollarımı morartacak kadar sertçe kavradı, beni duvara yasladı ve dili dilime değdi. Ona doğru kıvrıldım, parmaklarım gömleğinin ön kısmına dolandı, onu kendime daha da yaklaştırdım çünkü bana yeterince temas edemiyordu. Ağzıma inledi ve bu ses göğsümden, kaburgalarımın arasına kadar titreşti.

Sonra kendini oradan uzaklaştırıyor.

Orada, ikimiz de nefes nefese, alnımız birbirine birkaç santim mesafede duruyoruz. Gözleri fırtına gibi; öfke, keder, arzu, hepsi birbirine çarpışıyor ve gidecek hiçbir yer bulamıyor.

"Yapma," diyor ve sesi perişan halde. Tamamen perişan. "Babam hakkında onu tanıyormuş gibi konuşma."

"Onu tanıdığımı iddia etmiyorum. Size olayın tüm yönlerini göstermeye çalışıyorum."

"Hiçbir şey görmüyorsun." Geriye doğru bir adım atıyor.

“Şimdi de çok acımasız davranıyorsunuz. Yarınki toplantıya katılmama izin verin. Odadaki herkesi incelememe izin verin. Teorimin doğru olduğunu kanıtlamama izin verin, yoksa bana ne isterseniz yapabilirsiniz. Çünkü size bir şey daha söyleyebilirim. Eğer haklıysam, babanızın gözlerinin arasına sizi kurtarmak için kurşun sıkmayı kabul eden kişiden daha büyük sorunlarınız var. Baştan beri sizi ortadan kaldırmaya çalışan kişi kimdi, işte o zaman daha büyük bir sorunuz var.”

Eğer bir şey onu bir saniyeliğine bile olsa durup düşünmeye sevk edecekse, o da buydu.

Bu adamı, muhtemelen asla anlayamayacağımı düşündüğü bir hızda çözüyorum. Ama onu görüyorum. Onun nefret ettiği ve benim anlamadığım yönlerden onu anlıyorum.

Orada duruyor, göğsü inip kalkıyor, yumrukları yanlarında sıkılı. O mavi gözlerin ardındaki dişlilerin gıcırdamasını neredeyse duyabiliyorum. Beni kovmak istiyor. Beni yukarı kata geri itmek, kilidi çarpmak ve varlığımı unutmak istiyor. Ama yapamaz, çünkü tohum ekildi ve haklı olduğumu ya da haklı olabileceğimi ve bu yüzden bir şeyler yapması gerektiğini bilen beyninin bir kısmında kök salmaya başladı bile.

"Bratva toplantısına katılmak istiyorsunuz," diyor, her kelimeyi sanki canı acıyormuş gibi sertçe telaff ederek.

"Evet."

"Tuğgenerallerin toplantısı. Sizin yediğiniz sıcak yemeklerden daha fazla insan öldürmüş adamlar. Size bir bakıp, istismar edebilecekleri bir zayıflık görecektir adamlar."

"Öyleyse beni bir zayıflık olarak görmelerine izin vermeyin. Beni bir değer olarak tanıtır."

Gülüşü keskin, inanmaz ve biraz da dengesiz. "Bir değer."

"Beni sürekli hafife alıyorsun ve ben de sürekli yanıldığımı kanıtliyorum. Bir noktada, bu durumun farkına varman gerekirdi."

Elini yüzünden aşağı doğru indiriyor. Kabul etse de etmese de, yorgunluk onu ele geçirmiş durumda.

"Beni Alina Belova olarak tanıtır. Bu isim tanıdık gelecektir."

"Bu, gizli kimliğinizi tamamen yerle bir eder."

"Sanırım o iş artık bitti."

"Ne sorduğunuzu bilmiyorsunuz."

"Evet, öyleyim. Annem, babamın ölmesini ya da daha kötüsünü beklemeye dayanamadığı için gitti. Ben de asla o kadar güçsüz

olmayacağıma yemin etmiştim.”

"Bir gece kulübünden kaçırıldın, sarhoştun. Bence bu oldukça zayıf bir gerekçe."

"Evet, bana zarar vermeye çalışmayan, aksine beni kurtarmaya çalışan sen. Sayılmaz." Elimle bir hareket yaparak geçiştiriyorum. "Bu günün geleceğini biliyordum. Alina Ashworth'un öleceğini ve Alina Belova'nın küllerinden doğacağını biliyordum."

"Çok şiirsel," diye mırıldanıyor. "Sırada bana bir sonnet mi yazacaksın?"

"Siktir git," diye tükürdüm. "Sarkazmla konuyu saptırmaya devam edebilirsin, ama ben buradayım, o yüzden beni kullanabilirsin. Ya da beni bırak, kendi başına hallet çünkü umurumda değil."

Ortaya konan bu meydan okuma, aradığım hassas noktaya dokunuyor. "Seni bırakırsam, ölürsün."

"Eğer burada kalırsam, belki size bazı cevaplar bulabilirim."

Çok uzun süre sessiz kalıyor. Rahatsız edici derecede uzun. Üç saniye on kere geçip gitti, yine de hiçbir şey söylemiyor.

Tam dayanamayıp sessizliği bozmak üzereyken, geri çekilip yemek odasının kapısını arkasından pencereleri titretecek kadar sertçe çarparak çıktı.

"Eh, iyi gitti," diye mırıldandım, ellerim titreyerek tekrar oturdum ve ılık kahvemi aldım. Ağzım kupkuru olduğu için yine de içtim.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra Dima tekrar içeri girdi ve bana "Çekil!" gibi bir şeyler hırladı.

Tahminimce Arkady'nin canını çok sıktım ve herkes bunun sonuçlarını yaşıyor.

"Babamı aramak için bir telefon istiyorum," dedim, yavaşça ayağa kalkarak. "İstersen görüşmeyi takip edebilirsin. Onu beni kurtarmak için kaleye baskın yapmaya ikna etmeye çalışmayacağım. Ama ona bir şey sormam gerekiyor."

Dima her şeyi gören o soluk yeşil gözleriyle bana bakıyor. "Eğer öğrenirse..."

"Yapmayacak," diye aceleyle sözünü kestim. "Lütfen, Dima. Bu ona yardım etmek için. Çok inatçı..."

"Yukarıdayım," diye çıkıştı. "Bakalım ne yapabilirim."

Teşekkür etmek için başımı salladım. Beklediğimden çok daha fazlasını aldım.

Onu yukarı kata, yatak odasına kadar takip ediyorum ve içeride kilitli kalıyorum; ama bu sefer bu beni rahatsız etmiyor çünkü Dima teslim olduğunda babama ne diyeceğimi planlamakla meşgulüm, çünkü babam Arkady'den daha iyi biliyor ki ben ona yardım edebilirim.

Bölüm 13

Oyun salonları

O, kafamın içinde. Şarapnel parçaları gibi içime işlemiş ve her çıkarmaya çalıştığımda daha da derine gömülüyor. Babamın kendi ölümünü planladığı teorisi, pimi yarıya kadar çekilmiş bir el bombası gibi göğsümde duruyor. Ona dokunmak istemiyorum. Ona bakmak istemiyorum. Ama orada, tıkr tıkr işliyor ve en kötü yanı da mantığının geçerli olması.

Nik, asla hazırlıksız yakalanan bir adam değildi. Onu öldürmek için tasarlanmış bir dünyada altmış bir yıl boyunca yol alırken, bir kez olsun oturup ölümün kapıdan içeri girmesine izin vermedi. Olası durumlar için bile önlemleri vardı. Çalışma odasının duvarının arkasında bir panik odası. Evdeki her masanın altına bantlanmış bir Makarov tabancası. Bir denizaltıdan daha sıkı kilitleyecek acil durum kodları. Ve yine de orada oturmuş, elinde telefonla beni ararken, birinin alnına bir kurşun sıkmasına gözünü bile kırpmadan izin verdi.

Bu olmaz. Nikolai Saranov'un başına gelmez.

Eğer o istemedikçe.

Yumruğumu masaya vuruyorum ve zaten yarılmış eklemlerimden yukarı doğru yayılan acıyı memnuniyetle karşılıyorum. Tahta çatlamıyor ama deri çatlıyor, çünkü yaraların üzerinden taze kan fışkırıyor. Ona bakıyorum ve kendimi onun gibi düşünmeye zorluyorum. Oğlu gibi değil. Halefi gibi. Zamanı geldiğinde görevi devralması için yetiştirdiği adam gibi.

Nik, birilerinin bana saldırdığını bilseydi –ki bilirdi, çünkü bu şehirde hiçbir şey onun kulağına gelmeden olmazdı– ne yapardı? Beni uyarmazdı. Beni uyarmak, bunu organize eden kişiyi haberdar ederdi. Açıkça savaşa girmezdi çünkü bu, iktidar mücadelesi sırasında aileyi misillemeye maruz

bırakırdı. Tam olarak Alina'nın tarif ettiği gibi yapardı. Bratva dünyasında büyük bir kargaşaya yol açmadan kimsenin bana saldırmasını imkansız hale getirirdi.

Ölen bir pakhan, taht değişikliğini tetikliyor. Taht değişikliği, karanlıkta onun kılıcı gibi hareket etmek yerine, Bratva'nın tüm ağırlığı arkamda olacak şekilde beni tahta oturtuyor. Beni öldürmek isteyen kimse, varis olarak savunmasız olduğum için bunu istedi. Pakhan olarak zırhlıyım. Eğer bu doğruysa, birileri onu buna zorlayan bir şeye sahipti. Şimdi kimin ve neyin olduğunu bulmak gerekiyor. Kanlı yumruklarımı masaya bastırıp nefes alıyorum.

Masamın altındaki evrak çantası birdenbire daha ağırlaştı. Vik dün onu sertçe yere bıraktığından beri, sanki patlayacak bir bomba gibi, ondan uzak duruyordum. Ama eğer Nik bunu planladıysa—eğer o sandalyede oturup olacakları bilerek o aramayı yaptıysa—o zaman çantanın içindeki her şey planın bir parçası. Şansa bırakmazdı. Hiçbir şeyi şansa bırakmazdı.

Onu çıkarıp masanın üzerine koydum. Kilitleri pirinçten yapılmış, yıllarca kullanımdan çizilmiş. Bu çantayı tanıyorum. Hatırladığım kadarıyla hep masasının yanında durdu ve bir kere bile önümde açtığını görmedim. Hep kilitliydi, hep elimin altındaydı.

O kombinasyon. Bende yok. Onun doğum gününü denedim. Sonuç yok. Annemin doğum gününü denedim. Sonuç yok. Benimkini.

Kilitler açılıyor.

Kapağı kaldırıp içindekilere bakıyorum. Bu onun kara defteri. Birilerinin ona borçlu kaldığı her işlemi kaydettiği defter. Otuz yıl öncesine dayanan, zamanı geldiğinde çağrılacak iyilikler var.

Kitabı çıkarıp kılıfın kapağını sertçe kapatıyorum. Defteri duvardaki kasaya götürüp kilidini açıyorum ve içine atıyorum. Benim için henüz hiçbir anlam ifade etmiyor.

Onu görmem lazım. Bu düşünce beni hazırlıksız yakalıyor ve çenem kasılıyor. Tam da doğru zamanlama. Babamın cesedi daha soğumadı bile, yakın çevremden biri benim ölmemi istiyor ve yarın zayıflık göstermemi bekleyen bir sürü adamla karşı karşıyayım. Ama işte buradayım, yemek odamda duran, mavi gözleri kısılmış, bana tam olarak ne kadar mahvolduğumu anlatan, sanki bu tür bir dürüstlüğü hak etmiş gibi davranan kadının anısıyla meşgulüm.

Ama o öyle yaptı.

Merdivenlerden yukarı çıkıp kapıyı çalmadan yatak odasının kapısını açıyorum. Pencerenin kenarında, yalınayak, kot pantolon ve tişörtle oturuyor.

"Toplantıya gidiyorsun," diyerek kapıyı arkamdan kapattım.

Başını hızla bana çevirdi ve ne bekliyorsa beklesin, beklediği şey bu değildi. Ama çabuk toparlandı.

"Pekala," diyor ve sesindeki sakinlik o kadar bilinçli ki neredeyse tiyatral bir tavır sergiliyor. Zafer kazanmış gibi görünmemeye çalışıyor. Bunun için ne kadar çaba sarf ettiğini, ağzından çıkmak üzere olan zafer dolu sözleri bastırmak için çenesinin nasıl kasıldığını görebiliyorum.

"Bunu yaptığıma pişman etme beni."

"Yapmayacağım." Ayağa kalkıp kollarını kavuşturdu. "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

Odanın içine doğru ilerleyip yatağın kenarına oturuyorum, dirseklerimi dizlerime dayamış, kanlı parmak boğumlarım görünür halde. Onları saklamıyorum. "Yanımda otur. Bana sorulmadıkça konuşma. Gözlemle. Her tepkiyi, her bakışı, her seğirmeyi. Kaydet ve sonra bana söyle."

"Demek ben sizin casusunuzum."

"Gözlerim meşgulken sen benim gözlerimsin."

Bunu anlamaya çalışırken bakışları ellerime indi. "Fikrinizi değiştirmenize ne sebep oldu?"

"Burada henüz çözemediğim şeyler var. Gizli niyetleri araştırırken her Saranov hapishanesiyle uğraşamam. Vik'in gözü bende olmalı. Dima'nın da gözü çok fazla olacak. Bunun nereye gittiğini anlıyor musun?"

"Kimse bana dönüp bakmayacak mı?" Burada hiçbir kırgınlık yok, sadece kabullenme var.

"Evet. Çünkü sen Alina Belova değilsin. Yarın da değilsin. Sen Alina'sın... benim karım."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Kendimi tekrar etmekten gerçekten nefret ediyorum."

"Seni duydum. Anlamadım ama duydum." Yaklaşıyor. "Neden?"

"Kim olduğunuzu belli etmeden o odaya girmenizin tek yolu bu. Rastgele bir kadın mı? Kabul etmezler. Kimse tek kelime etmez. Ama karım? Yeni pakhan'ın karısı? O bambaşka bir şey."

"Yani rol yapıyoruz."

"Hayır," diyorum, başımı yavaşça ve alaycı bir gülümsemeyle sallayarak. "Biz onu gerçeğe dönüştürüyoruz."

“Nasıl yani? En yakın Rus Ortodoks kilisesine gidip evlenemezsin ki.”

"Yapabilirim," diyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Elbette yapabilirsiniz."

Bir an.

Sonra şöyle diyor: "Bunun ne kadar çılgınca olduğunu fark ediyormusun? Beni sadece ailenle aynı odaya sokmak için benimle evleneceksin."

Ayağa kalkıp yaklaştım ve çenesini gerekenden daha sıkı kavradım. "Seninle evleniyorum ki seni her türlü şekilde becerebileyim ve sen de bana karşı koyamayasın."

Zorlukla yutkunur, gözleri tehlikeli bir şekilde parlar. "Bu da ne? Yedinci yüzyıl mı?"

"Hayır. Bu Bratva." Çenesini bıraktım ama geri adım atmadım. "Sen dahil olmak istedin. İşte bu, tam anlamıyla dahil olmak. Yarım yamalak iş yok."

Nefes alışverişi değişti. Daha hızlı, daha sık ve bunu saklamakta çok beceriksiz. O mavi gözlerin ardındaki hesaplamayı görebiliyorum; risk ve ödülü hızla değerlendiren bu yetenek, onu itiraf etmek istemese de babasına daha çok benzetiyor.

"Peki ya sonrasında?" diye soruyor. "Bu iş bittiğinde ve babanı öldüreni bulduğunda ne olacak? Sonra ne olacak? Güzelce boşanacağız ve ben tekrar Alina Ashworth olacağım, pencere önü saksı çiçekleri ve kitap kulüpleriyle uğraşacağım mı?"

"O hayat öldü. Duşuma girip ellerini cinsel organımın etrafına sardığında onu sen öldürdün."

Boynuna doğru yayılan kızarıklık muhteşem. Ağzını açıyor, kapatıyor, tekrar açıyor. Onu tanıdığımdan beri ilk defa Alina Belova'nın dili tutuluyor ve ben bunun her saniyesinin tadını çıkarıyorum.

"Aklını kaçırmışsın," diye zar zor söyleyebiliyor sonunda.

"Muhtemelen. Ama sen hâlâ buradasın. Hâlâ faydalı olmak için çabalıyorsun. Bu anı, anka kuşu olmayı beklediğini söyledin. Uç, krasotka. Uç."

Bana ilk gördüğümünden beri beni çıldırtan o mavi gözleriyle bakıyor, flaş ışıkları altında donuk ve odaklanmamış. Gözlerinin ardında yaşanan savaşı görebiliyorum. Kaçmak isteyen, on iki yılını bu anı önlemek için özel olarak tasarlanmış bir hayat kurarak geçiren yanı, her zaman geleceğini bilen yanıyla savaşıyor. Şampanya içse de, çamaşır suyu içse de damarlarında dolaşan Belova kanı.

"Babam aklını kaybedecek," diyor sessizce.

"Baban anlayacaktır."

"Bunu bilmiyorsun."

"Valery Belov'u tanıyorum. Neleri önemseydiğini biliyorum. Koruma. Miras. Güç. Bu, tüm bu kriterleri karşılıyor."

"Ya aşk?" Kelime, o farkına bile varmadan ağzından döküldü ve yüzünde anlık bir pişmanlık belirdiğini gördüm. Bunu söylemek istememişti. Yemek odasının duvarında onu öptüğünden beri yeniden inşa ettiği zırhından sızmıştı ve şimdi orada, aramızda yanmış bir fitil gibi asılı duruyordu.

Hiç tereddüt etmedim. Onunla alay etmedim. Bunun yerine, baş parmağımla alt dudağının üzerinden geçerek, istemediği ama vazgeçmediği öpücüğün sıcaklığını yaydım.

"Aşk bir lükstür," derim. "Takıntı ise insanı hayatta tutan şeydir."

Nefesi başparmağıma değiyor. Dudaklarının istemsizce aralanmasını, ufak bir titremeyi hissediyorum. Geri çekilmiyor. Beni ısırıyor, ki Alina için bu neredeyse bir sevgi gösterisi sayılır.

"Bu, bana şimdiye kadar söylenmiş en berbat şey," diye fısıldadı.

"Buna alışmalısın. Berbat bir aileye evleniyorsun."

Gözlerini bir anlığına kapatıyor ve açtığında bir şeylerin değiştiğini fark ediyor. Mücadele hâlâ orada. Her zaman orada olacak ve olmasaydı hayal kırıklığına uğrardım, ama altında bir karar yatıyor. Betonun şeklini bulması gibi, bu kararın kemiklerine yerleştiğini görebiliyorum.

"Ne zaman?" diye soruyor.

"Bu akşam."

"Bu gece." Bunu ifadesiz bir şekilde, sanki ifadenin ağırlığını test edercesine söylüyor.

"Peder Alexei bana borçlu. Töreni burada gerçekleştirecek. Özel. Vik ve Dima dışında şahit olmayacak."

"Bu yasal değil."

"Yasal olarak yeterli. Belediyede bana bir iyilik borçlu olan birisi var. Bu geriye dönük olarak da düzenlenebilir ve Peder Alexei buraya gelmeden önce evlilik belgesi elimde olur. Tek yapmanız gereken imzalamak."

"Ya böyle yaparım, ya da yatak odanda, gözden uzak, gönülden uzak kalırım?"

Cevap vermiyorum. Vermeme gerek yok. O durumu biliyor.

Bölüm 14

Alina

Beni odanın ortasında, ağzım açık ve kalbim inanılmaz bir hızla çarparken öylece bırakıyor. Kilit kapanıyor ve kapıya sanki bana bir aydınlanma sağlayacakmış gibi bakıyorum. Ama sağlamıyor.

Ellerimi yüzüme bastırıp kahkaha ile çığlık arasında bir ses çıkardım. Avuçlarımın arasında boğuk bir ses çıktı, ki bu muhtemelen en iyisi çünkü Dima duyarsa koşarak gelir ve şu anda onun o soğukkanlı hayal kırıklığıyla başa çıkamam.

Odanın içinde volta atıyorum. Pencereye beş adım, yatağa beş adım. Tekrar. Her seferinde çıplak ayaklarım halıya batıyor ve beynim şimdiye kadar verdiğim her kararı aptallık sırasına göre sıralıyor. Bu karar, sırtı açık elbiseyi, Beluga içkilerini ve Mina'nın beni sabah saat ikide Serpentine Gölü'nde çıplak yüzmeye ikna etmesine izin verdiğim zamanı geride bırakarak doğrudan bir numaraya yükseliyor.

Ama bu aptalca değil. Beni dehşete düşüren de bu. Aslında, korkunç bir şekilde, tahtadaki en zekice hamle bu. Ve beni korkutan da bu. Bunu görebiliyorum. Arkady'nin gördüğü kadar net bir şekilde mantığı görebiliyorum ve beynimin onunki gibi çalışması -zorla evliliğe bakıp çığlık atmak yerine strateji görebilmem- bana yıllardır kendimi kandırdığımı söylüyor. Alina Ashworth asla gerçek değildi. Okula, daha sonra kokteyl barlarına ve kitap kulüplerine giydiğim bir kostümdü, ama altındaki kadın her zaman böyleydi. Hesapçı. Gerektiğinde acımasız. İliklerine kadar cesur.

Belki de annemin beni terk etmesinin sebebi buydu. Normal olamayacağımı biliyordu.

Yarın o toplantıya Arkady'nin karısı olarak gireceğim. Alina Saranova. Başlangıçta kimse kim olduğumu bilmeyecek. Bahse girerim ki, Alina Belova olduğumu anlamaları toplantının sonuna kadar sürecek. Ama o zamana kadar çok geç olacak. Ben Alina Saranova olacağım. Bu isim, kafamda bir bardaktaki bilye gibi dönüp duruyor, inşa ettiğim her duvara çarpıyor.

Yürümeyi bırakıp yatağın kenarına oturuyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum. Aşağıdaki bahçe öğleden sonra ışııyla yıkanıyor, muhafızlar saat gibi düzenli bir şekilde nöbet tutuyor. Aralarındaki saniyeleri sayıyorum. Kırk beş. Hep kırk beş.

Babam beni öldürecek. Mecazi anlamda değil. Gerçekten de Valery Belov'un, tek kızının Saranov ailesine telefon bile etmeden evlendiğini öğrenince cinayet işleyebileceğini düşünüyorum. Bana uslu durmamı söyledi. Arkady'nin yolunu izlememi söyledi. Bunun aklındaki şey olduğundan şüpheliyim.

Ama yine de, belki de öyledir. Babam sebepsiz yere hiçbir şey yapmaz. Beni Arkady'ye teslim etti çünkü ona güveniyordu—ya da hangi gerçeğe inandığınıza bağlı olarak ona tahammül ediyordu. Babam Bratva'yı herkesten daha iyi tanır. Unvanı olmayan bir kadının hedef olduğunu bilir. Bir eş, bir kaledir.

Dima bir daha telefonla dönmedi ama artık bunun pek bir önemi yok. Arkady bana istediğimi verirken, kendine de ihtiyacı olanı verdi. Bu tek yol mu? Muhtemelen değil. En hızlısı mı? En güvenlisi mi? Kesinlikle evet.

En garip yanı korku değil. Korkunun yokluğu. İçimde panik tırmalamalıydı, çılgılık atmaya ve parmaklarım kanayana kadar kapıyı tırmalamaya yönelik ilkel bir dürtü olmalıydı. Bunun yerine, tanımadığım bir dinginlik var. Tıpkı bir dalganın kırılmasından önceki an gibi, okyanus geri çekildiğinde her şey cam gibi sessizleşiyor.

Kendimi toparlayıp gardıroba doğru ilerledim. Arkady'nin evimden getirdiği kısıtlı kıyafet seçkisini karıştırdım. Kot pantolonlar. Günlük gömlekler. Bir düğün için, hatta Mayfair'deki bir apartman dairesinde yeni taç giymiş bir Bratva ağasına borçlu olan bir rahip tarafından kıyılan bir düğün için bile, uygun hiçbir şey yoktu. Bunu kot pantolon ve tişörtle yapmak istemezdim ama mecbur kalırsam yapacak bir şey yok. Umarım Arkady en azından uygun görünmemi sağlayacak bir elbise gönderecek kadar sağduyulu davranır.

Kahretsin.

Bunu kabul bile etmedim.

Tam olarak değil.

Hayır demediğimi varsaydı ve öyle devam etti. Arkady Saranov'un özelliği bu. Sormaz. Karar verir ve sonra sizin ona ayak uyduracak kadar cesur veya aptal olup olmadığınızı görmek için bekler.

Sorun şu ki, ben öyleyim.

Tekrar yatağa oturup avuçlarımı ipek çarşaflara bastırarak kendimi sakinleştiriyorum. Kumaş serin, kayıtsız ve pahalı. Bu evdeki her şey gibi. Bu evin sahibi olan adam gibi. Bir rahip ön kapıdan içeri girmeden ve yalan üzerine kurduğum bir hayatın son kalıntılarını imzalamadan önce saatlerim var.

Ve ben de hayır demedim.

Ben de evet demedim ama Arkady gri alanlarda hareket etmiyor. Onun dünyasında sessizlik onay demektir. Hareketsizlik anlaşma demektir. Bu alçak, onu reddedememe yeteneğimi bir silah olarak kullandı ve en kötüsü de haklı olması. Çünkü eğer hayır demek isteseydim—gerçekten, içtenlikle hayır—derdim. O da biliyor, ben de biliyorum.

Kapı kilidi açılıp tekrar açıldığında yerimden sıçradım. Dima elinde gümüş bir tepsiyle gelmişti, tepsinin üzerinde düzgünce yerleştirilmiş bir dosya ve bir kalem vardı. Koltuk altlarım terlemeye başladı ve dudağımın içini ısırdım.

"Hâlâ telefonu istiyor musun?" diye sessizce soruyor.

Başımı salladım. "Gerek yok. Bu ne?"

"İmzalamanız için bir evlilik sözleşmesi ve belgesi."

"Evlilik sözleşmesi mi?" Yutkundum. Bunu hiç düşünmemiştim bile.

Dima, "İmzala," diyor. "Tartışarak, tartışarak vakit kaybetme. Çoğunlukla senin lehine olur."

"Bu çok hızlı oldu," diyorum, klasöre uzanırken duraksayarak.

"Detayları eksiksiz doldurulmuş standart bir sayı. Kendinizi şanslı sayın."

"Şanslı mı?" Bu soruya boğuluyorum.

"Çoğu Bratva eşi el sıkışış bir uyarı alır. Siz ise mürekkeple yazılmış bir koruma alıyorsunuz. İmzalayın."

Dima'nın bir seferde iki heceden fazla konuşmasına, evlilik öncesi sözleşme fikrinden daha çok şaşırdım. Klasörü açıp belgeyi taradım. Oldukça basit, bu beni şaşırttı ve Google'dan aldığını düşündürdü. Özü açık: Arkady'nin evlilikten önce sahip olduğu her şey onun kalacak, benim

sahip olduğum her şey benim kalacak ve fesih durumunda –midemi burkacak bir kelime– kesinlikle cömert bir tazminatla ayrılacağım. Her iki taraf için de geçerli olan sadakatsizlikle ilgili bir madde var, bu beni şaşırttı ve çocuklarla ilgili bölümü o kadar hızlı geçtim ki kelimeler bulanıklaştı.

Dima hiçbir şey söylemiyor. Orada bir anıt gibi duruyor, bekliyor.

Kalemi elime alıyorum. Elim imza çizgisinin üzerinde duruyor ve bir an için, beni buraya getiren her yol ayrımını kristal berraklığında görüyorum. Gümüş elbise. Beluga balinası. Arkady'nin beni o ara sokaktan çıkarırken kaburgalarımın altında tuttuğu omuz. Duş. Dayak. Duymamam gereken bir telefon hattından gelen silah sesi. Gözleri açık ölü bir pakhan. Doğru olabilecek bir teori. Öğle yemeğinden önce parmak kesen ve istenmeden tampon paketleyen bir adam.

İmzalıyorum.

Kalemin kağıda sürtünme sesi, olması gerekenden daha yüksek çıkıyor. Alina Belova. Ashworth değil. Artık değil.

Dima, hiç tereddüt etmeden dosyayı alıp kolunun altına sıkıştırdı ve altından evlilik cüzdanını çıkardı.

Bunu da imzalıyorum, neredeyse hiç okumadan, çünkü ne anlamı var ki? Hayır demediğim an karar verilmişti. Evrak işleri sadece bir tiyatro.

"Rahip saat yedide geliyor," diyor. "Pakhan sizin altı buçukta hazır olmanızı istiyor."

"Nasıl hazır olacaksın? Kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt dışında giyecek hiçbir şeyim yok."

Dima geriye doğru bir adım atıyor ve elinde elbise çantası olan bir kadın öne çıkıyor. Yutkunuyorum.

O, ufak tefek, koyu saçlı, kırklı yaşlarının ortalarında, kariyeri boyunca zor kadınları giydirmiş ve bir Bratva gelininin bu serisini bozmasına izin vermeyecek türden, ciddi bir ifadeye sahip. Giysi çantasını gardırop kapısına asıyor ve hiç lafı uzatmadan fermuarını açıyor.

Beyaz ipek. Elbise, sadece aşırı pahalı şeylerde olabilecek bir sadeliğe sahip. Çok çok çaba sarf ederken aynı zamanda "Çaba göstermeme gerek yok" diyen türden bir elbise. Düşük yaka, boncuklar, dantel, ama yine de abartısız.

"Deneyin," diyor kadın, aksanı keskin. Doğu Avrupalıydı ama Londra'da geçirdiği yıllar sayesinde yumuşamıştı. "Gerekirse ayarlama yaparım."

Dima çoktan ortadan kaybolmuştu, bu yüzden kot pantolonumu ve tişörtümü çıkarırken kadın beni ameliyata hazırlanan bir cerrahın klinik verimliliğiyle inceledi. Elbiseyi giymeme yardım etti ve ipek kumaş tenimde soğuk su gibi kaydı. Sanki benim için dikilmiş gibiydi. Anlaşılan Arkady, bavullarımı hazırlarken kıyafet bedenimi de almıştı.

"Güzel kalçaların var," diye mırıldandı kadın, belimdeki kumaşı çimdikleyerek. "Dön."

Dönüyorum. O da etrafımda dönüyor, bir yandan çekiştiriyor, bir yandan da okşuyor, parmakları hızlı ve emin hareketlerle. Sırtıma ulaştığında duraksıyor.

"Ayakkabılar." Çantadan bir çift topuklu ayakkabı çıkarıyor. Sade, şık, Arkady'nin boyuyla yarışmaya çalışıyormuş gibi görünmeden bana birkaç santim daha uzunluk katacak kadar yüksek.

Onları giyip boy aynasının karşısına geçtim. Bir prenses gibi görünüyordum. Hem de bir Bratva prensesi. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim. Kadın geri çekilip bir kez başını salladı, işinden memnundu. "İş görürsün," dedi, ki sanırım bu onun verebileceği en büyük iltifat.

"Teşekkür ederim. Sanırım öyle."

Elbiseyi tekrar çıkarmama yardım ediyor, eşyalarını askeri bir hassasiyetle topluyor, boş elbise çantasının fermuarını kapatıyor ve tek kelime etmeden çıkıyor. Kapı arkasından kilitlenmiyor, bunu hemen fark ediyorum. Ya Dima unuttu ya da Arkady, evlilik sözleşmesini imzaladıktan sonra kaçmayacağıma karar verdi.

Haklı. Hiçbir yere gitmiyorum.

İç çamaşırlarımla odanın ortasında duruyorum, geride bıraktığı topuklu ayakkabıları elimde tutuyorum ve az önce yaptığım şeyin ağırlığının, parça parça giydirilen bir zırh gibi üzerime çöktüğünü hissediyorum. Artık geri dönüş yok. Mürekkep kurudu, belge imzalandı ve bu evin bir yerinde Arkady Saranov, yarın akşam oturma odasında toplanacak erkekler için önemli olan her anlamda beni karısı yapmaya hazırlanıyor.

Topuklu ayakkabılarımı gardırobun yanına bıraktım ve kot pantolonumu ve tişörtümü tekrar giydim. Henüz şık giyinmenin bir anlamı yok. Saatlerce vaktim var ve düşünmekten başka yapacak bir şeyim yok; bu da hayatını satmış bir kadın için tehlikeli bir durum.

Açık kapı bana meydan okurcasına sesleniyor.

Kapı kolunu yokluyorum. Dönüyor. Koridor her iki yöne de uzanıyor, sessiz ve serin; bir an eşikte duruyorum, Dima'nın gölgelerden belirip beni içeri itmesini bekliyorum. Ama yapmıyor.

Yalınayak merdivenlerin başına kadar çıkıp dinliyorum. Sessizlik.

Odanın güvenliğine geri dönmek istiyorum ama aynı zamanda özgürce dolaşıp dolaşamayacağımı veya bunun bir hata olup olmadığını da görmek istiyorum. Merdivenleri teker teker çıkıyorum, her adımda sessizliği test ediyorum. Mermer ayaklarımın altında soğuk ve inerken parmaklarımı mermere sürtüyorum. Aşağıdaki koridor boş.

Mutfağa doğru sola dönüyorum; burayı sadece bir kez, Arkady'nin bana ev işlerinde sapık gibi davranarak kahvaltı hazırladığı ilk sabah görmüştüm. Kapı aralık, içeri girdiğimde taze ekmek ve ot kokusuyla dolu bir alanla karşılaşıyorum. Ocakta, patateslerle dolu bir tencere kaynıyor ve tezgahın başında daha önce hiç görmediğim bir kadın, parmağını kesse fark etmeyecekmiş gibi bir hızla sebze doğruyor.

Yukarı bakıyor. Elli yaşlarının ortalarında, yapılı, gümüş rengi saçları neredeyse yüz germe ameliyatı geçirmiş gibi sıkı bir topuz yapmış. Beni görünce ifadesi değişmiyor. Ya kim olduğumu biliyor ya da umursamıyor.

"Çay?" diye soruyor.

"Lütfen."

Mutfak adasındaki bir tabureyi işaret ederek başını salladı ve ben oturdum. Arkady'nin doğduğundan daha uzun süredir bu evi yöneten birinin sessiz otoritesiyle mutfakta dolaştı. Çaydanlık kaynadı ve beni daha fazla fark etmeden doğramaya devam etti.

"Ben Alina," diyorum, çünkü sessizliğin doldurulması gerekiyor gibi geliyor.

"Kim olduğunu biliyorum." Başını kaldırmadı. Bıçak, neredeyse meditasyon yaparcasına ritmik bir şekilde tahtaya vuruyordu. Havuç, kereviz ve soğan. Sebzeleri bıçağın düz tarafıyla tencereye attı ve tahtayı temizledi. Çaydanlık kaynadı ve nasıl içtiğimi sormadan doldurdu. Şekersiz süt. Önüme koydu. Aldım ve tek kelime etmeden dışarı taşıdım. Orada oturmak ikimizi de rahatsız ediyordu, bu yüzden onun yanından uzaklaşmak daha kolaydı. Oturma odasına geçtim ve ilk gece uyuduğum kanepeye oturdum, önümüzdeki birkaç saatin nasıl geçeceğini düşünüyordum.

Bölüm 15

Oyun salonları

Sertifika masamda duruyor, imzası hâlâ taze. Alina Belova, titremeyen bir el yazısıyla yazılmış. Mürekkep sabit, harfler sağlam ve bu bana onun hakkında yaptığımız herhangi bir konuşmadan daha çok şey anlatıyor.

Başparmağımı isminin üzerinde gezdiriyorum ve göğsümde bir şeylerin değiştiğini hissediyorum, ama bunu incelemeye vaktim yok. Şimdi değil. Birkaç saat sonra Peder Alexei gelecek ve ondan yirmi dört saat sonra da bir sürü tuğgeneral gelecekken.

Vik araya giriyor. “Seva, Dmitri'den hala haber alınamadığını doğruladı. Telefonunda hiçbir hareket yok, Prag'da adına kayıtlı otel rezervasyonu yok. Yardımcısı da telefonlara cevap vermiyor.”

“O halde Dmitri ya ölmüş ya da saklanıyor. Her iki durumda da sorun teşkil ediyor.” Sertifikayı üst çekmeceye koyup kilitliyorum. “İkinci adamına da göz kulak ol,” diyorum. “Eğer Dmitri ortadan kaybolduysa, birileri ona öyle yapmasını söylemiştir.”

Ellerinizi kavuşturun.

“Peki ya Carter?”

“Geri çekilmiyor. Morrison'ın bu sabah ortağını yanına çağırıp onunla konuşmasından beri ürkmüş durumda.”

“Morrison balık tutuyor.” Arkama yaslanıp parmaklarımı birleştiriyorum. “Hiçbir şey bulamadı ama bir şeyin eksik olduğunu anlayacak kadar zeki. Yarından sonraki zamana kadar Carter'ı hassas şeylerden uzak tutun.”

“Tamamlamak.”

“Yarın tüm toplantı katılımcıları rastgele aralıklarla yan kapıdan girecekler. Otuz Bratva gemisinin aynı anda eve inmesi, özellikle de şu

anda, akıllıca değil.”

Vik tekrar başını salladı ve devam etti. "Kadın. Onu nereye istiyorsunuz?"

"Yanımda." Bunu sanki çok açık bir şeymiş gibi söylüyorum, çünkü benim için öyle.

Vik'in ifadesi değişmiyor, ama bir an duraksıyor. Bir saniye kadar uzun bir duraksama. "Tuğgenerallerin soruları olacak."

"Onları kendilerine saklayabilirler."

"Kade." Adımı kullanıyor, bu da hoşuma gitmeyecek bir şey söylemek üzere olduğu anlamına geliyor. "Tanımadığınız bir kadını halefiyet toplantısına getirmek zaten bir risk. Aceleyle yapılmış bir evliliğin ardından onu eşiniz olarak getirmek ise—"

"Durumun nasıl algılanacağını farkındayım."

"Öyle misin? Çünkü öyle görünüyor ki—"

"Görünüşe göre ben, izin istemeden kararlar alan bir adamım." Ayağa kalkıp gözlerinin içine bakıyorum, bu yolda devam etmeye cesaret etmesini bekliyorum. "Yeni bir pakhan tam da böyle görünmeli. Ayrıca geleceğimi de çoktan planlamış gibi görünüyorum. Karımın yanımda bulunmasından rahatsız olan herhangi bir tuğgeneral, bunu yüzüme karşı söyleyebilir. Bu konuşmadan keyif alacağım."

Vik burnundan nefes verdi. Duvara çarptığını biliyordu. "Belova bağlantısı ne olacak peki? Eğer biri onu tanırsa, sorular daha da zorlaşacak ve Belov çıldıracak."

"Belov her halükarda çok sinirlenecek," diyorum. "Soru şu ki, koltuğu garantiledikten önce mi yoksa sonra mı sinirlenecek? Ben sonrasında olmasını tercih ederim."

Vik uzun süre bana baktı. "Bunların hepsine zaten karar vermişsin."

"Onu görür görmez karar verdim. Gör. Al. Sahip ol. Bunun nasıl işlediğini görüyor musun, Vik?"

Ağzını açıyor, kapatıyor ve efendisinin ya bir dahi ya da tam bir aptal olduğunu kabullenmiş ve hangisi olduğunu belirlemeye çalışmaktan vazgeçmiş bir adamın ifadesiyle başını sallıyor. Neyse ki, hangi tarafta olduğunu söylemiyor. "Yarınki lojistik işlerini ben halledeceğim. Oturma düzeni, güvenlik rotasyonu, her şey."

"İyi."

Başka bir şey söylemeden ayrılıyor, ki bu doğru bir karar. Bu gece kontrol edebileceğim şeyler var, kontrol edemeyeceğim şeyler de var ve

Valery Belov'un tepkisi kesinlikle ikinci kategoriye giriyor. Daha önce diploması için tasarlanmamış bir odada onunla bir kez karşı karşıya gelmişim ve yara almadan kurtulmuştum. Yeni damadı olarak da üstesinden geleceğime eminim.

Tekrar oturdum ve çekmeceyi açıp, terzi kadının buraya gelirken benim için aldığı yüzüklerden birine baktım. Sade, pahalı ve odadaki herkesin gözünü kamaştıracak kadar büyük. Beş karatlık mükemmel kesimli bir elmas, karımın benim olduğunu ve ona bakan herkesin gözlerinin oyulacağını gösteriyordu. Yüzüğü çıkarıp inceledim. İnce parmakları için biraz büyük olabilir, ama çok sıkı olmasından ziyade biraz kayması daha iyiydi. Ayağa kalkıp yüzüğü avuçladım ve kapıya doğru ilerledim, bunu ona şimdi vermek niyetindeydim. Sade evlilik yüzüğü sonraya kalacaktı. Bu, onun parmağında şimdi olmasını istediğim saplantımın bir ilanıydı. Onu görmek istiyordum. Onu benim olarak işaretlemek istiyordum. Sahip olma dalgası beni sardı ve koridorda onunla birlikte ilerledim. Onu oturma odasında buldum, kapalı pencerelerden sızan çeşmenin mırıltısı dışında oda sessizdi. Kot pantolon ve tişörtle kanepede oturuyor, çıplak ayakları altına kıvrılmış, bardağından başını kaldırdığında çenesi yukarıda, sanki ona ne fırlatırsam fırlatayım hazır gibi.

Halının üzerinden geçip onun önünde duruyorum.

"Ayağa kalk," diyorum.

Yavaşça yapıyor. Yüzüğü yumruğumdan çıkarıyorum. Taş, Londra'nın zayıf ışığından bir parça yakalayıp tavana yansıtıyor.

Bakışları direkt ona yöneliyor.

"Bu romantizm için değil," diyorum. "Bu, şehrin kalbine saplanmış bir kazık ve 'Sen bana aitsin' diyor."

Elini tutarken "İnce bir detay," diye mırıldandı.

Yüzüğü parmağına takıyorum. Biraz gevşek ama yerinde duruyor. Orada olduğunu görmek, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir etki yaratıyor. Sahip olmak, kanımı aynı anda hem ısıtıyor hem de sakinleştiriyor.

"Bana bakın," diye emrediyorum.

Mavi ateş benimkiyle buluşuyor.

"Bu sana koruma sağlıyor," diyorum. "Bana ise koz veriyor. Bunu her zaman takacaksın. İzin almadan çıkarırsan, pişman olmanı sağlayacağım."

Dudakları hafifçe kıvrıldı, tam bir gülümseme değildi. "Kilitlemeyi mi düşünüyorsun?"

"Beni kışkırtma." Elini yana eğiyorum, taşı tekrar inceliyorum, onu güzel bir baş belasından ölümcül ve benim olan bir şeye dönüştürme biçimini algılıyorum.

Parmak boğumlarını ağızıma götürüp oraya ısı bastırıyorum. Öpücük değil. Bir damga. Nefesi kesiliyor ama çenesi dik kalıyor. Elini bırakıp yarım adım geri çekiliyorum. Yakında kalırsam rahipleri ve evrak işlerini unutup onu sırt üstü yatırırım. "Benimle gel."

Tek kelime etmeden peşimden geliyor. İçindeki mücadele azmi çekilmiş, yerini benimkine benzer soğuk bir kararlılık almış. Bunu seviyorum. Bu onu tehlikeli kılıyor ve tehlikeli bir eş, benim göze alabileceğim tek eş türü. Merdivenlerin dibine vardığımızda, arkamı dönüp yolunu kesiyorum.

"Saçlarını topla."

"Ya daha az pişmiş tercih edersem?" diye soruyor.

"Sonra sen onu yıpratıyorsun ve ben de tüm tören boyunca sen benim sikimi emerken onu yumruğumun etrafına sarmayı düşünüyorum."

Nefesi kesildi, göz bebekleri büyüdü. Geri çekilmedi. "Sen bir domuzsun."

"Ben gerçekçi biriyim, Alina."

O ilk birkaç basamağı çıkana kadar merdivenin dibinde bekliyorum, kalçalarının doğal bir ritimle sallanışı midemi kasıyor. Koridora girdiğinde, ofise doğru dönüyorum. Onu bir sonraki görüşümde, o sadece Alina Belova olmayacak. Ailemdeki çürümüşlüğü ortadan kaldırmak için kullanacağım silah olacak. Ve Tanrı, onu benden almaya çalışan herkese yardım etsin.

Bölüm 16

Alina

Ne kadar zamandır yatakta oturup yüzüğe, sanki aniden zincirler çıkarıp beni bağlayacakmış gibi bakıyorum bilmiyorum. Çok uzun zamandır.

Saate baktığımda, hazır olmam için yarım saatim olduğunu görüyorum.

Hızla kot pantolonumu ve tişörtümü çıkarıp, gerekenden daha sert bir şekilde bir köşeye fırlattım. Beyaz ipek elbise, bir kefen gibi askıda bekliyordu. İçine girdim, kumaş tenimin üzerinden kayarken titredim. Vücut hatlarıma oturdu, serin ve sahiplenici bir şekilde.

Makyaj masasında oturmuş, yansımama bakıyorum. Alina Saranova. Bu isim kül ve pahalı şampanya tadı veriyor. Fırçayı alıp saçlarıma dalıyorum. Sarı saç yığınının sert, zarif bir topuz haline getirip, boynumun uzun çizgisini ortaya çıkarıyorum. Eğer yumruğunu saçlarımin arasına almak istiyorsa, kendisi çözmek zorunda kalacak.

İçimde bunu isteyen çok büyük bir parça var. Onun kocaman penisinin bana girmesi düşüncesi beni ıslatıyor. Acaba onun hakkında fantezi kurduğumu biliyor mu? Muhtemelen öyle olduğunu varsayıyor. Onun inanılmaz derecede kibirli Bratva kızlarının onu becermek için sıraya girdiğine dair yorumu boğazımda safra gibi kalıyor. Onun başkasının vajinasında sevişmesi düşüncesi kıskançlıktan gözlerimi bulanıklaştırıyor.

Saç tokalarından sonuncusu, kafa derimdeki o sıkı düğümü sabitliyor. Sıkıca çekiyor, derin nefes almaktan daha iyi bir şekilde beni sakinleştiren keskin bir acı. Yansımama son bir kez bakıyorum. Beyaz ipek, kalçalarıma ikinci bir deri gibi yapışmış, aşırı pahalı ve aldatıcı bir şekilde masum. Ama bana bakan kadında masumiyetten eser yok.

Parmaklarımdaki beş karatlık taş ışığı yakalıyor, ağır, kibirli bir şiddet vaadi gibi. Eğer bunun beni bir mal olarak işaretlediğini düşünüyorsa,

büyük bir şok yaşayacak. Bu, tasmanın ucunda olanın ben olduğumu gösteriyor.

Topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçiriyorum. Göğsümde hırıltılı bir nefes alarak aynadan dönüyorum. Kapıya ulaşmadan önce kapı açılıyor. Dima, özel dikim bir takım elbise içinde cenaze arabası gibi görünerek kadrajı dolduruyor.

"Zaman," diye homurdanıyor.

"Dima, bu kadar heyecanlı görünme. Bu bir düğün, cenaze değil."

"Saranovlar söz konusu olduğunda, fark yok denecek kadar azdır."

Bu gerçekten rahatlatıcı. Çenem yukarıda, koridora adımımı atıyorum ve merdivenlere doğru yürüyorum. Merdivenler önümde uzanıyor. Topuklarım taşa vuruyor, evin sessizliğinde yankılanan keskin, staccato bir ritim. Bu bir düğün gibi değil. Bir fedakarlık gibi geliyor.

Aşağıda, giriş holü her zamanki boşluğundan arındırılmıştı. Vik kapıda nöbet tutuyor, eli ceketinin yakınında geziniyordu; rahip kıyafetleri içindeki bir din adamı ise konsol masasının yanında rahatsızca kıpırdanıyordu. Sanki şeytan çıkarma ayini yapmayı tercih edecekmiş gibi görünüyordu.

Sonra da Arkady var.

Merdivenlerin dibinde, siyah takım elbisesi içinde bir anıt gibi duruyor; bu takım elbise ona suçlulara yakışır bir mükemmellik katıyor. Damat gibi görünmüyor. Sanki hakkını almaya gelmiş bir şeytan gibi. Görüş alanına girdiğim anda bakışları benimkine kilitleniyor, aramızdaki mesafeyi mavi bir ateş yakıyor. Hareketlerimi takip ediyor, gözleri beyaz ipeğimin, kalçalarımın kıvrımının, saçlarımın sert topuzunun üzerinde geziniyor.

Çenesinde bir kas seğiriyor. Sinirli mi yoksa arzu dolu mu olduğunu anlamak zor. Arkady söz konusu olduğunda, öfke ve şehvet arasındaki çizgi o kadar bulanık ki, neredeyse yok denecek kadar az.

En alt basamağa ulaşıp duruyorum. Aramızdaki hava, söylenmemiş tehditler ve tenimde onun ellerinin hayaletiyle yoğunlaşmış bir şekilde çatırdıyor.

"Geç kaldın," diyor sesi alçak ve boğuk.

"Gelmiş olmam bile büyük şans."

Ağzı kıvrıldı, tehlikeli bir eğimle karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissi oluştu. "Dikkatli ol, krasotka. Geri alamayacağın yeminler etmek üzeresin."

"Sen de yapamazsın."

Gözlerinin ardında bir şey parıldıyor. Şüphe değil. Bu adamla asla şüphe duymayın. Daha karanlık bir şey. Daha aç bir şey. Avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzatıyor ve bekliyor.

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına koyuyorum. Temas, kolumda elektrik akımı gibi bir titreşim yaratıyor ve vücudumun ona verdiği tepkiden nefret ediyorum. Aslında bundan hiç de nefret etmediğimden nefret ediyorum.

Beni, yıpranmış bir dua kitabını sanki kutsayacağı kutsal olmayan birleşmeden koruyacakmış gibi sıkıca tutan rahibe doğru götürüyor.

"Peder Alexei," diyor Arkady. "Başla."

Rahip boğazını temizleyip kitabı açtı ama elleri titriyordu. Zavallı herif. Muhtemelen rahiplerin ettiği yemini ederken böyle bir şeyle karşılaşacağını tahmin etmemişti.

"Sevgili dostlarım," diye başlıyor ve bunun absürtlüğüne neredeyse gülüyorum. Bunun sevicecek hiçbir yanı yok.

Arkady'nin elimi tutuşu sıkılaşıyor, sessiz bir uyarı gibi. Gülmemi yutuyorum ve yüz ifademi ciddiyete yakın bir şeye dönüştürüyorum.

Rahip, Rusça ve İngilizce karışımı bir dille açılış dualarını hızla okuyor, ritmini buldukça sesi daha da istikrar kazanıyor. Kutsal evlilikten, birliğin kutsallığından, Tanrı'nın bir ahit içine girenler üzerindeki nimetlerinden uzun uzun bahsediyor. Katillerle dolu bir salona ve kendisini krallarına bağlayacak kadar aptal bir kadına sunulan standart bir konuşma.

"Arkady Saranov, bu kadını bugünden itibaren, iyi günde de kötü günde de, zenginlikte de fakirlikte de, hastalıkta da sağlıkta da, ölüm sizi ayırana kadar, yasal olarak nikahlı eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Evet." Hiç tereddüt yok. Hiç titreme yok. Ölüm cezası kesinliğinde söylenen sadece iki kelime.

Rahip bana döndü ve odadaki herkesin gözünün tenime bastığını hissettim. Vik. Dima. İlahi müdahale için dua ediyormuş gibi görünen rahibin kendisi.

"Ey Alina Belova, bu adamı bugünden itibaren, iyi günde de kötü günde de, zenginlikte de fakirlikte de, hastalıkta da sağlıkta da, ölüm sizi ayırana kadar, yasal olarak nikahlı kocan olarak kabul ediyor musun?"

Sözler boğazımda düğümlendi.

Arkady parmaklarımı sıkıyor ve ben ona dik dik bakıyorum. Bunun korkuyla hiçbir ilgisi yok. Ama bu çok aceleye getirilmiş bir şeydi; Ashworth'ü terk ettikten sonra Alina Belova olma şansım pek olmamıştı.

Şimdi Saranova olacağım ve bir yerlerde yolumu kaybettim. Sessizlik çok uzuyor. Arkady'nin sabırsızlığını hissedebiliyorum ama umurumda değil. Tamamen başka bir şeye dönüşmeden önce sadece kendim olabileceğim son an bu.

“Evet,” diyorum ve kelimeler beklediğimden daha sakın bir şekilde ağzımdan çıkıyor.

Rahip, sanki başladığımızdan beri nefesini tutmuş gibi nefesini verdi. "Yüzükleri lütfen."

Dima öne doğru adım atarak cebinden iki yüzük çıkardı. Sade platin, ayna gibi parlatılmış. Arkady daha küçük olanı alıp parmağıma taktı ve zaten orada olan muhteşem elmasın yanına yerleştirdi. Metal, Dima'nın cebinden geldiği için sıcaktı ve bir marka gibi hissettiriyordu.

Daha büyük olan yüzüğü alıp Arkady'nin eline uzanıyorum. Parmakları uzun, eklemlerinde yara izleri var, dövmele bileğinin üstüne kadar uzanıyor. Yüzüğü yutkunarak yerine takıyorum. Bir an için fazla uzun süre yüzüğe bakıyorum. Orada çok doğru duruyor. Çok güzel. Sanki ait olduğu yer burası.

Rahip boğazını temizledi. "Bana verilen yetkiyle, sizi şimdi ilan ediyorum—."

Arkady onun sözünü bitirmesini beklemiyor. Eli boynumun arkasını kavıyor, parmakları düğüm noktama dokunuyor ve beni kendine çekiyor. Öpüşme nazık değil. Sahiplenici. Ağzı, nefesimi kesen ve yerine daha karanlık bir şey koyan bir sahiplenme duygusuyla dudaklarıma yapışıyor.

Geri çekildiğinde gözleri erimiş gibiydi. Dudaklarıma doğru "Benimsin" diye fısıldadı.

"Benim," diye mırıldanıyorum karşılık olarak.

Sırıttı. "Bir daha söyle bakalım, karım."

"Benim," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha yüksek sesle, kelimenin aramızdaki boşluğu doldurmasına izin vererek.

Yüzünde tehlikeli bir ifade beliriyor. Saf bir tatmin duygusu. Sanki farkında olmadan onun istediği her şeyi vermişim gibi.

Rahip, bu durumdan kurtulmak için çaresizce öksürüyor. "Tören tamamlandı. Tanrı bu birliği kutsasın."

Arkady gözlerini benden ayırmadı. "Vik, Peder Alexei'yi dışarı çıkar. Zamanı ve gizliliği için tazminatını aldığından emin ol."

“Elbette, Pakhan.” Vik, kapıya doğru neredeyse koşarak çıkan rahibe doğru ilerler.

Dima çoktan gölgelerin arasına karıştı, bizi lobide platin bantlarla birbirine bağlanmış ve karşılıklı bir delilikle birbirine yapışmış iki zıt güç gibi bıraktı.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum, sesim nabzımdan daha sakın.

"Şimdi, seni ilk kez dans pistinde gördüğümünden beri yapmak istediğim şeyi yapma fırsatım oldu, krasotka."

"Bu ne demek? Beni zaten kaçırdınız."

Yaklaştıkça boynumun arkasını daha sıkı kavradı, sert bedenini benimkine bastırdı. "Adımı öyle yüksek sesle haykırana kadar seni becereceğim ki, hatırlayacağın tek şey bu olacak."

Nefesim kesiliyor ve bacaklarımın arasındaki sıcaklık, acıya varan bir aciliyetle zonkluyor. Boynumu sıkıca ve sahiplenici bir şekilde kavlıyor ve ben de ceketinin yakalarını avuçlayıp onu kendime doğru çekiyorum.

"O zaman bu konuyu konuşmayı bırak," diye fısıldıyorum onun ağzına doğru.

Çıkardığı ses alçak, ilkel ve göğsümde bir uyarı gibi titreşiyor. Serbest eli kalçamı kavlıyor, parmakları ipeğe moraracak kadar sertçe saplanıyor ve omurgam duvara çarpana kadar beni geriye doğru itiyor. Çarpmanın etkisiyle nefesim kesiliyor ama umurumda değil çünkü ağzı tekrar benimkine yapışmış, beni sanki onunla yok oluş arasında duran tek şeymişim gibi yiyip bitiriyor.

Dili benimkine değiyor ve ben de inleyerek ona doğru yaklaşıyorum, parmaklarım omuzlarını tırmalıyor. Ceket gitmeli. Her şey gitmeli. Ten tene değmesini istiyorum, dans pistinde elleri kalçalarımın değdiğinden beri söz verdiği şeyi yaparken, onun ağırlığının beni sağlam bir şeye bastırmasını istiyorum.

Öpüşmeyi kısa bir süreliğine kesip beni döndürdü ve göğsümü duvara yasladı. Eli boynumdan omurgam boyunca kaydı, ipek kumaş üzerindeki Kiril alfabesini sanki parmak uçlarıyla okuyormuş gibi takip etti.

"Bu dövmeyle ilk gördüğümünden beri düşünüyorum," diye hırladı kulağıma, nefesi sıcaktı ve beni ürpertti. "Her harfini tatmayı. Senin kendini işaretlediğin gibi seni de işaretlemeyi."

Ona doğru eğiliyorum, avuçlarım duvara yapışık ve serin yüzey, onun körüklediği ateşi dindirmeye yetmiyor. "Öyleyse yap şunu."

Eli kalçamdaki ipek kumaşı sıkıca kavradı ve kumaşın yırtılma sesini duydum. Bu ses nabzımı hızlandırdı, içimde öyle hızlı bir uyarılma dalgası

yayıldı ki başım döndü. Elbiseyi mahvediyor ve umurumda değil. Ondan kurtulmak istiyorum. Her şeyden kurtulmak istiyorum.

"Bekleyin," diye nefes nefese kaldım. "Adamlarınız."

"Benden uzak durman gerektiğini gayet iyi biliyorsun," diye homurdandı ve külotumu derime batan hızlı bir çekişle üzerimden yırttı.

"Ah," diye bağırdım, parmakları klitorisimin üzerinde kayıp, bacaklarım titremesine yetecek kadar sertçe bastırınca.

"Seni tam burada, şimdi götürüyorum karım. İçeri giren herkes acı dolu bir ölümle ölecek."

Parmaklarının yaptığı şey mantıklı düşünmeyi imkansız kılıyor, bu yüzden söylediklerini zar zor anlayabiliyorum. Klitorisimi mükemmel bir basınçla okşuyor ve tekrar bağırmamak için dudağımı ısırıyorum.

"Kendini tutma," diye emrediyor, dudaklarını boynuma dayayarak. "Çıkardığın her sesi duymak istiyorum."

Parmakları aşağı doğru kayıyor, girişimi okşuyor ve o kadar ıslakım ki utanç verici. Bunu hissettiğinde tenime karşı inliyor, ses ham ve zevkli.

"Kahretsin, benim için sıırıslıklam olmuşsun." İki parmağını içime sokup, dizlerimin titremesine neden olacak şekilde büküyor. Diğer koluyla da belime sarılıp beni duvara yastıyor ve eliyle beni okşuyor.

Kulağıma boğuk bir fısıltı gibi geldi sesi: "Khoroshaya devochka. Bunu ne kadar çok istediğini hissetmeme izin ver."

Zaten çok yaklaştım, vücudum o kadar gergin ki paramparça olabilirim. Başparmağı tekrar klitorisimi buluyor, acımasız bir hassasiyetle bastırırken parmakları içimde kıvrılıyor, gözlerimin kenarlarını bulanıklaştıran o noktaya sürünüyor. Zevk acıya yaklaşıyor, beni içten içe yakıp kavurmakla tehdit eden karanlık, tüketici bir sıcaklık. İnsan sesi bile olmayan kırık bir sesle boşalıyorum, dişlerim alt dudağıma kan akıtacak kadar sertçe saplanıyor. Vücudum eline karşı kasılıyor, soğuk duvar, boğulma hissi veren şiddetli zevke tamamen teslim olmamı engelleyen tek çapa.

Bana toparlanma fırsatı vermiyor. Parmakları kayıyor ve kemer tokasının şıkırtısını, fermuarının gıcırtısını duyuyorum. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, arkama geçiyor, bir eli başımın yanındaki duvara yaslanmış, diğer eli boğazımı kavrayarak başımı yana doğru eğiyor.

Tek bir acımasız hamleyle içime giriyor ve boğazımdan bir çığlık kopuyor. Yavaşça, işkence edercesine geri çekiliyor ve sonra tekrar sertçe giriyor. Tekrar çığlık atıyorum ve o inliyor, sesi içimde titreşiyor. Kalçaları

tekrar öne doğru fırlıyor, her vahşi hamle bir şiddet itirafı, her geri çekilme daha kötüsünün geleceğinin bir vaadi. Acımasız ritim yaklaşan gök gürültüsü gibi yükseliyor ve zevk acıya sınır koyarken görüşümü karanlık kaplıyor, bedenim artık benim değil, onun saplantısının, onun mülkiyetinin bir kabı. Kalçamdaki tutuşu morarıyor, penisi beni o kadar tamamen dolduruyor ki neredeyse nefes alamıyorum. Bedeni ve duvar arasında sıkışmış, tamamen onun insafına kalmış durumdayım ve bu düşünce onu daha da sıkımsama neden oluyor, boğazından vahşi bir hırıltı çıkıyor.

"Benim," diye hırladı kulağıma, dişleri oradaki hassas deriyi sıyırdı. "Söyle bakalım."

"Senin," diye nefes nefese kaldım, o tekrar bana çarptığında, parmaklarım duvara tutunacak bir yer arıyordu. "Kahretsin, Arkady—"

Tamamen geri çekildi ve ben itiraz edemedim beni döndürüp yüz yüze getirdi. Gözleri vahşiydi, şehvetle kocaman açılmış göz bebekleriyle beni zahmetsizce kaldırdı. Elbiseyi topladım ve bacaklarımı beline doladım, böylece nefesimi kesen bir güçle tekrar içime girebildi.

"Bana bak," diye emretti, bir eliyle çenemi kavradı. "Penisimde boşaldığında yüzünü görmek istiyorum."

Gözlerine bakıyorum, istesem bile bakışlarımı kaçıramıyorum. Darbeleri acımasız, her vahşi istila içimde daha derin bir bölgeyi ele geçiriyor, acı ve zevk birleşerek ölmek gibi, her vahşi darbeyle yok olup yeniden doğmak gibi bir his uyandırıyor; o gizli yer artık sadece ona ait. Sadece ona.

Bölüm 17

Oyun salonları

Amı, sikimi adeta bir mengene gibi sıkıyor. Sırılsıklam ıslak bir mengene, o kadar sıkı sıkıyor ki, sikimi ikiye ayıracakmış gibi geliyor. Gözleri vahşi, çaresiz, sarı saçları seksi düğümünden çözülüyor ben içine girerken. Her itişte bana daha da yaklaştığını hissediyorum, iç duvarları etrafımda kasılıyor ve bir sonraki boşalmaya doğru ilerliyor.

"Kahretsin," diye homurdandım, onu duvara daha da sertçe bastırırken uyluklarını daha sıkı kavradım. "Çok iyi hissettiriyorsun, krasotka."

Böyle nefes kesici görünüyor; yüzü kızarmış, nefes nefese, beline dolanmış beyaz ipek gelinliğiyle, bacaklarını bana doğru sonuna kadar açmış. Benim. Karım. Bu düşünce içimde yeni bir sahiplenme dalgası yaratıyor ve ona daha derinden, daha sertçe giriyorum, her santimini sahipleniyorum.

"Arkady," diye inledi, tırnakları ceketimin üzerinden omuzlarıma saplanıyordu.

"Karımın üzerine boşal."

Etrafımda paramparça oluyor, vajinası o kadar sıkı kasılıyor ki neredeyse beni dışarı itiyor. Onu yerinde tutuyorum, yüzünün zevkten nasıl buruştuğunu izliyorum, her ayrıntıyı ezberliyorum. Boşalırken vücudu benimkine karşı kasılıyor, iç duvarları penisimi nabız gibi atan dalgalarla kavlıyor ve neredeyse beni de onunla birlikte doruk noktasına sürüklüyor. Dişlerimi sıkıyorum, kendi boşalmamı engellemek için mücadele ediyorum, bunun uzun sürmesini istiyorum. Başı duvara yaslanıyor, uzun boğaz çizgisi ortaya çıkıyor ve dayanamayıp oradaki hassas deriyi ısıriyorum, onu işaretliyorum.

"Benimsin," diye hırladım boynuna doğru, acımasızca içine girmeye devam ederken. "Tekrar söyle."

"Seninim," diye hıçkırdı sesi titreyerek, vücudu doruk noktasından dolayı hala titriyordu. "Seninim, Arkady."

Dudaklarından dökülen ismimin nefessiz ve kırık sesi, beni nihayetinde altüst ediyor. Son bir kez daha içine giriyorum, gözlerimin kenarlarını bulanıklaştıran bir güçle boşalırken kendimi sonuna kadar gömüyorum. Alnımı onun alınına yaslıyorum ve içime boşalırken onu mümkün olan en ilkel şekilde sahipleniyorum.

Birkaç dakika boyunca, duvara yaslanmış, nefes nefese, bacakları hala belime sarılı halde öylece kaldık. Nefesi düzelene kadar onu sarsıntıların ardından tuttum. Sonra onu yavaşça bıraktım, sallanmaması için vücudumu ona yapışık tuttum. Elbisesi paramparça olmuştu. Karı koca olarak ilk eylemimiz olarak onun için yaptığım şeyin kanıtını görmekten zevk aldım.

Dudakları şişmiş, gözleri kocaman ve parıl parıl. Gurur içimi keskin ve soğuk bir şekilde yaralıyor. Bunu ben yaptım. Bunun sorumluluğunu üstleniyorum. Penisimi saklıyorum, tekrar onun içinde olmayı düşünmek bile şimdiden sertleştiriyor.

"Yukarıda," dedim ve onu, kulübün dışındaki ara sokaktan hızla aşağıya doğru götürmek için yaptığım itfaiyeci hareketiyle aynı şekilde kucağıma aldım.

"Hey!" diye bağırıp tekmeledi, ayakkabıları ayağından düştü ve ben merdivenlerden çıkarken üzerlerinden geçtim. "Bu barbarca!"

Merdivenlerden hızla çıkıyorum, küfürleri sırtıma vuruyor ve yatak odasının kapısını, sürgüye kadar çarpacak kadar sertçe tekmeliyorum. Onu yatağa bırakıyorum ve kaçmaya çalıştığında kalçasına bir avuç içimi bastırarak orada sabitliyorum.

"Barbarca mı?" dedim, nefesim hâlâ hırıltılıydı. "Sen bir Saranov'la evlendin, bir koro çocuğuyla değil."

Kendi kendime gülüyorum ve onu yatağa doğru sürüklüyorum. İpekler uçuşuyor, siyah çarşaflara karşı beyazlar, saçları planladığım gibi sıkı topuzdan yarı yarıya çözülmüş. Yıpranmış elbiseyi beline kadar çekip avucumu vajinasına bastırıyorum, sahiplenici ve kararlı bir şekilde, titremesinin henüz bitmediğini gösteren o kıpırtıyı hissediyorum.

İki parmağımı içine sokup sızan menimi tekrar içine ittiğimde inledi. "Bu buraya ait," diye mırıldandım, gözlerim işime odaklanmıştı. "Başka

hiçbir erkek sana bir daha yaklaşılamayacak, krasotka. Her gün, bütün gün benim benimle dolu olacaksın. Anladın mı?"

"Evet," diye fısıldadı, hem meydan okurcasına hem de yıkılmış bir halde.

"Aferin kızım." Parmaklarımı kıvrıp avucumu kasıklarına daha sert bastırıyorum, her damlanın içeride kalmasını sağlıyorum. Boşalmamın uyluklarında görünmesi çenemi gıcıkıyor. Elimle yukarı doğru kaydırıp, yavaşça dairesel hareketlerle klitorisine sürüyorum, ta ki tekrar titreyene kadar.

"Arkady," diye fısıldadı, sesi hem yalvarır hem de uyarı niteliğindeydi.

Parmaklarımı çıkarıp tadı yalıyorum, gözlerim onun gözlerinde. "Tatlı." Ayak bileklerini kavrayıp kollarımın üzerine atıyorum, yırtık ipek kumaşın izin verdiği kadar onu ikiye büküyorum. Nefesi kesiliyor. Ağzımı bacaklarının arasına gömüp ona yavaş, metodik bir yıkım yaşıtıyorum. Dilimle her Kiril harfini heceliyorum, nabzını takip ederek, karnındaki ince kaslar sıçrayana ve parmakları çarşafı bükene kadar onu çalıştırıyorum.

Kısa, acı bir çığlıkla yıkılıyor, vücudu geriliyor, vajinası boşlukta titriyor. Onu bu süreçte tutuyorum, dudaklarım ona yapışık, bana verdiği her şeyi yutuyorum. Vücudu gevşediğinde, uyluğunun yumuşak iç kısmını ısırp, sertçe emerek işaretliyorum. Herkesin onun sahipli olduğunu, vajinasının benim olduğunu bilmesini istiyorum.

Ona acı verdiğimde nefesi kesiliyor, ama bu sadece daha sert emmeme neden oluyor. Penisimin pantolonuma tekrar sertleştiğini hissediyorum ve onu bırakıp ayağa kalkıyorum. "Soyun ve yatağa yüzüstü uzan."

Emri verirken gözlerini görebilecek kadar geriye çekiliyorum. Bir anlık meydan okuma beliriyor. Sıcaklık bunu yutuyor. Ayağa kalkıyor, ipeği yırtıyor.

Soyunuyor. Yatağa çıkıp uzanırken yüzük parıldıyor. Omurgası kusursuz bir çizgi. Ceketini yavaşça çıkarıyorum, manşetleri çözüyorum, kolları kıvrıyorum.

"Bilekler," diyorum.

Elini başının üstüne uzatıyor. Ben de ellerini çaprazlayıp kravatımla bağlıyorum. İpek kumaş acıtmıyor, sadece sıkı. Esnekliğini test ediyorum. Çekiyor. Tutuyor. Ağzından tam bir kelime olmayan bir ses çıkıyor.

"Kendinizi güvende hissediyor musunuz?" diye soruyorum, gayet açık ve net bir şekilde.

"Evet."

"Çıkış yolu mu istiyorsun?"

"Buna ihtiyacım var mı?"

Gölerek, "Hayır, ama o zaman benim acı eşığım seninkinden daha yüksek," dedim.

"Sana durmanı söylersem, dur."

"Basit. Etkili. Yapacağım."

Biraz rahatlıyor.

Avucumu belinin alt kısmına bastırıyorum ve oradaki titremeyi hissediyorum. Elim kalçasına iniyor. Ritmi belirlemek için tek bir vuruş. Sıçırıyor, nefes veriyor, gevşiyor. Ona vuruyorum, her vuruş bir sahiplenme sözü, her kızarıklık teninde bir imza. Derinin deriye değme sesi, teslim olurken karanlık bir dua gibi yankılanıyor ve bu da penisimi şiddetli bir ihtiyaçla zonklatıyor. Kıvranıyor. Onu bastırıyorum ve istediğim sesi verene kadar devam ediyorum. Açık ve dürüst. Ham, harap olmuş bir ses, bana mücadelenin teslimiyete dönüştüğünü söylüyor.

Nefes alışverişi düzelene kadar vücudunu ovuyorum. Elimle bacaklarının arasına girip, şişmiş klitorisinin üzerinde yavaş, dairesel hareketlerle, acele etmeden, hassas ve nazıkçe okşuyorum. Kalçaları seğiriyor. Kolumla kalçalarını sabitliyorum ve ritmi koruyarak, baldırları titreyene ve parmakları bağa karşı çaresizce kasılana kadar onu tekrar harekete geçiriyorum.

İki parmağımı içeri sokup çeviriyorum. Acı ve mutluluk arasında bir yerde yankılanan bir ses çıkarıyor ve elimle onu beceriyorum, ta ki menisi parmak boğumlarımın üzerinden sıcak sıcak akana kadar. Tam boşalmanın eşiğindeyken duruyorum.

Ağzından umutsuzca bir lanet savurdu.

"Henüz değil." Parmaklarımı yukarı doğru sürüklüyorum. Kontrol, ona verdiğim ve geri aldığım bir hediye. Onu kızdırıyor. Onu bana ait kılıyor.

Bakışlarım ilk dikkatimi çeken dövmeye takıldı. Yavaşça soyunup çıplak kaldığımda, ellerimi kalçalarının iki yanına koyarak üzerine eğildim ve dövmenin dibini yaladıktan sonra dilimi ensesine kadar sürdüm. Titredi, vücudu dokunuşumun altında sarsıldı.

Dilimin altındaki Kiril alfabesi, hak etmediğim ama yine de kabul ettiğim bir dua. Harfleri ensesine mırıldanıyorum ve titremesinin altımda dalgalandığını hissediyorum, ta ki nefesi kesik kesik hırıltılar halinde dışarı çıkana kadar, bu da penisimi acıtıyor. Avucumu aşağı doğru kaydırıyorum,

kalçalarını sabitliyorum ve kendimi hizalıyorum. Hiçbir telaş yok. Hiçbir uyarı yok. Sertçe içeri itiyorum.

Çığlık atıyor ve bu çığlık içimden elektrik akımı gibi geçiyor. Sıcaklık, kayganlık, kavrama. Penisimin dibine kadar çöküyorum ve orada kalıyorum, göğsüm onun üzerine eğilmiş, ağzım ensesinde, onun nefesini içime çekiyorum.

"Beni al," diyorum sesimi alçaltarak. "Her santimini."

Evet, yapıyor. Kahretsin, yapıyor. Vücudu etrafımda açılıyor, sıkı ve mükemmel, bir erkeği vahşileştiren türden bir sıkılık. Onu küfrettirecek kadar yavaşça geri çekiliyorum, sonra sonuna kadar devam ediyorum ve bağcık acıyana ve çaresiz küçük sesler çıkararak ona karşı direnene kadar bu cezalandırıcı ritmi sürdürüyorum; bu sesleri şişeye doldurmak istiyorum.

"Adımı söyle."

"Oyun salonları."

"Daha yüksek sesle."

"Oyun salonları."

Yarı açık saçlarını avucumla kavrayıp onu yerinde tutuyorum, acımasızca değil, sadece mutlak bir şekilde. Onun teninin altına işleyen ve mırıldanan bir şekilde bana ait olduğunu hissetmesini istiyorum. Yarın katillerle dolu odanın onun üzerinde benim kokumu almasını ve neye damgamı vurduğumu bilmesini istiyorum. Onun içindeyken ona olan takıntımın sadece büyüdüğünü bilmesini istiyorum. Onu birkaç gün içinde kendime ait kıldım.

Gör. Al. Sahip ol.

Homurdanarak ona sertçe vuruyorum.

Kendini toparladı, vücudu beni yeni bir açıdan daha derinden kavradı.

"Sakin ol," diye emrettim.

O hıçkırarak ağlıyor ve ben de onu ödüllendiriyorum, daha derine itiyorum, titreyene kadar orada tutuyorum. Zafer tadında bir çatırtı sesiyle doruk noktasına ulaşıyor. Amı o kadar sert kapanıyor ki nefesimi kesiyor. Bunu atlatıyorum ve sonra geri çekiliyorum, kendimi tahrik ediyorum çünkü onunla henüz işim bitmedi. Onun her deliğini istiyorum.

Kollarının üstünden kavrayarak onu dizlerinin üzerine kaldırdım ve yatağa rahatça yerleştirdim. Titriyordu, göğüsleri kesik kesik nefes alıp verirken meme uçları adeta torpidolar gibiydi. "Em beni, karım," diye mırıldandım, elimi tekrar saçlarına daldırarak. "O zeki ağzın neler yapabileceğini göster bana."

Gözleri benimkine kenetlendi. Hem boyun eğme hem de meydan okuma aynı anda.

Dudakları ucuma değene kadar öne doğru kayıyor. Saçlarını daha sıkı kavrayıp onu aşağı doğru yönlendiriyorum, önce yavaşça, ağzının sıcaklığının beni santim santim yutmasına izin veriyorum. Kontrolüm ince bir ipliğe bağlı, ama tutuyorum, kendimi ölçülü itişlerle ona bırakıyorum, ta ki sıcak, ıslak ağzının içine gömülene kadar.

"Aferin kızım," diye hırıltılı bir sesle karşılık verdim.

Kendinden memnunmuş gibi mırıldanıyor. Titreşim benden bir laneti söküp atıyor. Hızı ben belirliyorum, şimdi iki elim de saçlarında, onu kullanıyorum, bu benim. Sahip olma ve pislik aynı karede. Tam da sevdiğim gibi. Kalçalarım kısa ve kontrollü hareket ediyor ve o da bunu kabul ediyor, gözlerinin köşesinde parlayan gözyaşları, bağlı elleri önünde. Gözyaşlarını baş parmağımla siliyorum ve daha derine itiyorum. Komutla gevşiyor. Hızlı öğreniyor.

"O ağız," diye hırıldadım. "O ağız benim de ağzım."

İnliyor ve ben bunu ta aşağıya kadar hissediyorum. Basınç yükseliyor. Onu uzaklaştırıyorum, sonra tekrar içeri itiyorum. Ağzını acımasızca beceriyorum, kalçalarım onu öğürtecek kadar hızlı hareket ediyor, sonra da toparlanması için yavaşça hareket ettiriyorum. O titreyene ve kontrolüm yıpranmış bir tel gibi olana kadar bu ritmi kullanıyorum. Tam orada olduğumda geri çekiliyorum, kendimi tekrar tahrik ediyorum, nefes nefese, penisim çılgınca seğiriyor, boşalmaya ihtiyaç duyuyor.

"Bir tane daha," diyorum. "Dizlerinin üzerine çök, karım."

Tek kelime etmeden hareket ediyor, dönüyor ve bilekleri bağlı, sırtı kusursuz bir çizgi, kalçası davetkar ve meydan okurcasına kalkık bir şekilde bana doğru eğiliyor. Avucumu oraya sürdüğüm kırmızının üzerinde gezdiriyorum, sıcaklık elime işliyor. Benimki.

İki parmağımla vajinasını aralıyorum ve içeri iterek parmaklarımı ıslatıyorum. Parmaklarımı yukarı doğru çekiyorum ve o dar deliği öyle genişleteceğim ki, bir hafta boyunca beni hissedecek.

"Bunu daha önce yaptınız mı?"

"Hayır," diye fısıldadı.

Penisim şehvetle zonklarken boğazımdan bir inilti koptu. "Kahretsin, bakire kıcıyla küçük karım."

Yavaşça bir parmağımla içeri sokuyorum, vücudunun bunu kabul edişini izliyorum. Bana nefes alış şekli, ona söylediğim için açılma şekli beni yakıp

kavuruyor. Teslim olana kadar onu çalıştırıyorum, sonra iki parmağımı, sabırlı ama acımasızca, onu geriyorum, gevşemesi için ikna ediyorum. İnliyor, nefesi kesik kesik, ama her ses arzuya dönüşüyor. Parmaklarıma tükürüyorum ve içeri sokuyorum, ve yeterince gevşediğinde, penisimin başını o sıkı halkaya hizalıyorum.

"Benim," diyorum ona ve yavaşça öne doğru eğiliyorum.

Nefesi kesiliyor, parmakları bağa karşı kasılıyor. O yavaşça nefes verene kadar orada tutuyorum. Daha da bastırıp bekliyorum.

"Nefes al," diye mırıldanıyorum.

Evet, yapıyor. Daha derine itiyorum. Sıkı sıcaklık beni yavaş yavaş yutuyor ve görüşümü kenarlardan karartıyor. Elim belinde, sabit ve emin bir şekilde kalıyor, ta ki kalçaları benim için hareket etmeye başlayana kadar.

"Fazla mı geldi, söyle bana."

"Mükemmel," diye haykırdı nefes nefese.

Tamamen batıyorum, kendimi gömüyorum. İkimiz de inliyoruz. Hareketsiz kalıyorum ve bedeninin beni orada tanınmasına izin veriyorum.

"Harekete geç," diye fısıldadı.

Bir santim geri çekilip tekrar içeri giriyorum, ölçülü bir şekilde. Tekrar. Tekrar. Her itişte nefesi kesiliyor, sonra düzeliyor, sonra açgözlü bir hale geliyor. Bir elimi beline kenetleyip onu üzerime bastırıyorum ve yavaş, vahş bir ritimle, davul sesi gibi yükselen bir tempoyla kıcını beceriyorum. Bana açılıyor. Beni alıyor. Her kirli santimini.

"Kime ait olduğunu söyle. Söyle şunu," diye hırlıyorum, dibe kadar gömülmüş halde.

"Sen," diye hıçkırdı sesi titreyerek. "Ben sana aitim, Arkady."

Kelimeler kafamda patlıyor. Neredeyse tamamen geri çekilip tekrar içeri giriyorum, acımasız olmak için yeterince yavaş, sahiplenmek için yeterince derin. Sıkı sıcaklığı içimden bir lanet söktürüyor. Sıkıca kavıyorum, bir ritim tutturuyorum, acele etmeden ve acımasızca. Benim için nefes alıyor, benim için açılıyor ve her santimini damgalama ihtiyacı vahşileşiyor.

"Adınız ne?"

"Alina Saranova."

"Daha yüksek sesle söyle, böylece o kahrolası muhafazakâr komşular kocanın götüne siktiğini anlasınlar."

"Alina Saranova!"

Parmaklarımı klitorisine bastırıp dairesel hareketlerle okşuyorum. Şişmiş ve kaygan, sıvılaştığını ve vahşileştğini hissediyorum. Uylukları

titriyor ve sanki tempoyu belirleyen ben olmam onu rahatsız ediyormuş gibi bağı karşı direniyor. Onu orada tutuyorum, omurgasında ürperti hissedene kadar son santimine kadar bastırıyorum.

"Gelin beni çağırın," diye emrettim.

O yıkılıyor. Ben onu tutuyorum, artçı şoklar başlayana, nefesi kesilip bitkin düşene kadar sürekli baskı uyguluyorum.

Bölüm 18

Alina

Orgazmım beni tekrar küçük dalgalar halinde sarıyor, her biri benden tanımadığım bir ses çıkarıyor. Azaldığında, yüzüm yana dönük, yanağım terden sıırıslam olmuş bir halde yere yığılıyorum. İpek kumaşın ısırdığı bileklerim zonklıyor. Her zerrem, omurgamı aydınlatan ve parmağıma o yüzüğü taktığından beri bir dolapta çığlık atan beynimin mantıklı kısmını dehşete düşüren bir şekilde, sanki ona aitmiş gibi hissediyorum.

Elini yavaşça sırtımdan aşağı doğru bir kez gezdiriyor, sonra da sanki bana sahipmiş gibi benimle sevişiyor.

Arzu dolu bir inilti ve hıçkırı yarı yarıya bir haykırıyla haykırıyorum.

Daha derine iniyor, ölçülü, acımasızca ve bedenim onun eğittiği gibi karşılık veriyor. Isı tekrar yükseliyor ve yine de kaçan bir sesi bastırıyorum. Beni orada tutuyor, zihnim beyaz gürültüye dönüşene ve dünyada geriye kalan tek şey onun ritmi ve parmağıma batan yüzük olana kadar beni bu durumun içinden geçiriyor.

Vahşi bir sesle bana çarptı ve boşaldı, menisini tamamen bitene kadar anüsümün içine boşalttı.

Beni tam istediği yerde tutuyor, bir eli belimi kavıyor. Arkamdan hırıltılı bir nefes geliyor. Kravat bileklerimi çekiyor ve beni her şeye razı olabileceğim ve gerçekten de öyle demek istediğim o uçuşan yere geri itiyor.

O yavaşça serbest kaldığında, yanma hissiyle acıdan inliyorum. Sırtımı okşuyor, bir kez, sonra iki kez ve ciğerlerim nasıl çalışacaklarını hatırlıyor. Kravatı gevşetiyor ve ipek tenimin üzerinden kayarken bileklerimi serbest bırakıyor ve sonra ellerimi ovuyor. Yanıma yığılıyorum ve sanki cehennemde bir maraton koşmuş gibi göğsüme hava çekiyorum.

Yatağından kalkıp banyoya gidiyor. Akan su sesini duyuyorum, sonra geri dönüyor, sıcak ve nemli bir bezle tenimi temizliyor, bana bilmediğim şekillerde özen gösteriyor.

O, acele etmeden, titizlikle bezi dikkatli hareketlerle sürüyor; bu hareketler tüylerimi diken diken ediyor. Konuşmuyor. Ben de konuşmuyorum. Sessizlik garip değil. Ağır bir sessizlik. Her küçük sesi daha da yüksek gösteren türden bir sessizlik.

İşini bitirdiğinde bezi banyoya götürüyor ve beni kurulamak için kuru bir havlu getiriyor. Bileklerim ağrıyor. Başparmaklarıyla kırmızı izlerin etrafını daireler çizerek yokluyor, sanki oraya verdiği zararı fark ediyormuş gibi. Bunun beni öfkeliendirmesi mi yoksa sakinleştirmesi mi gerektiğini anlayamıyorum. İkisini de yapıyor.

Dirseklerimin üzerine kalktım ve her yerimden gelen çekme hissiyle yüzümü buruşturdum. "Yiyeceğe ve votkaya ihtiyacım var."

Sinsi bir gülümsemeyle, erkekleri sakatlamadan önce verdiği gülümsemeden daha yumuşak bir şekilde, "Sen mükemmel bir eşsin" dedi.

"Sakın," diyorum ve bu, niyetimden daha sert çıkıyor. "Bana öyle seslenme."

Başını yana eğiyor ve soruyu sormadan önce gözlerinin ardında belirdiğini görüyorum. "Mükemmel eş?"

"Bu, seni becermek için sıraya girmiş Bratva'lı kızlardan birine söyleyeceğin bir şeye benziyor."

Sessizlik bir an fazla uzuyor. Yüz ifadesi değişmiyor, ama o mavi gözlerin ardında ince ve hızlı bir değişim oluyor, tıpkı bakmamanız gereken bir odada ışığın değişmesi gibi.

"Söylediklerim seni rahatsız ediyor," diyor.

"HAYIR."

"Alina."

"Hayır dedim." Düzgünce doğruldum, çarşafı göğsüme kadar çektim; bu, yeni evlenmiş ve vahşiler gibi sevişmiş olmamız göz önüne alındığında oldukça saçma.

Bir an bile kıpırdamıyor. Yatağın kenarında, üzerinde hiçbir şey olmadan, dövmeler ve yara izleriyle, mantıklı düşünmeyi gerçekten zorlaştıran bir fiziksel görünümle duruyor ve sadece bana bakıyor. Erkeklerin bana genellikle baktığı gibi değil. Değerlendiren, hesaplayan bir bakış değil. Her ikisinden de daha rahatsız edici bir bakış.

O, malı olan bana karşı aşırı sahiplenici davranıyor, ama bunun çok daha derin ve korkutucu bir boyutu var. "Takıntı" kelimesini sık sık kullanıyor, ama bu ana kadar bunun sadece kaba bir davranış olduğunu düşünüyordum.

Hayır, öyle değil. Bana sanki dünyasıymışım gibi bakıyor ve bensiz öleceğini söylüyor. Yatağa sürünerek yüzümü avuçlarının arasına alıyor. "Seni kıskırtmak için söylediğim aptalca bir yorumdu. Seni incitmek için değil. Benimle yatmak isteyen kimse yok. Eğer cinsel olmayan bir anlamda soruyorsan, o zaman evet, muhtemelen benimle yatmak isteyen yüzlerce Bratva ailesi vardır."

"Saçmalıyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Evet, öyleyim. Hayatımda ilk defa, demek istediğimi tam olarak ifade edecek kelimeleri bulamıyorum."

Gözlerindeki duygu yoğunluğu karşısında alt dudağım titriyor. Ham, savunmasız ve ben bunu tekrar görme saplantısına kapılıyorum. "Dene."

Başparmağı elmacık kemiğimi okşuyor ve bu dokunuşun hassasiyeti, vahşetten neredeyse daha kötü. Vahşetle nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Vahşet bana tanıdık geliyor. Ama bu bambaşka bir şey.

"Hatırlayabildiğim kadarıyla planlamadığım ilk şey sensin," diyor sesi her zamanki sertliğinden arınmış bir şekilde. "Yaptığım her hareket hesaplanmış. Her kelime. Her eylem. Sonra sen o elbiseyle o dans pistindeydin ve planlamadığım bir karar verdim."

"Beni kaçırmak için."

"Seni yanımda tutmak için." Gözlerini hiç kırpmadı. "Aralarında fark var."

"Oyun salonları—"

"Paylaşmam," diyor ve bu sözler aynı anda hem sert hem de sessiz çıkıyor, bu da bir şekilde yüksek sesle söylemekten daha korkutucu. "Hiç istemedim. Hiç umursayacak kadar önemsemedim. Söylediklerim – konuyu saptırmak içindi ve acımasızcaydı, ben de amaçsızca acımasızlık yapmam. Bunun tek amacı aramıza mesafe koymaktı çünkü sen çok yaklaşıyordun ve ben henüz ne yapacağıma karar vermemiştim. Bu eve hiç kadın getirmedim. Hiç kimsenin parmağına yüzük takmadım. Hiç... Hiç istemedim."

"Ta ki ben gelene kadar," diyorum, çünkü birinin bunu yapması gerekiyor.

"Ta ki sen gelene kadar." Bunu hem nefret ediyormuş gibi hem de aynı ölçüde ihtiyaç duyuyormuş gibi söylüyor. "Seni gördüm ve içimde bir şey

karar verdi. Tam olarak neye karar verdiğini bilmiyorum. Sadece bunun geri döndürülemeyeceğini biliyorum.”

"Bu normal değil," diye fısıldadım.

"HAYIR."

"Bu çok korkutucu."

"Evet."

Yüzünde o alaycı gülümsemeyi, kaçamak cevapları, genellikle kullandığı kelime oyununu arıyorum. Hiçbiri yok. Sadece Arkady Saranov, pakhan olarak geçirdiği ilk birkaç günün enkazı içinde, ölmüş babası, düşmanları ve tüm imparatorluğu etrafında çökmekle tehdit ederken, yatağının kenarında oturmuş, bana planlarına uymayan tek şeyin ben olduğumu söylüyor.

O da benimkine uymuyordu.

Akıllıca bir şey söylemek istiyorum; ikimiz için de zırhı yeniden giydirecek bir şey, çünkü aynı odada bu kadar dürüstlük, ateşe çok yakın durmak gibi geliyor. Ama artık akıllıca bir şey söyleyemem. İlk orgazm ile son orgazm arasında bir yerlerde her şeyi benden yakıp kül etti. "Senin olmaman gerekiyordu."

Yüz ifadesinde bir rahatlama oluyor. Çok az. Fark edilemeyecek kadar. Ama fark ediyorum.

"Sonsuza dek Alina Ashworth olarak kalacaktım," diye devam ediyorum, çünkü görünüşe göre artık bunu yapıyorum. Bir haftadan kısa süredir tanıdığım, evlilik cüzdanında adımın yazılı olduğu bir adama itiraflarda bulunuyorum.

"Mutlu muydunuz?"

Soru, hiçbir art niyet olmadan, sade bir şekilde ortaya atıldı ve nedense gün boyunca bana söylediği en yıkıcı şey oldu. Ağzımın kendisine ait olduğunu söylediği kısım da dahil.

Bunu iyice düşünüyorum. Bana az önce yaptıklarından sonra ona bu kadarını borçluyum. Sonunda, "İyiyim," diyorum.

"Pekala," diye tekrarlıyor ve bu kelime aramızda küçük ve yaralı bir şey gibi kalıyor.

"Öyle söyleme."

"Ne gibi?"

"Sanki hayatınızda duyduğunuz en üzücü şeymiş gibi. Bir hayatım vardı. Arkadaşlarım. Sevdiğim bir evim. Akşamdan kalma olmadığım zamanlarda haftada üç kez gittiğim bir spor salonum vardı."

"Ve?"

"Ve her şey yolundaydı. Uykusuz, mutsuz bir halde yatmıyordum. Başka bir şeyin özlemini çekmiyordum. Sadece—" Duruyorum, çünkü kelime zaten orada bekliyor ve ondan nefret ediyorum. "Bekliyordum. Bilmeden bekliyordum."

Hiçbir şey söylemiyor. Söylemesine gerek de yok. Sessizlik onun yerine her şeyi anlatıyor.

Yüzüğe, yatak odasının loş ışığında parlayan vahşi elmasa bakıyorum ve her pazar suladığım pencere saksılarıyla, güzel görüldüğü ve hiçbir anlam ifade etmediği için renklere göre düzenlediğim kitaplığıyla Alina Ashworth'un South Kensington'daki evini düşünüyorum. Bu evin bir yerinde ya da çöpte olan ve bir daha asla göremeyeceğim gümüş elbiseyi düşünüyorum. Mina'nın babama giderek daha da dengesizleşen sesli mesajlar gönderdiğini, babamın da ona iyi olduğuma dair güvence vereceğini düşünüyorum.

"Babama aramızdaki ilişkiyi anlatmalıyım."

"Muhtemelen beni tekrar öldürmeye çalışacak."

"Ona izin vermeyeceğim."

"Karım beni babasından koruyor," diye homurdanıyor. "Harika."

Dudaklarımın içini ısırıyorum. "Bunu anlamıyorum. Seninle aşk için evlenmedim ama..."

"Peki ne?"

"Sanırım sonunda oraya varacağız," diye mırıldandım, başımı aşağıya eğerek.

Çenemi kavrayıp başımı yukarı kaldırarak ona bakmamı sağladı. "Sana aşık olduğumu söyleyerek seni aşağılamayacağım Alina. Ama ben bir şeyim. Takıntılı, sahiplenici ve anlatıya uyan diğer kelimeler. Biliyorum ki, eğer biri sana zarar verirse, onu bulup derisini yüzer, sonra da kazığa bağlayıp yakardım. Biliyorum ki, eğer beni terk edersen, seni bulup buraya geri sürüklerdim. Senin yanında nefesim rahatlıyor. Bana tamamen yabancı bir şekilde, sana ihtiyacım var."

Yavaşça nefesimi tutuyorum. Ama ne demek istediğini anlıyorum. "Benim de sana ihtiyacım var."

Sözler aramızda sessiz ve dürüst bir şekilde duruyor ve yüzünde saklamaya zahmet etmediği bir şeyin hareket ettiğini izliyorum. Tam olarak rahatlama değil. Daha çok bir tanıma. Aradığını bilmediği şeyi bulan ve

bunun için minnettar mı yoksa öfkeli mi olması gerektiğinden emin olmayan bir adamın bakışı.

Dudaklarını yavaş ve bilinçli bir şekilde alnıma bastırıyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum.

"Uyu," diyor saçlarımın arasına.

"Yorgun değilim."

"Çok yorgunsun. Üç gündür adrenaline yaşıyorsun."

"Sen de öyle."

"Ben bunun için yaratılmışım."

"Peki ben değil miyim?"

Bana bakmak için biraz geri çekildi ve dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. O alaycı gülümseme değil. Diğeri. Belki iki kez gördüğüm ve şimdiden nadir bir şey gibi biriktirdiğim o gülümseme. "Bunun için yaratılmışsın. Sadece doğru kasları kullanmıyorsun."

"Acıktım ve votka istiyorum," diyorum. "Uzun zamandır tek bir içki bile içmedim ve detoks yapıyorum."

Burunundan homurdanır. "Dün gece şarap içtin!"

"Pah," diye tükürdüm. "Korkaklar için içki. Ben Alina Saranova'yım, daha güçlü şeyler için yaratılmış bir sisteme sahip Rus bir kadınıam."

"O ismi bir daha söyle," diye mırıldandı.

"Alina Saranova. Eşiniz."

"Eşim hiçbir şeyden mahrum kalmaz. Burada kalın, ben getireceğim."

"Hayır, artık burada saklanmayacağım ya da kilit altında tutulmayacağım." Beni durduramadan yataktan kalktım. Adım atmadan önce bileğimi yakaladı.

"Alina."

"Yapma." Kendimi kurtarıyorum, sertçe değil, sadece kararlı bir şekilde. "Ciddi söylüyorum. Düşün gecemin geri kalanını, sinirleri bozuk Viktorya dönemi bir kadın gibi yatak odasına kilitli geçirmek istemiyorum."

Uzun bir süre bana bakıyor ve bu savaşın verilmeye değer olup olmadığını hesaplamasını izliyorum. Tam olarak verilmemeye karar verdiği anı görebiliyorum.

"Pekala." Ayağa kalktı ve gardıroba doğru ilerleyerek, kalçasının altından sarkan koyu renk bir eşofman altı giydi, üzerinde tişört yoktu. Dövmeler her hareketinde yer değiştiriyordu ve ben de utanç verici bir şey yapıp isteyerek yatağa geri dönmek için kendimi zor tutarak bakışlarımı kaçırdım.

Bir tayt ve bir tişört alıp giydim, ardından düğüm halinde kalan saçlarımı gevşettim ve saçlarım karışık ve vahşi bir şekilde omuzlarıma döküldü. Yüzüğü geriye doğru ittiğimde ışık parladı.

Onu çıkarmıyorum.

Arkamdan gelip ellerini kalçalarımın koydu, omzumu öptükten sonra hafifçe ısırıldı. "Benimsin."

"Seninsin ve sen benimsin. Eğer Bratva'dan herhangi bir kaltak buraya eğlence aramak için gelirse, gözlerini oyacağımı bil."

Kıkırdar. "Bunu görmek için para bile verirdim, ama endişelenmene gerek yok Alina. Beni başka hiçbir kadına karşı ilgi duymayacak hale getirdin. Ben seninim, kalbimle, bedenimle ve ruhumla."

Bölüm 19

Oyun salonları

Kelimeler göğsüme, yakıt bulan közler gibi yerleşiyor.

Mahvoldu.

Söyledim ve gerçekten de öyle demek istedim, ve bunu gerçekten kastetmiş olmam beni olduğundan çok daha fazla rahatsız etmeliydi. Aynanın karşısında, elleri belinde, saçları omuzlarında dağınık ve vahşi bir halde, onun arkasında duruyorum ve yüzüme sanki bir yabancıya aitmiş gibi bakıyorum. Arkady Saranov, pakhan, katil, kendinden tek bir parçayı bile kimseye teslim etmemiş adam, parmağında evlilik yüzüğü ve dilinde karısının tadıyla bir yatak odasında duruyor.

Mahvoldu. Evet. Tam olarak doğru kelime bu.

"Hadi bakalım," dedi ve ellerimi sıkımda fırsat vermeden elimden kayıp gitti.

Yatak odasından çıkıp merdivenlerden aşağı inerken onu takip ediyorum.

Ev sessiz. Adamlar bizi rahatsız etmemeleri gerektiğini biliyorlar. Çünkü onları uyarmıştım, eğer rahatsız ederlerse sadece testislerini değil, daha fazlasını kaybedeceklerdi. Mutfak lambası açık, sıcak bir ışık huzmesi koridora yayılıyor.

Alina benden önce mutfağa giriyor. Buzdolabını açıyor ve uzun zamandır temel zevklerden mahrum kalmış ve bunu hemen düzeltmeye niyetli birinin odaklanmış enerjisiyle içini karıştırıyor.

"Votka," diyor başını kaldırmadan. "Nerede?"

"Dondurucu. Sol altta."

Buzdolabının kapağını hızla açıp şişeyi sanki bir şey kazanmış gibi çıkarıyor. Beluga Gold. Şişeyi havaya kaldırıp bana neredeyse saygı dolu

bir bakış atıyor. "İşte şimdi işler değişiyor."

"Gözlükler—"

"Bırakın da onları bulayım," diye sözümü kesti. Onları bulmadan önce üç dolabı açtı ve bulduğunda iki kısa kristal bardağı havaya kaldırıp omzunun üzerinden bana baktı. "Buldum."

"Eninde sonunda onları bulacaktın."

"Üstten bakma." Bardakları mutfak adasına koyuyor ve bunu binlerce kez yapmış birinin özgüveniyle dolduruyor. Cömert ölçüler. Hiçbir tören yok. Benimkini mermer üzerinde yukarı bakmadan kaydırıyor. Sonra bardağını alıp uzatıyor. "Za zdorov'ye." Shot'ı tek nefeste içiyor, bardağı bırakıyor ve şişeyi tekrar alıyor. İkinci shot'ı doldurmasını izliyorum ve göğsümde bir sıkıntı hissediyorum.

Düğün gecemizde mutfağında yalınayak, sanki buraya aitmiş gibi votka dolduruyor.

Evet, öyle.

"Gözlerin dik dik bakıyor," diyor.

"Bunun farkındayım."

"Bu durum rahatsız edici."

"Güzel." Bardağı dudaklarıma götürüp geriye doğru eğerek shot'ı bir çırpıda içiyorum.

Gözlerini devirdi ve sormadan ikinci kadehi doldurdu. Mutfak adasında ayakta içtim, buzdolabını tekrar açıp bulabildiği her şeyi çıkarmasını izledim. Soğuk tavuk. Peynir. Elena'nın bu sabah pişirdiği yarım somun ekmek. Her şeye gösterdiği aynı verimlilikle hepsini tahtaya yerleştirdi ve hareket tarzını ezberlediğimi fark ettim. Keserken bileğinin tam açısı. Saçını kulağının arkasına nasıl sıkıştırıp hemen tekrar serbest bıraktığı. Küçük şeyler. Gereksiz şeyler. Sessizce birikip, sökülemeyen bir şeyin mimarisi haline gelen türden detaylar.

Bir dilim ekmek alıp bir parça tavuğun etrafına sarıyorum. Şık görünmeye bile çalışmıyorum. Aşırı yorgunluktan sonra gelen, sunuma aldırış etmeyen bir açlık içindeyim.

Alina, tahtada yarattığı karmaşayı işaret ederek, "Elena yarın sabah buraya gelecek ve beyin kanaması geçirecek," diyor.

"Elena daha kötü durumları da atlattı."

"Bana sanki çözmesi istenmemiş bir sorunmuşum gibi baktı."

"Elena herkese böyle bakar. Hayatımın ilk on yedi yılında bana da böyle baktı."

Alina lokmasını yarıda kesiyor. "O kadar uzun zamandır seninle mi birlikte?"

"O, ben doğmadan önce bile ailem için çalışıyordu. Zamanını Nik ve benim aramda paylaşıyordu... Sanırım artık öyle olmayacak."

"Artık pakhan sensin," diyor, adanın etrafından dolaşıp yanıma gelirken. Elimden tutuyor. "Zor bir geçiş oldu, anlıyorum, ama yarın sorumluluk alıp o gemilere kimin patron olduğunu göstermen gerekiyor. Tereddüt yok, kararsızlık yok, zayıflık yok."

Sanırım ona sıırıslıkam aşık oldum. Ama bunu belli etmedim çünkü bu tür bir aşkın nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyordum. "Sen benim zaafımsın," dedim. "Tek zaafım. Yarın seni yanımda görmek içimdeki her şeye aykırı."

"İyileşeceğim."

"Öyle olabilirsin. Eğer sana uzun süre bakarlarsa Bratva ailemin yarısını öldürmek zorunda kalabilirim."

"Bakacaklar. Merak edecekler. Beni bir hayvan gibi değerlendirecekler; beni korkutmaya çalışacaklar. Alaycı yorumlar yapacaklar ve son derece küçümseyici davranacaklar. Ben de tüm bunları, iyi bir efendinin karısı gibi, ağzım kapalı bir şekilde, her saniyeyi değerlendirerek izleyeceğim."

Yüzünü sertçe avuçlarımla arasına alıp kendime doğru çekiyorum. "Senin sayende sikim çok sertleşiyor."

"Öyleyse bana sadece anlatmak yerine, bununla ilgili bir şeyler yapın."

"Kahretsin," diye homurdanıp ellerimi beline doladım ve onu mutfak tezgahının üzerine kaldırdıktan sonra taytını aşağı çektim. Taytı dizlerinden geçirmeden önce bacaklarını bana doladı ve ağzından çıkan alçak, şeytani kahkaha durumumu hiç de iyileştirmede.

"Onları yırtacaksın," diyor.

"Sana daha fazla alacağım."

"Bana daha fazlasını alacaksın," diye tekrarlıyor, sanki bu fikir hem absürt hem de kaçınılmazmış gibi, ki her iki açıdan da doğru. Kalçalarını kaldırıyor ve kıyafetlerini çıkarmama yardım ediyor, sonra da sabah saat ikide mutfak tezgahımın üzerinde belden aşağısı çıplak, saçları her yerde ve nefesi votka kokarak duruyor ve ben de bacaklarının arasında durup bir anlığına ona bakıyorum.

Bana izin veriyor.

Alina'nın özelliği bu işte. Bana bakmama izin veriyor. Rol yapmıyor, seyirci için kendini ayarlamıyor. Sadece orada oturuyor, ne kadar yıkıcı

olduğunun farkında ve benim ne yapacağımı bekliyor.

Penisimi bıraktım ve onu üzerine çektim, geriye doğru hareket ederken tüm ağırlığını üzerime aldım ve mutfağın ortasında ayakta onu becerdim. Omuzlarımdan sıkıca tuttu ve üzerime bindi, boşalmaya hazır olana kadar penisimin üzerinde yükselip alçaldı, ama kendimi tuttum. Önce onun dağılmasını istedim. Karımın, penisimin üzerinde dağılırken nasıl hareket ettiğini görmek istedim.

"Gözlerinizi üzerime çevirin," diyorum.

Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve bakışlarını kaçırmıyor. Üzerimde hareket ederken bakışlarımı kilitliyor ve bu, başka bir insandan gördüğüm en dürüst şey. Hiçbir zırh yok. Hiçbir performans yok. Sadece Alina, zevkini alıyor ve her saniyesini izlememe izin veriyor. Gözleri hala benimkilere kilitliken penisimin üzerinde dağılıyor ve çıkardığı ses, kaburgalarım arasındaki boşluğu bulan bir bıçak gibi içime işliyor. Etrafımda her nabzını, kasılmasını ve titremesini hissediyorum ve kalçalarını daha sıkı kavrayıp içine doğru itiyorum, hiçbir şey bırakmayan, tek odaklı bir vahşetle boşalmamı kovalıyorum.

Boğazımda onun adı yankılanırken ve bacakları etrafımda titrerken içine giriyorum.

Bir an öylece kalıyoruz. Alnı omzuma düşüyor. Nefesini boynumda hissediyorum, hırıltılı ve sıcak, ve onu mutfak tezgahına geri koyarken kollarımı etrafında tutuyorum. Gözleri utançtan kocaman açılıyor. "Ortalığı dağıtıyorum."

"Kimin umurunda?"

"Evet!" diye bağırdı. Hemen kalkıp taytını giydi ve musluğun üzerinde asılı bulunduğu bir bezle granit tezgahdaki meni birikintisini öfkeyle ovmaya başladı. "Hiç kimse, gerçekten hiç kimse, başkasının menisini temizlemek zorunda kalmamalı, Allah aşkına!"

"Ne? Tıpkı şimdi yaptığın gibi mi?"

Duraksadı ve çenesini onurla yukarı kaldırdı. "Sen benim kocamsın. Senin menin benim menimdir."

"Bunu söylediğine inanamıyorum." Güldüm ve bu, yıllardır ilk gerçek kahkahamdı. Dünyanın ağırlığının omuzlarımdan biraz kalktığını hissettim ve bunun için Alina'ya teşekkür etmeliyim. Karıma.

Bölüm 20

Alina

GülüŖü mutfağı dolduruyor ve bende henüz çok yakından incelemeye hazır olmadığım bir etki yaratıyor. Gerçek, içten, bir odayı yeniden yapılandıran türden bir gülüş. Onu daha genç gösteriyor, omuzlarında bir imparatorluğun ağırlığını taşıyan bir adamdan ziyade, çok farklı koşullar altında sadece bir insan olabilecek biri gibi gösteriyor.

Adanın başına dönüp, gerekenden daha fazla güç kullanarak silmeyi bitiriyorum, çünkü eğer ona bakıp gülerse, ona aşık olduğumu söylemek gibi felaket bir şey yapacağım ve bu gece için dürüstlük kotamızı çoktan doldurduk.

"Bana gülmeyi bırakın," diyorum.

"Sizinle alay etmiyorum. Olağanüstü olduğunuz için gülüyorum."

"Aynı şey." Bulaşık bezini duruladım, musluğun üzerine geri attım ve ellerimle yapacak bir şeye ihtiyacım olduğu için bardağımı yeniden doldurdum. "Garip bir durum yaratma."

"Az önce benim menimin senin benim olduğunu söyledin Alina. Zaten tuhaf bir durum."

"Bu garip değil, mantıklı. Evliyiz. Evli insanlar her şeyi paylaşır. Mali durumları. Dış fırçalarını. Vücut sıvılarını." İçkiyi bir çırpıda içtim ve hemen pişman oldum çünkü bana yine o ifadeyle bakıyordu. O ifadeyi kendime saklıyorum. Göğsümde yapısal bir dengesizliğe yol açan o ifadeyi.

"Dış fırçaları," diye tekrarlıyor.

"Zorlamayın."

Kendi kadehini dolduruyor ve karşımda, koyu renk dövmeleeri, düşük bel eşofmanıyla ve az önce yaptığımız her şeyden sonra böyle görünmenin

verdiği küstahlıkla tezgâha yaslanıyor. Bu sefer yavaşça içiyor, bardağın kenarından bana bakıyor.

"Ne?" dedim.

"Hiç bir şey."

"Yine o dik dik bakma hareketini yapıyorsun."

"Ve?"

Ağzımı meşgul edecek, pişman olacağım kelimelerden başka bir şeye ihtiyacım olduğu için bir parça tavuk alıp ısıyorum. Mutfak sıcak, tavandaki biraz fazla parlak floresan lambayla aydınlanıyor, her şey çok gerçek hissettiriyor. Mum yok. Tören yok. Sadece soğuk tavuk ve Beluga birası, ve kocamın gözleri her hareketimi takip ediyor, sanki bakışlarını başka yöne çevirirse kaybolacakmışım gibi.

Koca.

Kelimeyi kafamda evirip çeviriyorum ve panik duygusunun ortaya çıkmasını bekliyorum. Çıkmıyor. Bu ya kişisel gelişim ya da çok kötü bir işaret ve ben çok yorgunum ve votkanın etkisiyle kendimden geçmiş durumdayım, hangisi olduğunu anlayamıyorum.

"Çok fazla düşünüyorsun," diyor Arkady.

"Hiç düşünmüyorum. Sorun da bu zaten."

Başını yana eğdi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, şu anda bir tür varoluşsal kriz yaşıyor olmam gerektiği anlamına geliyor." Yüzüğe, mutfağa, ona doğru belirsiz bir şekilde işaret ediyorum. "Yaklaşık üç saattir evliyiz. Bir haftadan az bir süredir senin rehinenim. Dima'nın bana adeta zorla kabul ettirdiği ve düşünmememi söylediği bir evlilik sözleşmesi imzaladım. Ve burada soğuk tavuk yiyip—" Duraksıyorum.

"Ne hissediyorsun?"

Yavaşça çiğniyorum ve ona bakıyorum. "İyi."

Dudaklarının kenarı o meşhur ifadeyi takındı. Alaycı gülümseme değil, diğeri. "Pekala."

"Öyle söyleme."

"Ne gibi?"

"Sanki hayatında duyduğun en güzel şeymiş gibi." Tavuğu göstererek ona işaret ediyorum. "Bu sonsuz bir bağlılık ilanı değil. Sadece... iyi. Sakin. Sanki kafamın içi yıllardır ilk kez sessizliğe büründü ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

Arkady uzun bir süre sessiz kaldı. Bardağını tezgâha bıraktı ve mutfağın karşısına geçip tam önümde durdu. Tavuğu elimden aldı, tahtanın üzerine koydu ve sonra bir eliyle boğazımı, diğer eliyle de kalçamdan çekerek beni kendine doğru yaklaştırdı. Bilinçli. Acele etmeden.

"İşte bu sessizlik," diyor, "güvende olmanın nasıl bir şey olduğunu gösteriyor."

Ona bakıyorum.

"O kadar uzun zamandır koşuyorsun ki, durmanın nasıl bir his olduğunu unuttun," diye devam ediyor. "Alina Ashworth her zaman hareket halindeydi. Her zaman performans sergiliyordu. Adını koyamadığı bir şeyin her zaman bir adım önündeydi. Annen gittiğinde, dünyanın altüst oldu."

"Gecenin bu saatinde mutfağınızda beni psikolojik olarak analiz etmeye çalışmayın."

"Seni psikanaliz etmiyorum. Gördüklerimi anlatıyorum. Benimle duşa girdiğinde koşmayı bıraktın. Sadece henüz bunun farkında değildin."

Onunla tartışmak istiyorum. Kelimeleri bile hazırladım. Ama sözlerim elleri ve gözlerindeki bakış arasında bir yerlerde kayboluyor ve geriye sadece gerçeğin sessizce göğsümde oturması kalıyor; tıpkı o kadar uzun zamandır orada duran ve temelin bir parçası haline gelen bir taş gibi.

"Haklı olduğun zamanlardan nefret ediyorum," diyorum.

"Biliyorum."

"Bu inanılmaz derecede sinir bozucu."

"Bunu ben de biliyorum."

Boğazımı bıraktı ve yaklaşık on yıldır göğüs kemiğimin arkasında bir yerlerde birikmiş olan nefesimi dışarı verdim, ona yaslandım, alnımı göğsüne dayadım, ellerim eşofmanının kumaşına dolandı. Bunu büyük bir olay haline getirmedim. Kendini beğenmiş ya da zafer kazanmış gibi bir şey söylemedi. Bir kolunu etrafıma doladı ve sıkıca tuttu, çenesi başımın tepesine indi ve ben de kendimi durdurdum.

Belki otuz saniye sürüyor, sonra beynim tekrar çalışmaya başlıyor, çünkü anlaşılan bir seferde ancak bu kadar hareketsiz kalabiliyorum. "Yarınki toplantı," diyorum göğsüne doğru. "O odada kimlerin olacağını bilmem gerekiyor."

Eli yavaş ve istikrarlı bir şekilde sırtımda yukarı doğru hareket ediyor. "Vik seni sabah bilgilendirecek."

"Şimdi öğrenmek istiyorum."

"Gecenin ortası," diyor. "Bilgilendirmeden çok uykuya ihtiyacınız var."

“İkisine de ihtiyacım var.” Geri çekilip ona baktım. “Bana isimlerini söyle ki kime baktığımı bileyim.”

Uzun bir süre beni inceliyor, her şeyi değerlendiren ve karşılık vermeyen bir bakış bu. Sonra burnundan nefes verip beni bırakıyor ve mutfak kapısına doğru ilerliyor. "Hadi gel."

Mutfak adasından votka şişesini alıp onu ofise kadar takip ediyorum.

Ofis tam da beklediğim gibiydi. Koyu renk ahşap, sade çizgiler, her şey yerli yerindeydi; sanki içindeki olayları her zaman kontrol edemediği için çevresini kontrol eden bir adamın bilinçli düzeni. Masanın üzerinde tek bir lamba yanıyordu. Sandalyesine oturdu, ben de karşısındaki sandalyenin kenarına oturdum, ayaklarımı altına kıvırdım, şişeyi dizimin üzerine koydum.

Dizüstü bilgisayarı açıyor, birkaç dakika tuşlara basıyor ve sonra bana doğru çeviriyor. Ekranda on iki adamın fotoğraflarından oluşan bir tablo var.

“Saranov ailesiyle tanışın,” diyor.

Öne eğilip ekrandaki adamlara dik dik baktım, kaşındaki yara izini, çarpık burnunu, cehennem çukurları gibi simsiyah gözlerini hatırladım. "Bunların hepsi senin ailen mi?"

“Hepsi değil. En azından kan bağıyla değil. İşler böyle yürümüyor. Onlar Saranov Kardeşliği. Çoğunlukla yalnız kurtlar, kendilerini kanıtlamış adamlar, bazıları Bratva'dan olmayan ama başka alanlarda öne çıkan ailelerden geliyor.”

"Ne gibi?"

"Hükümet, finans, her zamanki şeyler."

“İsimler. Onunla başlayın.” Sol üst köşedeki adama işaret ediyorum.

“Bu bir hiyerarşi. En üst sırada kan bağı olan aile var. Bu benim kuzenim Vsevolod Saranov. Ya da Seva. Otuz üç yaşında ve sıradaki kişi. Bir çeşit uygulayıcı. Onun yanında diğer kuzenim Grigory var. Nik hariç herkes ona Grisha der; Nik ise prensip gereği kimsenin adını kısaltmayı reddetti.” Ekrana dokunuyor. “Grisha otuz beş yaşında, finans kolunu yönetiyor. Öncelikle kara para aklama işleriyle uğraşıyor, ama kağıt para üreten her şeyde parmağı var.” Sıra boyunca ilerliyor. “Üçüncü kan bağı olan aile üyesi Miroslav. Amcam. Nik'in küçük kardeşi.”

Fotoğrafa bakıyorum. Miroslav Saranov, kardeşinden daha kilolu, çenesi daha geniş, sanki otorite yansıtmak için tasarlanmış ve bunu o kadar

uzun zamandır yapıyor ki başka bir şey yapmayı unutmuş bir yüze sahip. Gözleri solgun, neredeyse renksiz. "Bunu yapan o."

Sözler, onları durduramadan ağızından çıkmış oluyor.

Arkady derin bir nefes alıyor ve adeta çıldıracak gibi görünüyor; eğer onun karısı olmasaydım, muhtemelen gerçekten de çıldırırdı. Şimdi bunun nasıl işlediğini anlıyorum. Korunuyorum. Ondan bile. "Üç farklı kanıtınız olmadan kimseyi hiçbir şeyle suçlamayın, tamam mı, krasotka?"

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Sadece... bilmiyorum... kardeşine güvenirdi."

"Devam edelim," diyor hızla. "Bu sıradaki son Saranov Anton. Miroslov'ın oğlu. Yirmi dokuz yaşında. Kulüpleri işletiyor, ihtişamın başını çekiyor, Nik'in masasında büyüdüğü için dokunulmaz olduğunu düşünüyor. Aptal değil ama kibirli. Kibir insanları özensiz yapar."

Bunu dosyaya ekliyorum. Sıradaki isim Seva; sayılarla arası iyi olan Grisha; Taş suratlı amca; ve yakışıklı Anton.

"Ya geri kalanlar?" diye soruyorum.

Ekranı kaydırıyor. İkinci satırda, ekranda dört yüz daha beliriyor.

"Lev Orlov," diyor, soluk gözlü, kalın boyunlu kabadayıya dokunarak. "Eski muhafız. Tilbury'deki limanları kontrol ediyor. Kendine pratik diyor, bu da verimli olduğunda acımasız olduğu anlamına geliyor. Nik'i severdi. Ya da Nik'in ona sağladığı istikrarı severdi."

"Sevdim," diye mırıldandım ve bana ters bir bakış attı. Elimle işaret verdim. "Suçlamıyorum. Henüz değil."

"Sırada Pavel Markov var." Kaşının bir yerinden geçen yara izi ve bankacı gülümsemesiyle şık bir takım elbise giymiş. "Beyaz yakalı. Şehrin yarısı için kara para akıyor. Kan ve kurşunların üstünde olduğunu sanıyor. Değil. Ilya Reznik," diye devam ediyor, kurt gibi bir yüze işaret ederek. "Kulüpler ve kokain. Kaçak olduğunda dengesizleşiyor. Ki bu sık sık oluyor. Üç gün boyunca gözünü kırpmadan durabilen bir adamı asla hafife almayın. Gürültüyü durdurmak için her şeyi yapar."

Yüzümü hafifçe buruşturuyorum. "Anladım. Sıradaki."

"Roman Chernov." Sert burunlu, geniş ve kare bir yüze dokundu. "Eski Spetsnaz. Özel güvenlik sözleşmelerini yönetiyor. Paraya ve emrini imzalayan herkese sadık. Nik onu doyurdu. Ben de aynısını yapmayı düşünüyorum."

"Roman, egzersiz olsun diye insanları çıplak elleriyle boğuyormuş gibi görünüyor."

“Boğma ipini tercih ediyor. Yury Malin.” Tel çerçeveli gözlük takan, bankacı sakinliğine sahip, ince yapılı bir adam. “İnşaat, atık yönetimi ve imar izinleri. Duvar kağıdı gibi görünüyor. Ama değil. Parayı betondan su gibi geçiriyor. Sonra Kaspar Volkov var. İthalat. Konşimentoya yazılmayan türden ithalat. Zeki, sabırlı. Hırslı, ama kendisi teklif vermektense garanti bir şeye bağlanmayı tercih ediyor. Anatoly Vetrov. İthalat. Manifestolara antika eşyalar, kasalara da insanlar koyuyor. Yardım kuruluşlarının arkasına saklanıyor. Nik ona tahammül ediyordu çünkü zamanında ödeme yapıyor ve basını susturuyordu. Ve son olarak, Dmitri Baskov. Ele geçirmeye çalıştığımız bazı kuzey bölgelerini kontrol ediyor. Birkaç gün önce ortadan kayboldu.”

"Karanlık?"

"Eksik."

"Karanlığın ne anlama geldiğini biliyorum. Bunu şüpheli bulmuyor musun?"

"Kesinlikle öyle. Ama kanıt olmadan ne yapabilirsin ki?"

"Peki, yarın gelecek mi?"

"Göreceğiz."

"Hepsi bu kadar."

"Ve onların yardımcıları, belki bir veya iki ek güvenlik görevlisi. En fazla otuz kişi."

"Kahretsin. Hepsini nereye koyacaksın?"

"Oturma odasında."

"Perdeleri kapatmayı unutma," diye mırıldanıyorum.

Gülerek, "Bu benim ilk deneyimim değil, karım," dedi.

"Özür dilerim, sadece yüksek sesle düşünüyordum. Onlar içeri girerken orada olmamı mı istersiniz yoksa hepsi toplandıktan sonra mı?"

Bir an gözlerime bakıyor. "Zaten oradayım."

"İyi seçim," dedim ayağa kalkıp şişeden bir yudum alarak. "Ben yatıyorum. Sen de geliyor musun?"

Bölüm 21

Oyun salonları

Dizüstü bilgisayarı kapatıp onu ofisten dışarıya kadar takip ettim.

Ben koridora vardığımda o çoktan merdivenlerin yarısını çıkmıştı bile, votka şişesi parmaklarının arasından sallanıyor, çıplak ayakları mermer zeminde sessizce ilerliyordu. Gidişini izlerken göğsümde bir şeyin kasıldığını hissettim. Şiddetli, sahiplenici bir açlıktı bu. İçimde bir damga gibi yanıyor, kemiklerime ve kanıma işliyor, fethettiğim bölgeyi işaretliyordu.

Mutfak ışığını kapatıp ön kapının yanındaki güvenlik panelini kontrol ediyorum. Her şey yeşil. Vik gece nöbetini hallediyor. Kapı mühürlü. Ev olabildiğince güvenli hale getirilmiş.

Merdivenleri kullanıyorum.

Ben yatak odasına vardığımda o çoktan banyodaydı. Musluğun sesini duyabiliyordum, buranın artık kendi alanı olduğuna karar vermiş birinin rahat ve doğal hareketlerini işitebiliyordum.

Yarın çok acımasız olacak. Otuz adam, çoğu benim pakhan olarak tecrübesizliğimin, Nik'in altında yıllarca biriktirdikleri nüfuz karşısındaki tam ağırlığını hesaplıyor. Bazıları sadakat sunmaya gelecek. Bazıları da bana nüfuzlarını, tecrübelerini ve vazgeçilmezliklerini hatırlatmaya gelecek. En az bir tanesi de zırhımdaki çatlağı bulmaya gelecek. Bunu, bu tür adamların her zaman baktığı gibi arayacaklar; bariz yerlerde değil, ellerde veya gözlerde değil, çevrede. Uzandığınız şey. İstemeden baktığınız şey. İstenmeden koruduğunuz şey.

Onu bulacaklar.

Öyle olmaları gerekiyor.

Plan bu. Ama bunun plan olduğunu bilmekle, bir sürü Bratva üyesinin karımı bir zaaf gibi değerlendirmesi arasında gidip gelmek bambaşka şeyler ve ben şimdiden, bu durumun bir niyet beyanı olmaktan çıkıp siyasi bir olaya dönüşmeden önce yönetim kurulundan kaç tanesini çıkarabileceğimi hesaplıyorum.

Musluk kapanıyor. Yüzü tertemiz, saçları taranmış bir şekilde banyo kapısında beliriyor. Gözlerimi ondan alamıyorum ve o da bunun farkında.

"Yine aynısını yapıyorsun," diyor.

"Gözlerini dikmiş bakıyor."

"Evet."

"Gözlerimi kaçırmamı mı istiyorsun? Çünkü sana gerçeği söyleyeceğim, krasotka. Yapamam. Sana bakmak, özellikle de böyle bakmak, kanımdaki ateşi yakıyor."

"Takıntılısın," diyor, soyunup yatağa girerken.

"Bunu daha yeni mi öğreniyorsun?" Ben de soyunup ona katıldım. "Takıntı sadece bir duygu değil; nefes aldığım hava, damarlarımdaki ateş. Sensiz, sadece bir duman olurdum."

Yanımda hareketsiz kalıyor ve kelimelerin ağzından nasıl döküldüğünü izliyorum. Dudaklarının hafifçe aralanışını, yutkunurken boğazının hareketini. Yastığın üzerinden bana bakıyor, mavi gözleri loş ışığı yakalıyor ve bir an için ikimiz de hiçbir şey söylemiyoruz.

Sonra şöyle diyor: "Bu ya bana söylenmiş en romantik şey ya da en akıl dışı şey."

"Neden ikisi birden olmasın?"

Bu durumu gereken ciddiyetle ele alıyor; yani çarşafı çenesine kadar çekip üç saniye boyunca tavana bakıyor. "Haklısın."

Uzandım ve lambayı kapattım. Oda, Londra gecesinin karanlık grisine büründü, şehrin loş ışığı kurşun geçirmez camdan hafifçe sızıyordu. Arkama yaslandım ve yanımda kıpırdandığını, yatağa yerleştiğini, omzunun omzuma sıcak bir şekilde değdiğini hissettim.

O, yerinden ayrılmıyor.

Hiçbirini yapmam.

"Oyun salonları."

"Mm."

"Eğer amcan hakkında, Miroslav hakkında haklıysam..." Duraksıyor ve söylemeden önce inşa ettiği yapının inceliklerini duyuyorum. "Ne yapacaksın?"

Bu soru uzun bir süre aramızda karanlıkta kaldı. O kadar uzun sürdü ki, belki de konuyu unutup uykuya dalacağını ve bu gece ikimizi de bu soruyla boğuşmaktan kurtaracağını düşündüm. Ama öyle yapmadı. Hiçbir zaman yapmaz.

"Ne yapılması gerekiyorsa," diyorum.

"Bu bir cevap değil."

"Şu an elimdeki tek cevap bu." Tavana bakıyorum, kornişin sıva ile birleştiği silik çizgiyi takip ediyorum. "Eğer oysa, emin olmam gerekiyor. Neredeyse emin değilim. Muhtemelen değil. Kesin olmalıyım. Çünkü eğer Miroslav Saranov'u, incelemeye dayanacak bir kanıt olmadan bırakırsam, sadece bir amcamı kaybetmem. Onu otuz yıl boyunca Nik'in sağ kolu olarak hatırlayan eski muhafızların yarısını da kaybederim. Dağılacaklar. Bazıları hizaya girecek. Bazıları girmeyecek."

"Peki ya katılmayacak olanlar?"

"Bu, ayrı olarak ele almam gereken bir sorun haline gelsin."

Bir an sessiz kalıyor. Düşündüğünü hissedebiliyorum, bir şeyi düşünürkenki o kendine özgü dinginliği... "Ya bunu Nik'in isteği üzerine yaptığı ortaya çıkarsa?"

Bunu beklediğim için derin bir nefes verdim. "Öyleyse Nik'in hayaleti buralarda dolaşıyor olmalı ki bana kendisi anlatsın."

Dudaklarını birbirine bastırıp sonra yan tarafına dönüyor, sırtı bana dönük. Bunu bir davet olarak algılıyorum, bir reddetme olarak değil. Bana sokuluyor ve ben gülümsüyorum. Bu kadın dünyamı o kadar kısa sürede değiştirdi ki, akıl almaz. Saçları yastığın üzerine yayılıyor ve dudaklarımı boynunun arkasına, dövmenin hemen üstüne bastırıyorum. Küçük bir ses çıkarıyor ve bana doğru geri itiliyor, çoktan yarı uykuya dalmış durumda. Kolumu beline doluyorum ve onu orada tutuyorum, nefes alışverişinin yavaşlayıp derinleştiğini hissediyorum.

Uyuyamıyorum.

Beklemiyorum da. Uyku, iş bittikten sonra kendime gösterdiğim bir nezaket olmuştur ve iş asla bitmez. Ama bu farklı. Bu, karanlıkta tehdit değerlendirmeleri ve acil durum planları yapan bir adamın gergin, yorucu uyanıklığı değil. Bu daha sessiz ve daha tehlikeli bir şey. Karım koluma yaslanmış nefes alırken karanlıkta uzanıyorum ve babamı düşünüyorum.

Olay yeri değil. Açık gözler, tek bir mermi veya birinin zorlama olmadan girdiği alarm kodu değil. Adamı düşünüyorum. Bana üç saniyelik keder ve ömür boyu hazırlık yaşatan, yediğim her masanın başında oturan

ve sadece yakınlığıyla bile sessizliği bir silah gibi hissettiren Nikolai Saranov'u. Bana bir ortamda konuşmadan önce ortamı okumayı öğreten, bir kez bile "Seni seviyorum" demeyen ama sekiz yaşından itibaren girdiğim her kavgaya katılan ve nedenini asla açıklamayan adamı.

Telefon görüşmesini düşünüyorum.

Üç saniye.

Konuşmanın başlangıcı, sessizlik, ardından hoparlörden gelen ve hayatım boyunca yaşadığım bir evin kapısının çarpması gibi bir ses. Bunu kanıt olarak ele alıyorum. Veri olarak. Soğuk ellerle ve daha da soğuk bir mantıkla bir araya getirdiğim bulmacanın bir parçası olarak, çünkü bana bunu yapmayı öğretti.

Ama bu veri değildi.

Bu bir vedaydı.

Bu düşünce hiç beklemediğim bir anda geliyor ve göğsüme yumruk gibi oturuyor. Kımıldamıyorum. Bunu belli etmiyorum çünkü Alina uyuyor ve bir erkeğin böyle bir şeyin sonunda doğru yere indiğinde çıkardığı sesi duymasına gerek yok. Tavana bakıyorum ve soğuk suyun taşa yerleşmesi gibi içime işlemesine izin veriyorum. Yavaş. Kalıcı.

Beni aradı ki ben de duyayım. Böylece hiçbir belirsizlik kalmasın. Günler sonra ceset bulunmadı, Morrison'dan hiçbir bildirim gelmedi, olay gerçekleştiği an ile benim öğrendiğim an arasında hiçbir boşluk olmadı. Beni aradı çünkü hemen harekete geçmemi istiyordu. Çünkü biliyordu ki, teyit beklediğim her saniye, bunu yapan kişinin kendini toparlaması, güçlenmesi ve ortadan kaybolması için bir saniye demekti.

Korktuğu için beni aramadı.

Beni aradı çünkü katillerinin beklediğinden daha hızlı hareket edebileceğime güveniyordu.

Gözlerimi kapatıyorum, uyumak için değil, onu bastırmak için. Keder orada. Hoparlörden çıkan kurşun sesi duyulduğundan beri orada. Ama keder, henüz hak etmediğim bir lüks. Keder, her şeyin bittiği anlamına gelir. Bitmedi. Sorumluyu toprağa gömüp, bir daha kalkamayacağından emin olana kadar bitmeyecek.

O zaman yas tutacağım.

Alina kollarımda kıpırdanıyor, kelimeye dönüşmeyen bir şeyler mırıldanıyor ve ben düşünmeden onu kendime daha da yaklaştırıyorum. Hemen sakinleşiyor, uyurken bile bedeni bana güveniyor ve bu durum bende henüz adını koyamadığım bir etki yaratıyor.

Eninde sonunda bir tane bulacağım.

Gözlerimi kapatıyorum ve zihnimi yavaşlatmaya zorluyorum. Yarın, keskin olmam gerekiyor. Yarın, çöküp çökmeyeceğimi görmek için bekleyen adamlarla dolu bir odada oturacağım ve onlara Nikolai Saranov'un, kendisinden önce gelen her şeyin kalıntılarından başka inşa edecek hiçbir şeyi kalmadığında ne inşa ettiğini göstereceğim.

Bir pakhan inşa etti.

Düşüncenin karanlığa gömülmesine izin verdim ve nabzım onu uyandırmayacak bir seviyeye düşene kadar yavaş ve düzenli bir şekilde nefes verdim. Sonra gözlerimi açtım, tavana baktım ve onun bana öğrettiği gibi, tuğla tuğla, yarını kafamda inşa etmeye başladım.

Bölüm 22

Alina

Gri bir ışık ve kahve kokusuyla uyandım.

Yaklaşık otuz saniye boyunca hareketsiz yatıyorum ve beynimin vücudumla aynı anda birkaç şeyi birden algılamasına izin veriyorum. Sıcak olduğumu, daha önce hiç ağrımayan yerlerimin ağrıdığını (ki bu, genel yaşam tarzım göz önüne alındığında etkileyici) fark ediyorum. Başımı çevirdiğimde, komodinin üzerinde buharı tüten kahve fincanını görüyorum ve düşün çalıştığını duyuyorum.

İnleyerek doğruldum, kupayı kaptım ve kaynar sıvıdan bir yudum aldım; yanma hissi beni bu sabahın gerçekliğine geri döndürdü.

Alina Saranova.

Tekrar deniyorum, sessizce, sadece dudaklarımı şeklinin etrafında gezdirerek. Hala kül ve pahalı şampanya tadı var. Hala gerçek gibi gelmiyor. Ama bacaklarımın arasındaki ağrı çok gerçek, parmağımdaki yüzük gerçek ve duştaki adam çok, çok gerçek, bu yüzden sanırım buna alışmam gerekiyor.

Çarşafı yukarı çekip başucu tahtasına yaslandım, iki elimle kupayı kavradım ve etrafıma baktım. Bu gece, kariyerlerini zayıf noktaları tespit edip hedef daha sabah kahvesini bitirmeden bundan faydalanarak kurmuş adamlarla dolu bir odada olacağım. Birkaç gündür pakhan olmuş bir adamın yanında oturacağım ve "Buraya her zaman geleceğim belliydi" dercesine sakın bir otorite sergileyeceğim.

Her zaman buraya varacaktım. Alina Ashworth bir yalandı. Alina Belova her zaman benliğim ve kaderimde yazılı olan kişiydi.

Bu düşünce beni olması gerektiği kadar korkutmuyor.

Duş kapanıyor.

Kahvemi içerken banyoda yaptığı hareketlerin seslerini dinliyorum. Tezgahın üzerinde bir şeyin şıkırtısı. Çekmecenin gıcırtısı. Dün olduğı gibi bugün de omuzlarında aynı yükte uyanan ve bununla ilgili ne yapacağına çoktan karar vermiş bir adamın kasıtlı, acele etmeden yaptığı hareketler.

O fotoğraflardaki adamları düşünüyorum. Gözlerimin arkasına kaydettiğim ve doğru oynamayı planladığım bir iskambil destesi gibi sıraladığım on iki yüz. Ama şahin gibi göz kulak olmam gereken kişi Miroslav. Kameranın ona bir şey borçluymuş gibi bakan, renksiz gözlere sahip küçük kardeş.

Elimde kanıt yok. On yıllarca kesinlikten asla ödün vermeden hayatta kalmış erkeklerle dolu bir odada, temelsiz suçlamalar sadece işe yaramaz değil, ölümcüldür. Ama Arkady'nin adını söylediğimde çenesinin kilitlenmesinde bir şey vardı. Suçlu bir adamın bakışı gibi değildi. Daha çok, kendisinin düşünmesine izin vermediğı şeyi başkasının söylemesini bekleyen bir adamın bakışı gibiydi.

Bu hiç de azımsanmayacak bir şey.

Banyo kapısı açıldı. Arkady içeri girerken etrafında buhar yükseldi, bir eliyle tehlikeli bir şekilde kalçasının aşığısına sarkmış havluyu sıkıca tutuyordu. Su damlacıkları göğsünü kaplayan dövmelemin üzerinde yavaşça izler bırakıyordu. Bakışları beni buldu—avuçlarımda kahve fincanı, belimde toplanmış çarşaf, yüzüğü gri sabah ışığında parıldıyordu. Göz bebekleri hafifçe büyüdü, çenesi kasıldı. Dün, ifadesini okunmaz bir şeye dönüştürürdü. Bugün ise sadece bakıyor, kaybetmeyi göze alamayacağı bir şeyi ezberleyen bir adamın odaklanmış yoğunluğuyla her santimimi inceliyor.

"Uyanıksın," diyor.

"Hiç uyuyor musun?"

Omuz silkip gardıroba doğru ilerledi, havlu yere hafif bir sesle düştü. Gözlerimi kahvemim dalgalanan yüzeyine diktim, buharı gözlerimle takip ederken parmaklarım sıcak seramiğin üzerinde sıkılaştı. Çevremdeki kumaş hışırtısıyla boğazım kurudu. Dilimi yakarak bir yudum daha aldım ve çarşafın altında ayak bileklerimi aprazladım. Komodinin üzerindeki saat 8:17'yi gösteriyordu.

"Vik sana saat dokuzda bilgi verecek," diyor, koyu renk pantolonunu ve ardından koyu renk gömleğini giyerken. Kollarını sıyrıyor ve ben de kaslı kollarına bakıp ağızımın suyunu akıtmamak için kahvemden bir yudum

alıyorum. "Sana söylediklerinin hepsini dinlemeni ve onunla tartışmamani istiyorum. O benden daha az hoşgörülü."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Sanırım sadece benimle ilgili demek istiyorsun."

Sırıttı ve bu soruyu cevapsız bıraktı. Bunun yerine, gardırobun benim tarafına gitti ve sahip olduğum az miktardaki kıyafetin arasında aramaya başladı. Bir kot pantolon ve siyah uzun kollu bir tişört çıkardı. "Üzerini ört, krasotka. Bana onu gözlerinin arasına vurmam için bir sebep verme."

"Haklısın, ama bu akşam ne giyeceğim? Kot pantolon ve tişörtün mahkumlar üzerinde pek bir etki yaratacağını sanmıyorum."

Gülüşü içten ve yapmacık. "Bir öneride bulunmama izin verin?"

"Dinlemeye hazırım."

Üçüncü kapıyı da açtı ve ben neredeyse kahvemi boğazıma kaçırıyordum. Kahveyi yere bıraktım ve yataktan fırlayıp, doğduğum günkü gibi çıplak bir şekilde, boylarına göre düzenli bir şekilde sıralanmış kıyafet raflarına koştum. Elbiseler, etekler, ceketler, şık pantolonlar, bol pantolonlar, uzun yazlık elbiseler, gece elbiseleri ve bunların arasında her şey vardı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. "Ne zaman?"

"Bu sabah. Ölü gibi uyuyorsunuz Bayan Saranova. Ve horluyorsunuz."

"Ben horlamıyorum!" diye haykırdım. "Ben uyurken buraya birini mi gönderdiniz?"

Hayır, ben konuyu açtım.

"Ve tam istediğin gibi sıraladı," diye mırıldandım, sinirlenmeden, sadece etkilenmişim. Hayır, doğru kelime bu bile değil. Dokundum. İşte doğru kelime bu. Sabahın erken saatlerinde burada durup elbiseleri asıp, katlayıp, uzunluklarına göre sıralayarak, sanki korkutucu, dövmeli bir stilist gibi davranması beni çok etkiledi. Benim neye ihtiyacım olduğunu benden önce bilmesi, bunu düşünmüş olması bile beni çok etkiledi.

Parmaklarımı askı rayı boyunca gezdiriyorum, kumaş parmak uçlarıma hafifçe değiyor. Burada kendim seçeceğim şeyler de var, bir mağazada iki kere bakmayacağım şeyler de, ama şimdiden olağanüstü görüneceklerini biliyorum. Zevki var, bu beni şaşırtmamalı ama nedense şaşırtıyor.

"Bunların hepsini sen mi seçtin?" diye soruyorum.

"Birine ne alması gerektiğini söyledim."

"Ama bunu sen seçtin."

Cevap vermiyor, bu da evet anlamına geliyor.

"İç çamaşırı?"

Çekmecelere doğru başıyla işaret etti.

Yanına gidip dolabımı açtığımda, beni çılgın bir kadın gibi inlemeye iten iç çamaşırlarıyla dolu olduğunu gördüm. İpek, dantel, seksi, normalde kendim için seçeceğim her şey, ama şimdi onun için. Ağlamamaya çalışarak ona döndüm. "Bu gece?" diye sordum, her şeyi dolaptan çıkarıp tasarım kumaşların içinde yuvarlanmadan önce kendime gelmeye çalışarak, çünkü yaşam tarzımın bu yönünü düşündüğümünden daha çok özlemiştim. Dolaba doğru ilerledi ve bir anlığına askıyı inceledi, sonra daha önce fark etmediğim bir elbiseyi çıkardı. Koyu gece mavisi, loş sabah ışığında neredeyse siyah. Göğüs kısmı yapılı, kalçadan oturan, dizin hemen üstünde biten bir yırtmacı olan. Saygı uyandıracak kadar muhafazakar. Dikkat çekecek kadar tehlikeli.

Onu bana uzatıyor.

Onu alıp kendime doğru bastırıyorum, aşağıya bakıyorum. "Topuklu ayakkabı mı?"

"Siyah. İkinci raf."

Onları buluyorum. Sade, sivri burunlu, çaba sarf ediyormuş gibi görünmeden bana bir duruş kazandıracak kadar yüksek topuklu. Elbisenin yanına yere koyuyorum ve geriye çekilip, onun gibi kombinasyonu değerlendiriyorum. Beni savaşa hazırlamış ve bunu zahmetsizce yapmış.

"Mükemmel," diyorum.

"Biliyorum."

"Bir ricam var."

Derin bir nefes verdi ama hiçbir şey söylemedi. Gözleri karanlıktı, baltanın düşmesini bekliyordu.

"Telefonumu istiyorum, ya da en azından bir telefonu. Babamı aramam, Mina ve Jess'le, hatta Nadia'yla konuşmam gerekiyor. Artık sizin tutsakınız değilim, sizin karınızım ve bana öyle davranmanızı talep ediyorum."

Uzun bir süre beni inceliyor ve gözlerinin ardında gerçekleşen hesaplamayı izliyorum. Çenesindeki kas bir, iki kez seğiriyor ve sonra tartışmayı çoktan kaybetmiş ve bunu bilen bir adamın teslimiyet dolu tavrıyla burnundan nefes veriyor.

"Önce babanız," diyor. "Dima'dan bir tane getirmesini isteyeceğim. Temiz. Gözetim altında. Takip ediliyor."

Çenemi yukarı kaldırdım, ama başka bir şey beklemiyordum zaten. Bratva eşleri kocalarının birer uzantısıdır. Bunu tüm hayatım boyunca

biliyordum. Evlilik sözleşmesini ve evlilik cüzdanını imzalarken de biliyordum. "Elbette."

"Toplantıdan sonra arkadaşlarınızı arayacaksınız."

"Oyun salonları—"

"Sonra." Sesi yükselmiyor. Hiç yükselmiyor. Sadece daha da kısılıyor, ki bu bir şekilde daha kötü. "Bu gece o odada kafanı toplamana ihtiyacım var, arkadaşının günlerdir seni kulüpten uzaklaştırdığını gördükten sonra telefonda sana bağırıp çağıracağı şeylerle dikkatini dağıtmaman gerekiyor..." Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılıyor, gözlerine ulaşmayan yavaş bir kıvrım. Gözleri hâlâ kış gibi soğuk, hesapçı. "...kulüpten uzaklaştırıldıktan sonra."

Haklı bir noktası var ve bundan nefret ediyorum. Mina kesinlikle çılgık atacak. Muhtemelen ağlayacak, sonra tekrar çılgık atacak ve sonra üç dakika içinde bana yaklaşık kırk yedi soru soracak ve telefonu kapattığımda perişan halde olacağım. Zaman çizelgesini korumakta haksız değil.

"Pekala," diyorum, çünkü öyle. "Ama babam. Şimdi. Bu sabah. Bir damat kazandığını bilmesi gerekiyor."

Arkady'nin yüz ifadesi karmaşık bir şey yapıyor. Hızlı bir şekilde birkaç duygu arasında gidip geliyor: hesaplama, kabullenme ve neredeyse endişeye benzeyen bir şey; yüzündeki bu ifade o kadar yabancı ki, ne olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

"Aklını kaybedecek," diyor.

"Belki."

"Duş al. Dima on dakika içinde konuyu açacak."

Başımı sallayıp kot pantolonumu, tişörtümü ve iç çamaşırlarımı alıp banyoya girdim. Duş sıcaktı ve omuzlarımdaki ağrıyı ve daha aşağıda, daha derin ve ilginç olan ağrıyı dindirmek için gerekenden daha uzun süre duşun altında durdum. Telefon görüşmesini düşündüm. Günlerdir duymadığım ve özlemediğimi iddia ettiğim babamın sesini düşündüm, çünkü özlemenin, başımın üstünden aşan bir durumda olduğumu kabul etmek gibi hissettirdiğini biliyordum.

Bu durumun üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum.

Tam olarak olmam gereken yerdeyim. İşte korkutucu olan da bu.

Saçımı yıkıyorum, saç kremi sürüyorum ve kuru erik gibi buruşmadan kendimi zorla dışarı atıyorum. Kurulanıyorum, kıyafetlerimi giyiyorum ve saçımı olabildiğince hızlı bir şekilde fönle kurutuyorum, ardından fırçayla

tarayarak omuzlarıma yapışacak şekilde düz ve parlak bir görünüm almasını sağlıyorum.

Yatak odasına geri döndüğümde, telefon komodinin üzerindeydi. Pembe renkli, en yeni modeldi ve gülümsedim. Karısını tanıyordu. Soracağımı biliyordu ve hazırды. Baş parmağımı ekranda kaydırdım ve şifre olmadan açıldı. Onu çok iyi tanıdığım için, rehber dokundum ve üç numara gördüm. Babam, Mina ve Jess eklenmişti. Nadia'yı muhtemelen sadece adından ve spor salonuna gittiğinden henüz öğrenememiştir. Sorun değil. Eminim nerede olduğum için uykusuz kalmıyordur. Derin bir nefes aldım ve babamın numarasından görüntülü aramayı başlatmadan önce verdim. Beni görmek isteyecektir. Ekran üç kez çaldı. Dört. Cevap vermeyeceğine, bir toplantıda olduğuna, işte olduğuna veya bilerek beni terletmeye çalıştığına kendimi ikna etmeye çalışırken, yüzü ekrana geldi.

"Alina." Adımı sanki günlerdir ağzında tutmuş, güvenli bir yere bırakmayı bekliyormuş gibi söylüyor.

"Merhaba baba."

Gözleri beni baştan aşağı süzüyor. Her yerimi inceliyor. Küçüklüğümde beri yaptığı gibi, hasar olup olmadığını kontrol ediyor. "İyisin."

"İyiyim."

"Sana iyi davranıyor mu?"

"Evet." Duraksıyorum. "Baba, sana söylemem gereken bir şey var."

Çenesi kasılıyor. Çok değil. Tam yeterli. Bir şeylerin geleceğini zaten biliyor. Ağzımı açmadan önce bile yüzümdeki kötü haberin ipuçlarını her zaman okuyabiliyor.

"Ne yaptın?" diyor.

"Kötü bir şey yok."

"Alina."

"Aslında iyi. Tartışılabilir. Belli bir açıdan bakıldığında."

"Alina Belova." Sesi, birine çok pahalıya mal olacak şeyler için kullandığı tona iner. "Bana ne yaptığını anlat."

Derin bir nefes alıyorum. Bunu yapmanın zarif bir yolu yok. Bunu yumuşatacak bir çerçeveleme, Valery Belov gibi bir adamın "Bir Saranov ile evlendim" cümlesini duyduktan birkaç gün sonra şiddet uygulama dürtüsünden başka bir şey hissetmesini sağlayacak bir kelime dizisi yok. Bu yüzden yumuşatmaya çalışmıyorum. Sadece söylüyorum.

"Dün gece evlendim."

Ardından gelen sessizlik, patlamadan önce gelen sessizliğin özel bir niteliğidir. Yüzü çok hareketsiz kalır. Boş değil. Babamın yüzü asla boş olmaz. Bir adamın söylemek istediği binlerce şeyden hangisini önce söyleyeceğine çok dikkatlice karar verirkenki gibi hareketsiz kalır.

“Kime?” diye soruyor. Aslında bu bir soru değil. Zaten biliyor.

Uygunsuz bir şekilde kıkırdadım. "Arkady, tabii ki."

Burnundan nefes veriyor, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Seni zorladı mı?"

“Hayır, tam olarak değil. Evet, bu bir strateji. Kabul ettim. Her şey yolunda. Sorun yok.”

“Strateji mi?”

“Bunu açıklayamam. Bu benim işim değil. Sadece ne yaptığımızı bildiğimizi bilin yeter.”

“Peki, bu acele evliliğin sebebi neydi? Boşanacak mısınız? Evlilik öncesi sözleşme imzaladınız mı?”

“Evlilik öncesi sözleşme imzaladım ama boşanmıyoruz ya da evliliğimizi iptal ettirmiyoruz. Birlikte kalmaya devam edeceğiz.”

“Alina—”

"Bunun kötü bir fikir olduğunu ve işe yaramayacağını düşünmenizin bin bir sebebini bana anlatmayın. Ben yetişkinim, kendi kararlarımı verebilirim ve verdim de. Her şey yolunda. Söz veriyorum."

Karşı taraftan gelen sessizlik o kadar uzadı ki, bağlantının kesilip kesilmediğini merak etmeye başladım. Sonra çok kısık bir sesle, "Bağlayın onu," dedi.

"Baba-"

"Onu sahaya koyun."

Bir an için gözlerimi kapattım. Bu kaçınılmazdı. Kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Yine de buna hazır değildim. Yatağımdan kalkıp kapıyı açtım ve Arkady'nin koridor duvarına yaslanmış, yüzünde olacakları bildiğini gösteren o alaycı gülümsemeyle durduğunu gördüm. Elini uzattı ve ben de ona verdim, gözlerim babamın ona ne diyecekse söylesin özür diler gibiydi.

Göz temasını kesmeden telefonu alıyor ve sonra arkasını dönüp koridorda yürümeye başlıyor. Peşinden gitmiyorum. Bazı konuşmaların, konu ben olsam bile, bir dinleyici kitlesi için yapılmaması gerekiyor.

Kapı çerçevesine yaslanıp tavana bakıyorum, sonra yatak odasına gidip çoraplarımı ve spor ayakkabılarımı giyiyorum, ardından Vik ile buluşmaya gidiyorum ve umarım yolda biraz atıştırma da alırım.

Bölüm 23

Oyun salonları

Ekrandaki Valery Belov'un yüzü, depremlerden önce görülen türden bir görüntü.

Ondan daha sert adamlarla karşı karşıya oturdum. Onlarca yıldır size sanki çoktan ölmüşsünüz ve sadece vücudunuzun size yetişmesini bekliyormuş gibi bakma sanatını mükemmelleştirmiş adamlar. Ama Belov'un çoğunda olmayan bir şey var. Kızını seven ve bunu herkesin sorunu haline getirmek üzere olan bir babanın kendine özgü, silah gibi bir sakinliğine sahip.

"Saranov," diye homurdandı. "Kızımla evlendin."

"Yaptım."

"Bana sormadan."

"Onu korumak için ne gerekiyorsa yapmamı söyledin. Ben de yaptım."

Telefonun diğer ucundaki sessizlik cerrahi bir hassasiyete sahip. Belov, sessizliği diğer erkeklerin bıçak kullandığı gibi kullanan bir adam; tam olarak, kasıtlı olarak, kesiği fark etmeden önce kan kaybından ölmenizi sağlamak amacıyla kullanıyor.

Genişlemesine izin veriyorum. Onun için doldurmuyorum.

"Bu aynı şey değil," diyor sonunda.

"Aynı şey söz konusu. O zaten alev alev yanan bir duruma girdi. Ben de onu yangına dayanıklı hale getirdim."

"Onun parmağına Saranov yüzüğü takarak."

"Yüzüğümü parmağına takarak." Koridordan geçip ofise giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Bu konuşma duvarlarla örtülmeyi hak ediyor. "Bu da demek oluyor ki, dünyamızdaki her erkek onun dokunulmaz olduğunu biliyor. Bu da demek oluyor ki, bugün o, bana onu burada

tutmamı ve benim yolumu izlemesini söylediğin zamankinden daha güvende.”

"Ona senin yolunu izlemesini söyledim," diyor ve vurgu sakın ve net. "Seninle evlenmesini değil."

“Durum gelişti.”

“Durum gelişti.” Bunu bana, sanki karşımda olup yumruğuyla kafamı koparmak isteyen bir adamın o kendine has duygusuzluğuyla tekrarladı.

“Detaylara giremem. Ama babamı biliyorsunuz. Bu, aksi takdirde başına gelecek tepkilerden onu korumanın tek yoluydu. Siz de biliyorsunuz, ben de biliyorum, o da biliyor.”

“Biliyormuş gibi yapıyor ama onu inciteceksin. O sevilme istiyor, Arkady. Annesiyle yaşadığı her şeyden, benimle yaşadığı şeylerden sonra bunu hak ediyor.” Adımı kullanması beni düşündürüyor. Kızının incinmeyeceğine dair güvence arayan bir baba o.

Bunun ağırlığı beklediğimden farklı bir şekilde hissediliyor.

Bunu bilmediğim için değil. Biliyordum. Alina Belova'nın, aşkın bir son kullanma tarihi ve sizi içermeyen bir adresi olduğunu erken yaşta öğrenmiş bir kadın olduğunu ilk gecedan beri biliyordum. Valery Belov gibi bir babayla büyüüp de yara izi olmadan kurtulamazsınız. Annenizin kapıdan çıkıp gittiğini izleyip de sonraki on yılı herkesin aynı şeyi yapmasını bekleyerek geçiremezsiniz.

Bunların hepsini biliyorum.

Onun bunu bana söylemesini beklemiyordum.

"Onun neyi hak ettiğinin farkındayım," diyorum.

"Öyle misin?"

"Yumuşak kalpli biriymiş gibi davranmayacağım Belov. Ne olduğumu biliyorsun. Ama sana şunu söyleyebilirim ve bunu gerçekten kastediyorum: Ona zarar vermeyeceğim. Onu sahip olduğum her şeyle koruyacağım çünkü onu tanıdıktan sonra kaybetmek bir ölüm cezası olur."

"Ah, bana bu şiirsel sözlerden kurtulun," diye hırıldadı.

"Söylediklerimin her birinin arkasındayım."

“Öyleyse, onu gelecek olan her şeyden uzak tutarak bunu kanıtla. Onun bu işlere karışmaya hakkı yok—”

“O zaten işin içinde. Bundan nefret ediyorum, bunu bilin, ama burada size şu anda söyleyemeyeceğim şeyler var. Sadece şunu bilin ki, bu tek yol değildi, ama ben böyle olmasını istedim. Onu eşim olarak istedim, eşim olarak kalacak ve ben bunu hak ettiğimde beni sevecek.”

Ardından gelen sessizlik, öncekilerden farklı. Daha az resmi. Daha çok, bir adamın zaten bildiği ve itiraf etmek istemediği bir şeyle baş başa kalması gibi.

Sonunda, "O çok inatçı," diyor.

"Fark ettim."

"Dinlemiyor."

"Ben de fark ettim."

"Sizinle kafanızı duvara geçirmek isteyeceğiniz noktaya kadar tartışacak, sonra da haklı çıkacak ve bu daha da kötü olacak."

"Bunu öğreniyorum."

"Onu ne zaman seveceksin?"

"Zaten yapıyorum."

"Bana bu saçmalıkları anlatma."

"Buna saçmalık diyebilirsiniz, ama ben ne hissettiğimi biliyorum. O... her şeyim."

"İşte bu da onun ölümüne yol açacak. O senin zayıf noktan."

"Hayır, o benim gücüm. Onun için kurşun bile yerim, size bunun sözünü verebilirim."

"Eğer bunu yapmazsan ve o senin yüzünden ölürse, seni bulup diri diri derini yüzeceğim, kalbini söküp kışına sokacağım, sonra da gözlerini oyup, sikinden başlayarak seni yakacağım."

Aramızdaki meselenin çözülmesini bekledikten sonra, "Sana izin vereceğim" dedim.

Bir aslanın birini parçalamaya hazırlandığı gibi bir ses çıkarıyor. Sonra telefonu kapatıyor.

"Haklısın," dedim ve telefonu masanın üzerine fırlattım.

Koridorda bir ses duyup kaşlarımı çattım. Vik. Gülüyor. Karımın az önce söylediği bir şeye. Vik gülmez. Onu tanıdığım on bir yılda, adamın gerçek anlamda eğlendiğine dair yaklaşık üç ses duydum ve bunların ikisi de cenazelerdeydi; bu da onun zamanlama duygusu hakkında bilmeniz gereken her şeyi anlatıyor.

Telefonu kapıp, yıldırım hızıyla ofisten çıktım.

Koridor zaten boş.

Onları mutfakta, kahve doldurmak için kupalara uzanırken buluyorum.

"Garip bir şey mi var?" diye sordum, telefonu Alina'ya uzatarak.

İkisi de bana bakıyor. Alina'nın ifadesi, kendinden memnun olduğunu gösteren sakin bir ifade. Vik'in yüzü ise profesyonelce boş bir ifadeye

bürünüyor, ama olan olmuştu. Gördüm.

"Vik'e babamla konuştuğunu ve muhtemelen fena halde dayak yediğini söylüyordum."

Vik, yüzündeki ifadenin kalanını da gizleyerek, bardağını kaldırıp bir yudum alma cüretini gösteriyor.

"Nasıl geçti?" diye soruyor, gözleri kocaman açılmış ve sahte bir masumiyetle.

"Eğer benim yüzümden ölürsen, beni diri diri derimi yüzecek, çeşitli organlarımı çıkaracak ve cinsel organımdan başlayarak yakacak."

Bunu hak ettiği ciddiyetle değerlendiriyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu onun için oldukça ölçülü bir davranış."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Vik, mutfakta olup bitenlerin kendi yetki alanının dışında olduğuna karar vermiş bir adamın ifadesiyle kahve makinesine geri döndü.

Alina'ya bakıyorum. Yüzük mutfak ışığında parlıyor. Benim yüzüğüm. Benim karım. Babasına göre benim zayıf noktam.

"Brifing planlandığı gibi gidiyor mu?" diye sordum Vik'e, ama hala Alina'ya bakıyordum.

Alina yine de, "Yavaş yavaş ilerliyoruz," diye yanıtlıyor. "Ama dün gece bana o hiyerarşiyi göstermen iyi oldu. Vik ayrıntılar konusunda iyi değil. Ben görsel yardımcılarla daha iyiyim."

Vik, "Bilgiyi etkili bir şekilde sunuyorum," diyor.

Alina, çok büyük ve çok tehlikeli bir ayıya bir şey anlatıyormuş gibi sabırla ona dönerek, "Alfabetik sıraya göre on iki adam listeledin ve benden bunlardan zihnimde bir harita oluşturmamı bekledin," diyor. "Bu verimli değil. Bu bir telefon rehberi."

Vik bana bakıyor.

Ona bakıyorum.

"Haklı," diyorum.

Bardağını, hislerini tam olarak yansıtan bir hassasiyetle yere bırakıyor. "Fotoğrafları yemek odasındaki ekrana yansıtacağım. Diğerleri gelmeden önce hepsini birlikte inceleyebiliriz."

"Gözlerin o anları yakalamasını istiyorum. O anlara ait fotoğraflarınız var mı?"

"Vik bir tane bulacak, değil mi Vik?" diyorum.

Vik, bana bu görevi nefretle karşılamaya karar vermiş ama askeri bir hassasiyetle tamamlayacağına kesin karar vermiş bir adamın ifadesiyle

bakıyor; çünkü yapmayı bildiği tek şey bu. "On dakika içinde hazır olacaklar," diyor ve kahvesini ve onurunu alıp mutfaktan çıkıyor.

Alina, neredeyse memnuniyetle onun gidişini izledi. "Ona giderek daha çok ısınıyorum."

"Sakın ona bunu söyleme. Kafası patlayacak."

"Peki babam başka ne dedi?"

"Bana seni ne zaman seveceğimi sordu," diyorum.

Birden hareketsiz kalıyor. Ama bu, ne söyleyeceğine karar verirken kullandığı yapmacık hareketsizlik değil. Diğer türden bir hareketsizlik. Beklenmedik bir yere bir şey indiği anlamına gelen türden bir hareketsizlik.

"Peki, ne olmuş yani?" diyor, ses tonunu özenle tarafsız tutarak.

"Ona zaten söyledim."

Bardağına bakıyor. Bir an geçiyor. İki an. Yutkunurken boğazının hareketini izliyorum ve bekliyorum, çünkü Alina ile acele etmek, ulaşmak istediğiniz şeyi kaybetmenize neden olur.

"Bunu karmaşık hale getireceksiniz," diyor sonunda.

"Zaten öyle."

"Sana inanmadı."

"HAYIR."

"Onu suçluyor musunuz?"

"Hayır." Kahve makinesine gidip bir kupa dolduruyorum.

Kahve sıcak ve acı, ben de tezgahın önünde, sırtımı ona dönerek ayakta içiyorum; böylece Alina'nın etrafı izlemeden düşüncelerini sindirebileceği bir alan yaratıyorum. Alina'yı tanıdığım kısa süre içinde öğrendiğim şey bu. Kırılğanlığına tanık olacak insanlara ihtiyacı yok. Onu özümsemek, üzerinde düşünmek, ne yapacağına karar vermek ve vardığı sonucu sanki sakince ve kendi şartlarıyla oraya ulaşmış gibi sunmak için alana ihtiyacı var.

Ona bunu verebilirim.

"Senin seilmeyi hak ettiğini söyledi," diyorum arkamı dönmeden.

Arkamdaki sessizlik doku değiştiriyor. Ağırlık kazanan bir şeye dönüşüyor.

"Bunu mu söyledi?" Sesi kısık çıkıyor.

"Öyle yaptı." Kupayı yere koyup döndüm. Yüzüğe tekrar bakıyor, parmağında hafifçe çeviriyordu. Elmas, gri sabah ışığını yakalayıp tavana küçük bir yıldız kümesi yansıtıyordu. "Haklı."

“Babam çok şey söylüyor,” diyor ve bu savunma o kadar ustaca yapılmış ki neredeyse görünmez. Neredeyse.

"Ciddiydi."

"Ayrıca seni yaktığında önce cinsel organından başlayacağını da söyledi," diye bitiriyor sözünü, gözleri kara mizahla parıldayarak.

"Köreltmek."

"Daha kötüsünü de duydum."

Yanına gidip parmağını çenesinin altına geçirerek yüzünü yukarı kaldırdım. "Ciddiydi. Sana karşı başarısız olursam izin vereceğimi söylemiştim."

"Yapma," diyor, sesi hem yumuşak hem de sert. "Öyle konuşma."

"Yalan söylememi mi istiyorsun?"

Dudakları sıkılaştı. Bakışlarını benden öte kapıya çevirdi. "O saniyeleri de gözden geçirmeliyim. Eğer kime ait olduğunu bilmediğim için bir ipucunu kaçırırsam çok sinirlenirim."

"Seni durdurumama izin verme."

Başını sallayıp hızla ortadan kayboldu, bu konuşmadan bir an önce uzaklaşmak istiyordu. Gidişini izledim ve onu takip etmeden önce üç saniyelik bir süre bekledim, sessizce ve belli etmeden uzaktan. Vik'i oturma odasında açık bir dizüstü bilgisayarla otururken gördüm. Yanına gidip oturdu. Yumruğumu sıktım ama bekledim. Ona karşı bir hamle yapmayacak çünkü onu gebertirim ve bu uzun bir süreç olmayacak. Hızlı, anlamlı ve diğer herkese bir uyarı olacak.

Onu izlemiyorum. Onu izliyorum.

Kollarını kavuşturup göğsüne doğru bükerek öne eğildi ve Vik'in açtığı fotoğrafları inceledi. Sorular sordu. Ona bakmadı bile, onu güldürmeyi bırakın. Sol kolunu uzatıp dirseğini dizine dayadı, çenesini avuç içine aldı, yanağındaki yüzük parıldarken parmaklarını yanağına vurdu. Ben de hafifçe gülümsedim ve geri çekilerek ofisime döndüm.

Bölüm 24

Alina

Vik, isimleri beynime öyle bir kazıyor ki, gözlerim kapalıyken bile mırıldanabileceğim bir şarkı gibi geliyorlar. O da bilgileri kaydırıyor, bana temiz ve özlu bilgiler veriyor. Ben de bunları, bir adamı suçlayabileceğim kancalara dönüştürüyorum.

“Seva’nın ikincisi mi?”

“Artur Kolesnik. Donuk bakışlar. Gözünden hiç ayırmadığı bir kayıt defteri tutar. Eğer kol manşetine iki kez dokunursa, yalan söylüyordur.”

“Grisha’nın mı?”

“Tomas Geller. Oxford cılası. Köşeye sıkıştığında bile gülümsüyor.”

Dosyayı açıyorum. Kol manşeti işareti yalan demektir. Gülümseme oyalama demektir. Listeyi tek tek inceliyorum, acele ettiğinde yavaşlamasını sağlıyorum ve ilk seferde işe yaramayanları tekrar etmesini istiyorum.

“Miroslav’ın mı?”

"Punch adıyla biliniyor."

"Yumruk?"

“Tek bir yumrukta ölürsün.”

"Anladım," diye mırıldandım.

“Pavel’in ikincisi mi?”

“İlari Sokol. Maaşına göre çok pahalı bir saat.”

"Yani o, parayı kendi cebinden harcıyor."

"Her zaman."

Ekranı daha fazla yüz beliriyor. Başım ağrıyana kadar onları sıra sıra çekiyorum. Bir harita oluştuyorum: rıhtımdan paraya, paradan kulüplere, kulüplerden beyaz çizgilere, beyaz çizgilerden güvenliğe, güvenlik

tekrar rıhtıma. Döngüler ve dar geçitler. Kafamda net bir şekilde ayrılana kadar birbirine karışanları tekrar tekrar üzerinden geçmesini sağlıyorum.

“Lev’in ikincisi mi?”

“Kirill Bogdan. Eski liman işçisi. Düşünürken yanağının içini ısıtır. Takım elbiseden nefret eder; eğer üzerinde takım elbise varsa, birileri ona uslu durmasını söylemiştir.”

“Roman’ın mı?”

“Vanya Drozd. Herkese kardeş diyor. Ama senin kardeşin değil. Zevk için burun kırıyor.”

Başımı sallıyorum, eliyorum, yeniden düzenliyorum. Bir anda işimi halledebileceğim hızlı bilgilere ihtiyacım var.

"Kaspar?"

“Erekle Sajaia. Gürcü. Çok kibar, asla küfür etmez, ki bu bir erdem sayılmaz. İçeri girer girmez çıkışları sayar.”

“Anatoly?”

“Felix Abram. Telefonu sanki vücuduna kaynaşmış gibi elinde tutuyor. İnkâr etmek istediğinde konuşmak yerine mesajlaşıyor.”

Başım, ekrandaki yazıyla aynı anda zonklamaya başlıyor. Ama yine de dayanıyorum.

“Dmitri gelirse, arkasına kim oturacak?”

“Orhan Petrosyan. Sıkılmış bir prens gibi başını dik tutuyor. Eğer Dmitri olmadan oradaysa, bu Dmitri'nin gittiğinin işaretidir.”

"Gitti derken, tamamen gitti mi demek istiyorsunuz?"

"Birini seçin: ölü, saklanan veya satılan."

Bunu bugünün en kötü senaryosu olarak değerlendiriyorum ve gözlerimin arkasındaki zonklamaya rağmen derin bir nefes alıyorum.

"Oturma yerleri?" diye soruyorum.

“Üç kanat, sen Arkady’nin sağında. Ben hemen solunda. Eski muhafızlar odanın sol tarafında, yeni gelenler en arka sırada. Önde kanlı birlikler. Arkada ikinci adamlar. Arkasında kimse yok.”

“Windows?”

“Kapılar kapalı. Perdeler indirilmiş. Yan giriş kademeli olarak ayarlanmış. Silahlar konsolda. Dima, Kosta ile birlikte odanın arka tarafında.”

“Pekala.” Yüzüğü bir kez ovuşturup zihnimi yeterince sakinleştirerek sahneyi canlandırıyorum. “Arkady muhtemelen buna cevap vermeyecek, ama beni gördüklerinde ilk test ne olacak?”

“Sessizlik,” diyor Vik. “Sanki yokmuşsun gibi davranacaklar. Bu bir yem. Eğer sinirlenirsen kaybedersin. Eğer ilk konuşan sen olursan, iki kere kaybedersin.”

"Ben de rahatça oturup göz kırpmalarını sayıyorum."

“Size bakmayı reddedenleri sayın. Bu, kibir sütunudur. Sonra ikinci test gelir.”

“Hangi lezzet?”

“İltifat yoluyla hakaret. ‘Arkady’nin zevki gelişmiş.’ ‘Medeni görünmek için bir eşe ihtiyacı vardı.’ Sözler bir şey söyler, ses tonu başka bir şey. Gülümserseniz, sizi iterler. Isırırsanız, kan kokusu alırlar. İkisinden de sakın vazgeçmeyin.”

“Ciddi bir ifadeyle ve sıkılmış bir şekilde. Anladım. Üçüncü mü?”

“Kadeh kaldırma töreni. Biri votka dolduracak ve önce size ikram edecek. Arkady'den önce içerseniz, bunu haddini aşmak olarak yorumlayacaklar. Reddederseniz, sizi çekingen olarak etiketleyecekler. Onu bekleyin. Sonra için.”

“Peki ya dördüncüsü?”

"Kayıp."

Ben öylece kaldım. "Neyi özledin?"

"Birisi yüzünüze karşı 'Bayan' diye hitap edecek ve tepki verip vermediğinize bakacak. Bu bir güç testi. Eğer çok hızlı düzeltirseniz, çaresiz görünürsünüz. Eğer görmezden gelirsiniz, ima edilen anlamı anladığınızı gösterirsiniz."

“Bekliyorum. Arkady bana karım diyor. Onlar da onun yönlendirmesini takip ediyorlar.”

“Aynen öyle.” Tekrar ekranı kaydırıyor. “Beşinci test pratik bir test. Şaka gibi ifade edilmiş Rusça bir soru. Kaba bir şey değil. Bir atasözü. Eğer yanlış cevap verirsiniz, erkeklerin o dili hızlı konuştuğu bir odada bulunmamanız gerektiğini düşünecekler.”

"Üstesinden gelirim."

Vik yandan bana bakıyor. “Miroslav senin aracılığınla Arkady'yi kızdırırsa, bırak Arkady cevap versin. Anton flört ederse, sakın geri adım atma. İlya gerginse, gözlerine bakma. Bir bakışı bile izin olarak algılıyor.”

"Anlaşıldı."

Dizüstü bilgisayarını sessiz bir tık sesiyle kapatıyor.

Başım zonkluyor ama harita yerinde duruyor. Ayağa kalkıyorum. "Yemek yemem lazım. Sonra biraz uzanacağım, yoksa beynim

kulaklarımdan dışarı fırlayacak."

Bir kez başını salladı ama beni çoktan görmezden gelmeye başlamıştı, bu yüzden mutfığa doğru hızla ilerledim ve Elena'nın alanına hırsız gibi daldım. Bir Fransızı bile rahatsız edecek bir sandviç yaptım. Soğuk rosto biftek. Hardal. Gözlerimi yaşartan turşular. Yarısını lavabonun başında hızla yedim, geri kalanını bir tabağa koydum ve bir şişe su aldım. Yukarı çıktım, kapının yanında spor ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa yığıldım, tabak kucağımda, telefon yüzü aşağı dönük yanımda.

Mina'yı aramak istiyorum. Ama istemiyorum. Eğer şimdi sesini duyarsam, kontrol edemeyeceğim şeyler vaat etmeye başlayacağım. Sandviçi bitirdikten sonra, yere uzanıp gözlerimi zorla kapatıyorum. Otuz saniye sonra, oda uğuldamaya başlıyor. Beynim kapanmayı reddediyor. Kutu nefes tekniğine geçiyorum, dört saniye nefes alıyorum, dört saniye tutuyorum, dört saniye veriyorum. Tavandaki nehir deltası gibi dallanan bir çatlağa bakıyorum ve nabzım yavaşlamaya başlayana kadar kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum.

Bir darbe onu kırar.

"İçeri gelin," diye sesleniyorum.

Elena elinde küçük bir tepsi ve nükleer kıştan bile sağ çıkabilecek bir ifadeyle içeri girer. "Düzgün yiye," der ve tavuk çorbasını masaya bırakır.

"Bir sandviç yaptım."

"Bana hakaret ettin." Elime bir kaşık tutuşturdu. "Bu gece saatlerce dik oturacaksın ve sosyetik bir kız gibi bayılmayacaksın. Artık sen gelinsin. Bu evi güvenli bir yer sanma. Burası aynı anda hem bir kale hem de bir hedef."

"Biliyorum."

"Bildiğini sanıyorsun. Ye."

O gidiyor ve ben onu gücendirme riskini göze alarak çorbayı yiyorum. Neyse ki çorba güzel. Gerçekten güzel. Çorba sıcak, tuzlu ve mükemmel. Karnımın alt kısmında, yiyeceklerin asla dokunmadığı ama bir şekilde yine de dokunduğu o ağrıyı dindiriyor. Aptal olmadığım için ve Elena'nın bunu anlayacağını bildiğim için her damlasını bitiriyorum. Kase boş, kafam sakin ve oda elektrik akımına bağlıymış gibi vızıldamayı bırakıyor.

Bir darbe daha.

"Evet?"

Dima elinde dar bir çanta ve daha küçük bir kadife kutuyla içeri giriyor. "Bu gece için."

Tepsiyi komodinin üzerine koydum. "Aksesuarlar?"

“Sigorta.” Çantayı sandalyenin üzerine koyup kapağını açıyor. Mat siyah renkteki küçük bir tabanca, bir mücevher gibi özenle oyulmuş bir şekilde içinde duruyor. İnci gibi parlayan saplı ince bir bıçak. Pratik zarafet.

"Benden nasıl kullanacağımı bilmediğim ve kendimi kesebilecek kadar keskin bir bıçakla silahlanmamı istiyor, çünkü ben daha iyisini bilmiyorum?"

"Silahlı olmanızı istiyor."

Sade ve net. Muhteşem.

"Peki, bu silahları nereye koyacağım, sütyenimin içine mi?"

Dima bana sert bir bakış attı ve tuzağıma düşmedi. Bunun yerine kadife kutuyu açtı. İçinde mat elastik kayışlar, metalik gri klipsler ve dar bir kılıf vardı. "Elbisenizin altına, erişim sağlamak için yan tarafı yırtın."

"Bıçağı," diyor, uzatarak. Dört inç uzunluğunda, iğne kadar ince, avuç içinde kaybolan bir sapı var.

"Bunu nereye koyayım?"

Başımın tepesine doğru başıyla onay verdi.

"Saçıma mı? Saç tokası gibi mi?"

Tekrar başını salladı.

"Pekala," dedim, biraz etkilenmiş bir şekilde. Kolayca erişilebiliyor ve düğümün arkasına hiç görünmeden düzgünce yerleşiyor. "Başka bir şey var mı?"

Başını salladı. "Dinlen. Ye. Bol su iç. Zihninin zinde olması gerekiyor."

Başımı salladım. "Silahı nasıl kullanırım?"

"Emniyet kilidini aç, nişan al ve ateş et."

"Öylece mi?"

"Eğer biri sizi tehdit ediyorsa, evet."

"Bana göster?"

Nefesini dışarı verip silahı eline aldı. "Emniyet." Silahı işaret etti. Namlusu yere doğru açılı küçük bir kolu gösterdi. "Yukarı emniyet, aşağı ateş." İki pozisyonu da görebilmem için kolu değiştirdi. "Ateş etmeyi düşünene kadar parmağınızı burada tutun." Tetiğin üzerindeki çerçeveye hafifçe vurdu.

Onu taklit ediyorum. Silah beklediğimden daha hafif, içimdeki çirkin bir şeyi susturan bir sağlamlığa sahip.

"Tutun." Ellerimi ayarlıyor, sıkı ama rahatsız edici değil. "Yüksek. Sıkı. Mecbur kalmadıkça iki elinle tut."

"Duruş?" Ayaklarımı birbirinden ayırıyorum.

“Dik dur. Dizler hafifçe bükülü. Basınca nefes ver.”

"Basmak?"

“Çekmeyin. Bastırın. Ön nişangah. Daima ön nişangah.”

"Tamam aşkım."

“Bu son çare. Eğer bunu kullanmak zorunda kalırsanız, bu pakhan'ın öldüğü anlamına gelir.”

Gözlerimi kırıp yutkundum. "Anladım," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Bana sert bir bakış attı ve sonra gitti. Silaha baktım ve yere bıraktım, sözleri kafamda yankılanıyordu.

"Ben işe yaramazım," diyor. "Arkady beni korumak zorunda çünkü kendimi koruyamıyorum." Şimdi bunu değiştirmek için biraz geç, ama bir dahaki sefere yapacağım. Bir dahaki sefer ne olursa olsun. Ancak, nerede olursa olsun, tabanca kullanmayı öğrenmem gerekiyorsa. Bu gece işler ters giderse, bu sadece yaparak öğrenme meselesi. Ama emin olduğum bir şey var ki, Arkady'nin beni korurken ölmesine izin vermeyeceğim. Kendimi koruyacağım. Bu, yanlışlıkla birinin kafasını uçurmak anlamına geliyorsa, çünkü onun testislerine nişan alıyordum, öyle olsun.

Bölüm 25

Oyun salonları

"Bana neyi anlatmıyorsun?" diyor Vik, kapı aralığında durup parmaklarının arasında bir madeni parayı çevirerek.

"Hakkında?"

"Nik'in ölümü."

Yüzümü buruşturarak ona kapıyı kapatmasını işaret ettim. Sessizce hareket edip kapıyı kapattı ve sanki bu, evin geri kalanına söylemek üzere olduğum şeyi duymamamı sağlayacakmış gibi kapıya yaslandı. "Bunun kasıtlı olduğuna dair bir teori var."

Vik'in sol kaşı hafifçe kalkıyor, ama hepsi bu. Yaklaşık beş saniye boyunca bunu sindiriyor ve sonra, "Bu teori yeni Bayan Saranova tarafından mı ortaya atıldı?" diyor.

"Belki," diyorum, huysuzca bir ses tonuyla. "Önemli mi? Aklımda ve onun haklı olduğu düşüncesinden kurtulamıyorum."

"Peki, ama Nik neden birini kendisini öldürmesi için görevlendirsin ki?"

"Beni öyle bir hale getirdiler ki, kimse beni sorun çıkarmadan öldüremesin."

Kaşlarını çattı. "Bu çok detaylı bir plan. Neden seni tehdit eden o herifleri ortadan kaldırmıyorsun ki?"

Derin bir nefes aldım. "Hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum."

"Sence haklı mı, değil mi? Gerçekten mi?"

"İçimden bir ses hayır diyor. Ama anlattığı şekle bakılırsa, o kadar emin ki, onu görmezden gelmek zor. Dün gece bir an, hiç şüphem yok ki öyle olduğunu düşündüm, ama mantıklı gelmiyor. Akıl almaz. Nik öyle kolayca pes eden biri değildi. O bir savaşçıydı. Kelimenin tam anlamıyla. Kimseden

laf yemezdi. Tanıdığım en bencil adamdı, ulaşılması imkansız öz koruma içgüdülerine sahipti. Bunu kasten yapmış olması mantıklı değil."

"Öyleyse neden bunu dikkate alıyorsunuz?"

Sandalyeme yaslandım ve pencereye doğru döndüm. "Onun yüzünden."

"Yapma," diyor kısaca. "Hiçbir şey bilmiyor. Babasının hayatından, bizim hayatımızdan uzak tutulmuş bir parti kızı. Hiçbir şey bilmiyor," diyor tekrar.

"Belki de bizim göremediğimiz şeyleri görebiliyordur? Belki de duygusal yönü görebiliyordur."

"Şüphelisi var mı?" diye soruyor.

"Miro," dedim yavaşça.

"Şey, eğer biri olsaydı, o derdim. Ama bunu kabul etmiyorum."

"Sen kimsin ki bunu kabul ediyorsun?" diye sordum, ona doğru dönerek.

"Bana bu saçmalıkları anlatma. Seni sonsuza dek tanıyorum, ahmak herif. Bunun gerçekten doğru olduğuna inanmadığını biliyorum. Ama asıl soru şu: Neden bu konuda hiçbir şey yapmıyorsun?"

"Bu akşamki toplantının amacı ne sizce?"

"Şüphelileri ayıklamak için."

"Aynen öyle. Dikkatlerin başka yere kaydığını düşünmelerini sağlamak, böylece rahatlayıp hata yapabilecek hale gelmelerini sağlamak. Alina senin söylediğin her şeye sahip, ama beni görür görmez anladı. Hakkını teslim etmek gerek. İnsanların içini görebiliyor, saçmalıkları anlayabiliyor ve belki de bu dünyadan uzak olması da yardımcı oluyor."

"İşte bu yüzden onun orada olmasını istiyorsunuz. Sadece yeni gelininizi sergilemesi için değil."

"Evet. Yalancıyı kilometrelerce uzaktan bile fark eder."

"Eğer böyle bir şey varsa, ve eğer varsa, o zaman ne olacak? Sağlam bir kanıt olmadan kimseyi suçlayamazsınız. Bu şartlar altında değil."

"Biliyorum. Aileden biri bundan sorumlu. Kim olduğunu bulmam gerek."

Vik'in madeni para damıtma cihazları. "O zaman bu geceyi dolu bir koridor gibi ele alıyoruz. Tek bir kapı kalana kadar onları ilerletmeye devam ediyoruz."

"Plan bu. Sinyal bozucu cihazların kurulmasını istiyorum." Masaya vuruyorum. "Saat dörtten itibaren tesisin aranmasını ve kilitlenmesini istiyorum."

Vik bir kez başını salladı. "Elena benden nefret edecek."

"Zaten yapıyor. Havalandırma deliklerini kontrol et. Bodrum katını, çatı katını. Her menteşeyi kontrol et."

Parayı cebine atıp gitti.

Ofiste kalıp Vik'in son birkaç gündür derlediği defteri inceliyorum. Nik'in ölümünden beri Saranov ağından geçen her iletişim, her hareket, her finansal işlem. Çok yoğun ve çoğu beyaz gürültü gibi geliyor, ama yeterince uzun süre dinlerseniz beyaz gürültünün de kalıpları olduğunu görürsünüz.

Dmitri Baskov. Hala haber yok. Telefon aktivitesi yok, adına veya bilinen takma adlarından herhangi biriyle sınır geçişi yok. Yardımcısı Orhan Petrosyan, kırk sekiz saat önce kayıtlı olmayan bir numaraya tek bir mesaj gönderdi. Üç kelime: Her şey anlaşıldığı gibi. Numara şu anda çalışmıyor.

Her şey üzerinde anlaşıldığı gibi.

O üç kelimeye gözlerime kazınana kadar bakıyorum. Her şey anlamına gelebilir. Bir sevkiyat. Bir buluşma noktası. Paranoyanın mesleki bir gereklilik olduğu için kısaltılmış iletişim kullanan adamlar arasında rutin bir onay. Ama zamanlama yanlış. Patronu ortadan kaybolmuş bir adamdan, artık var olmayan bir numaraya. Bu rutin değil. Bu, kopan bir iplik.

Telefonumla kaydı fotoğraflıyorum ve defteri kasaya kilitliyorum. Ardından finansal kayıtları açıp Nik'in banka hesabının detaylı analizine başlıyorum.

Rakamlar yalan söylemez. Hiçbir zaman söylemezler. Bu yüzden Nik iki set sakladı.

Birinci set tertemiz. Hatta kusursuz. Adli muhasebeciyi hayranlıktan ağlatacak türden bir muhasebe. Her ruble hesaba katılmış, her transfer belgelenmiş, her ödeme, sanat eserine yakın bir zarafetle kurulmuş paravan şirketler zinciri aracılığıyla meşru bir kaynağa bağlanmış. Morrison'ın bir gün tutuklama emri alması durumunda göreceği set işte bu; ki almayacak, çünkü bu emirleri veren hakimlerin evleri ikinci sette yer alan şirketler tarafından finanse ediliyor.

İkinci veri seti, şifrelenmiş bir bölümün üç katman derinliğinde gömülüydü ve Nik her şey için aynı parola yapısını kullandığı için (bir tarih, bir isim ve ancak bağlamı biliyorsanız anlam ifade eden bir sayı) bu şifreyi kırmak yirmi dakikamı aldı. Annesinin doğum günü. Annemin adı. Londra'ya geldiği yıl. Duygusal herif.

Altı ay öncesine kadar olan işlemleri inceliyorum. Her zamanki akış. Koruma ödemeleri giriyor, ödemeler çıkıyor. Kulüp gelirleri Grisha'nın kara

para aklama operasyonundan geçiriliyor, temizleniyor ve Yury'nin ağı üzerinden gayrimenkul ve inşaatla yeniden yatırılıyor. İthalatlar Kaspar'ın sevkiyat manifestolarına kaydediliyor.

Her şey yolunda. Her şey dengede. İşte tam da bu yüzden şüpheleniyorum, çünkü Nik'in defterleri, kendisi istemediği sürece asla bu kadar mükemmel bir dengeye sahip olmamıştı.

Daha da geriye gidiyorum. Dokuz ay. Bir yıl. Anormalliği, kalıba uymayan tek işlemi arıyorum. Bu, Elena'nın bir orduyu doyuracak kadar yemek hazırlamakla meşgul olması nedeniyle dört saatimi ve kendim getirdiğim üç fincan kahvemi alıyor; bu da bu gece gelecek olan yemeklerin tam olarak bu anlama geliyor.

Ama sonunda bir gariplik fark ettim. Bir ödeme. Sekiz yüz bin pound, daha önce hiç görmediğim, Kıbrıs'ta kayıtlı bir inşaat şirketi üzerinden yapılmış. Meridian Holdings. Kayıtlarda başka hiçbir yerde görünmüyor. Ne önce ne de sonra. On sekiz ay öncesine ait tek bir işlem, Lefkoşa'daki bir bankada sonlanan bir hesaba gönderilmiş. Alıcı hesap numaralandırılmış, isim belirtilmemiş ve referans satırında sadece "Tamamlama" yazıyor.

Neyin tamamlanması?

Girişin ekran görüntüsünü alıyorum, Kıbrıs şirketini bilinen paravan şirket ağımla karşılaştırıyorum ve hiçbir şey bulamıyorum. Meridian Holdings bize ait değil. Temiz. Fazla temiz. Bakımı para gerektiren, dakika başına ücret alan ve hiçbir soru sormayan avukatlar gerektiren türden bir temizlik; çünkü avukatlık ücreti, asla soru sormak zorunda kalmayacaklarını garanti ediyor.

Kıbrıs'taki şirket sicilini açıyorum ve Meridian Holdings'i erişebildiğim tüm veritabanlarında sorguluyorum. Ödemedi on dört ay önce kurulmuş. Tek bir müdür listelenmiş: Limassol merkezli bir vekil hizmeti. Kayıtlarda gerçek hak sahibi yok. Kuruluşun aktif kalması için gereken asgari düzeyin ötesinde hiçbir dosyalama geçmişi yok. Tek bir amaç için kurulmuş, bir kez kullanılmış ve kimsenin açmadığı bir çekmecede dolu bir silah gibi bekletilmiş.

Birileri bunu babamdan sekiz yüz bin dolar almak ve bir şeyi tamamlamak için ayarlamış.

Sandalyeme yaslandım ve çenemin altında parmaklarımı birleştirdim. Sekiz yüz bin az bir para değil, ama felaket de değil. Nik için değil. O,

gözünü bile kırpmadan daha büyük meblağları transfer etmişti. Bu da demek oluyor ki mesele para değildi. Mesele paranın satın aldığı şeylerdi.

Tamamlandı.

Tarihi tekrar açıyorum. On sekiz ay önce. O dönemde ailede neler olup bittiğiyle karşılaştırmaya çalışıyorum. Hemen göze çarpan bir şey yok. Büyük operasyonlar yok. Bölge anlaşmazlıkları yok. Ölümleler yok. Sadece, onu inşa eden adamın böyle olmasını sağladığı için kendi kendine çalışan bir makinenin sürekli uğultusu.

O döneme ait takvimimi açıyorum. Toplantılar, taşınmalar, Nik'in İsviçre saati hassasiyetiyle yürüttüğü olağan iş akışı. Olağanüstü bir şey yok. Meridian Holdings'in ne için ödeme almak üzere kurulduğuna dair herhangi bir ipucu bulmak için Grisha'nın mali kayıtlarıyla karşılaştırıyorum. Hiçbir şey yok.

Farklı bir açıdan bakmayı deniyorum. Olanlara bakmak yerine, olmayanlara bakıyorum. On sekiz ay önce resimde olması gereken ama eksik olan neydi?

Onu bulmam kırk dakika daha sürdü.

Dmitri Baskov.

On sekiz ay önce, Dmitri üç hafta boyunca sessiz kaldı. Karanlık bir halde değildi - şimdiki gibi değil - ama sessizdi. Nik'e düzenli raporları haftalık olmaktan tamamen kesildi. Kuzeydeki operasyonlardan elde ettiği gelir yüzde on iki düştü, sonra tekrar ortaya çıktığında bir gecede toparlandı. O zamanlar, bu durum tedarik zinciri aksaklığına bağlandı. Lojistik. Hava durumu. Herkesin başını sallayıp geçip gittiği türden sıradan saçmalıklar, çünkü alternatif olarak rahatsız edici sorular sormak gerekiyordu.

Ama yüzde on iki belirli bir rakam. On değil. On beş değil. On iki. Bu, birinin denetimi tetiklemeden ne kadar paranın kaybolabileceğini tam olarak hesapladığını düşündüren bir rakam. Defterleri takip ettiği için eşinin nerede olduğunu bilen biri.

Dmitri'nin o çeyreğe ait gelir kayıtlarını açıp Meridian Holdings ödemesinin yanına koyuyorum. Zamanlama örtüşüyor. Mükemmel değil elbette—insanlar bir şey saklamaya çalışırken hiçbir şey mükemmel bir şekilde örtüşmez—ama tesadüfün rahatsız edici bir açıklama haline gelmesine yetecek kadar yakın.

Kıbrıs merkezli bir paravan şirkete sekiz yüz bin lira aktarıldı. Kuzey operasyonlarını kontrol eden bir tuğgeneralden üç haftalık bir sessizlik. Yüzde on ikilik bir düşüş, yeniden ortaya çıktığı anda kendini düzeltti. Ve

şimdi, on sekiz ay sonra, aynı adam babamın öldürüldüğü sıralarda ortadan kayboldu.

Karanlıkta bir şeyin şeklini hissediyorum. Tam resmi değil. Henüz değil. Ama kenarlarını. Bulunmaması gereken bir işlemin taslağı, şimdi hissettiğim kadarıyla Nik'e ikisinin de sandığından daha yakın olan bir adamla bağlantılı. Alina yanılıyor. Suçlanan Miro değil. Suçlanan Dmitri, ama içimde kötü bir his var, bu işin görüldüğü kadar basit olmadığını düşünüyorum.

Vik kapıdan başını uzatarak, "Zaman," dedi. "Berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldandım ama haksız da değildi. Çok fazla kahve içmekten, yeterince yemek yememekten, uykusuzluktan ve bu davayı tamamen aydınlayabilecek bir şey bulmaktan dolayı gergindim.

"Git duş al, biz seni hallederiz. Elena yatak odasında seni bekleyen bir sandviç hazırladı."

O geri çekilirken teşekkür ederek başımı salladım ve yanından geçip merdivenlere doğru yöneldim, basamakları ikişer ikişer çıktım. Beynim henüz olayları birleştiremiyor. Henüz. Şimdi karar vermem gerekiyor: Alina'dan bunu gizli tutmalı mıyım, çünkü aslında hiçbir şey bilmiyorum ve şüpheleriyle devam etmesine izin vermeli miyim, yoksa dikkatini Miro'dan uzaklaştırmalı mıyım, çünkü farkında olsun ya da olmasın, istemeden de olsa ona odaklanacak. Eğer masumsa, hayati bir şeyi kaçırabilir.

Yatak odasının kapısını iterek açtım ve banyoya giderken üzerimdekileri çıkardım. Banyoda Alina'yı giyinmiş halde, makyaj yaparken buldum. Kirpiklerinin altından bana gözlerini kısarak baktı ve rimel fırçasını kirpiklerinin üzerinde gezdirdi.

"Çok kötü görünüyorsun. Ne oldu?"

Duşa girip suyu en yüksek ayara getiriyorum. Su, hak ettiğim bir ceza gibi sırtıma çarpıyor ve avuçlarımı fayanslara yaslayarak, son beş saat içinde kürek kemiklerim arasında düğümlenen gerginliğin sıcaklıkla çözülmesine izin veriyorum. Sonunda, "Hiçbir şey ve her şey," diyorum, ısrar etmediği için minnettarım. "Bana güvenmeni istiyorum."

"Evet."

"O zaman Miro'ya odaklanma... Miroslov'a. Ona bak, onu kıvrandır, evet. Ama gözlerin her yerde olmalı, tamam mı?"

"Plan buydu. Bunu tekrar açıklama ihtiyacı neden hissettiniz?"

"Sanırım yanılıyorsun," dedim ona bakmadan. "Burada başka bir şeyler oluyor ve Miro'nun bununla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum."

"Ne gibi?" diye soruyor, gerçekten ilgili ve teorisini çürüttüğüm için hiç de sinirli değil.

"Henüz size söyleyemem. Size güvenmediğim için değil. Çünkü her şeyi düzgün bir şekilde ortaya koyacak kadar bilgim yok ve size resmin yarısını verirsem, diğer yarısını kendiniz tamamlayacaksınız ve bu yanlış yarısı olabilir."

Bir an sessiz kalıyor. Bir makyaj aynasının kapanma sesini, makyaj masasına bir şeyin bırakılmasının hafif tıkırtısını duyuyorum. "Tamam."

Başımı suyun altından çıkarıp buharın arasından ona baktım. "İyi misin?"

"Bana güvenmemi istedin. Ben de güveniyorum dedim. Tamam o zaman." Aynada gözlerime bakıyor ve gözlerinde hiçbir direniş yok. Sadece netlik. "Ama bana söyleyebileceğin zaman söyle. Beni koruduğunu düşündüğün için bunu saklama."

"Anlaşmak."

Başını bir kez sallayıp aynaya döndü, çenesini hafifçe kaldırarak buradan göremediğim bir şeyi kontrol etti. Gece mavisi elbise vücuduna dikilmiş gibi yapışmıştı ve yırtmaç, Dima'nın hazırladığı uyluk kılıfı için tam olması gereken yerdeydi. Saçları topuz yapılmıştı, düğüm sert ve kusursuzdu, sanki birinin gözünü çıkaracak kadar keskin bir bıçak gibi her şeyi bir arada tutuyordu.

Günün yorgunluğunu ve terini üzerimden attıktan sonra muslukları sertçe kapatıp dışarı çıktım, o da bana bir havlu uzattı. Kurulanırken yatak odasına doğru ilerledim ve o da peşimden geldi. "Dima sana silahı nasıl kullanacağını anlattı mı? Glock'tan farklı. Emniyet kilidi farklı."

"Fark ettim. Ve evet, yaptı."

"Yanınızda mı?"

Başını salladı ve komodinin üzerindeki kutuyu işaret etti. Oraya doğru yürüdüm ve silahı aldım, kılıfı da yanıma alarak ona doğru ilerledim. "Elbisenizi kaldırın."

O da öyle yapıyor, gece mavisi ipek elbiseyi hiç tereddüt etmeden uyluğunun üstüne kadar çekiyor. Oradaki deri, dün gecedен kalma ağzımın iziyle, soluk teninde mor bir leke olarak beliriyor ve bu görüntü içimde bastırmaya çalışmadığım sahiplenici bir duygu uyandırıyor. Önünde diz çöküyorum ve o da hareketsiz kalıyor.

"Sakın aklınıza böyle şeyler gelmesin," diyor. "Vaktimiz yok."

“Her zaman fikirlerim olur.” Kayışı üst uyluğuna doladım, sıkı ama kısıtlayıcı olmayacak şekilde gerginliği ayarladım. Kılıf dış tarafa, elbisesindeki yırtmacın tam üzerine gelecek şekilde yerleştirildi. Silahı içeri kaydurdum, çekme açısını kontrol ettim ve hareketin temiz olduğundan emin olmak için iki kez çekip çıkardım. Her iki seferde de sorunsuz çıktı. Güzel.

"Bunu bir kere çizer misin?" diyorum geriye çekilerek.

Elbiseyi yere bırakıp düzleştirdi, sonra yırtmaçtan elini uzattı. Eli ilk denemede kabzayı buldu, çekip çıkardı ve Dima'nın ona gösterdiği gibi tuttu—yüksekte, sıkı, parmakları çerçeve boyunca işaret parmağı şeklinde. Mükemmel değil. Ama bu haftaya kadar hiç silah tutmamış biri için fena değil.

"Tekrar," diyorum. "Daha hızlı."

Elbisesini düzeltiyor, bir an duraklıyor ve tekrar çekiyor. Bu sefer daha hızlı. Namlu düz bir şekilde yukarı kalkıyor, ağırlığı dengelemek için duruşu içgüdüsel olarak değişiyor. Doğuştan yetenekli. Bu beni şaşırtmamalıydı—Belov'un kanı damarlarında akıyor, yirmi sekiz yıl boyunca aksini iddia etse de etmese de—ama şaşırtıyor. Onu tutuş şekli, kavrayışındaki korkusuzluk, göğsümü tam olarak gurur olmayan bir şeyle sıkıştırıyor. Bu bir tanıma duygusu.

"Güvenlik," diye hatırlatıyorum ona.

Başparmağıyla hafifçe vuruyor. Aşağı. Ateş. Sonra tekrar yukarı. Güvenli. Silahı kılıfına koyuyor ve elbisesinin düşmesine izin veriyor. Kumaş, silahı sanki hiç orada yokmuş gibi yutuyor.

“Güzel,” diyorum. “Bunu ancak şu şartla kullanın—”

"Ölmediysen tabii. Dima bana zaten felaket senaryosunu anlattı."

"Eğer etkisiz hale gelmezsem," diye düzeltiyorum. "Sadece ölü olmak değil. Eğer yere düşer ve kalkamazsam, nefes alıp almadığımı beklemezsiniz. Silahınızı çekersiniz ve Vik veya Dima dışında bana en yakın olan kişiye ateş edersiniz."

Bunu da gün boyu takındığı aynı soğukkanlılıkla karşılıyor.

Bu durumun ağırlığı bir an için aramızda kaldı. O bundan etkilenmedi. Sadece başını salladı ve elbisenin duruşunu son bir kez kontrol etmek için aynaya döndü.

Çabuk giyinirim. Siyah takım elbise, siyah gömlek, kravat yok.

Kol düğmeleri platin. Sade. Onları, bunu binlerce kez yapmış ve bu hareketi ellerini meşgul tutmak için kullanırken zihnini önümüzdeki üç saat

içinde ters gidebilecek her şeyi gözden geçiren bir adamın mekanik hassasiyetiyle manşetlerime takıyorum.

Alina aynada arkamda beliriyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Dönüp ona baktım. Elbise, tahmin ettiğim gibiydi. Mavi, tenine sanki özellikle onun için karıştırılmış gibi oturuyordu ve saçındaki düğüm o kadar kusursuzdu ki, sanki oyulmuş gibiydi. Yüzüklerini takmıştı. Bıçağı da takmıştı. İpeğin altında, işler ters giderse onu güvende tutacak bir silah taşıyordu. Boğazını nazikçe kavrayıp onu kendime doğru çektim. "İşler ters giderse, çamaşır odasındaki kurutma makinesinin yanındaki dolapta bir havalandırma deliği var. Oraya git, içinden tırman ve kısa bir tünel seni kapının ötesine götürecektir. Sonra koş. Olabildiğince uzağa ve olabildiğince hızlı koş. Babanı ara. Ne yapacağını o bilecektir."

Avucumun altında boğazı kasılıyor, narin kaslar tenime tıpkı nazik bir tuzağa yakalanmış bir kuş gibi sürtünüyor. Başını sallıyor ve ben de dudaklarımı hafifçe onun dudaklarına değdirip geri çekiliyorum.

Bölüm 26

Alina

Arkady, Elena'nın ona bıraktığı sandviçe yöneldi, tabağı aldı ve hızla ısıırıp çiğnedi. Dört lokmada sandviç bitti, tabak kırıntıları toplarken, sanki yemeğin yakıt olduğunu unutmuş bir adam gibi orada öylece durup yedi.

Tabağı komodinin üzerine koyuyor ve çıkmadan önce son bir kez görünümünü kontrol ediyor.

Ev değişti.

Yatak odasından çıkıp koridora adım attığımız anda bunu hissediyorum. Hava farklı. Daha ağır. Bir yerin, aleyhine kullanılabilecek her şeyden arındırıldığında oluşan o kendine özgü sessizlik. Odalar arasında dolaşan personel yok. Mutfaktan gelen ortam gürültüsü yok.

Adamlardan ilki on dakika içinde gelecek ve benim de yerimi almam gerekiyor. Partiye sonradan katılmış gibi görünmemek için ilk önce orada olmalıyım.

Arkady'nin peşinden merdivenlerden aşağı inip oturma odasına giriyorum; mobilyalar özenle yeniden düzenlenmiş.

Odanın geri kalanında dekoratif her şey kaldırılmış. Çiçek yok. Duvarlarda sanat eseri yok, muhtemelen silah veya saklanma yeri olarak kullanılmaları diye. Tavan lambası kasıtlı olarak kehribar rengine kısılmış. Pencere kapalı ve perdeler çekilmiş. Arkady'ye bakıyorum ve muhtemelen oturacağı deri bir koltuğu işaret ediyor. Yanında bir sandalye daha var. Yemek masasının başındaki sandalyelerden biri olmasına aldırış etmiyorum. Buraya rahat etmek için değil, izlemek ve kışkırtmak için geldim. Oraya geçip oturuyorum, sırtım dik, ellerim kucağымda, dizlerim yanlara doğru bitişik, ayak bileklerim çapraz değil. Dima tek kelime etmeden odanın arkasındaki yerini alıyor, kolları kavuşturmuş, yüzü kapalı

bir kapı gibi. Tahminimce Kosta olan adam onun yanında beliriyor, hem etkileyici hem de korkutucu. Vik, Arkady'nin solunda, bir adım gerisinde duruyor ve üçü birlikte odanın daha küçük görünmesini sağlayan bir çevre oluşturluyorlar.

Arkady henüz oturmuyor. Ortasında, elleri cebinde ayakta duruyor ve taşıdığı dinginlik, tüm öğleden sonra üzerinde çalıştığım dinginlikten farklı. Benimki kasıtlı. Onunkisi ise sadece olduğu gibi.

Kucağımdaki ellerimi inceliyorum, yüzüklerin tamamen görünür olduğundan emin oluyorum ve yüzleri bir kez daha gözden geçiriyorum. Seva. Grisha. Miroslav. Anton. Lev. Pavel. Ilya. Roman. Yury. Kaspar. Anatoly. Ve Dmitri'nin hayaleti, ki belki de önümüzdeki on dakika içinde o kapıdan içeri girebilir.

Vik, "Zaman," diyor ve bu tek kelime odada bir av tüfeği gibi yankılanıyor.

Yüzüme burada olduğumu ama her şeyin sıkıcı ve bana yakışmayan bir şey olduğunu gösteren bir ifade takıyorum. Umarım öyledir. Daha önce aynanın karşısında pratik yaparken de öyle görünüyordu. Arkady yanıma geliyor ama dokunmuyoruz ya da konuşmuyoruz. Bana bakmıyor bile.

Vik kıpırdamıyor. Dima kıpırdamıyor. Arkady kıpırdamıyor.

Hiçbirini yapmam.

Koridorda sesler duyuyorum. Alçak, erkek sesleri, seslerini yükseltmeye hiç ihtiyaç duymamış erkeklerin kendine özgü tonu. Mermer üzerinde ayak sesleri. Sonra oturma odasının kapısı açılıyor ve içlerinden ilki içeri giriyor.

Seva. Onu Arkady'nin hiyerarşi fotoğraflarından hemen tanıdım. Uzun boylu, geniş omuzlu, Arkady'nin ten rengine sahip. Kardeş gibi görünüyorlar. Bütün hayatı boyunca odaların kendisine ait olduğu söylenmiş bir adam gibi hareket ediyor. Gözleri mekânı tek bir ustaca yay çizerek tarıyor ve bana odaklanıyor.

Hiç tereddüt etmem.

Sinsi bir gülümsemeyle bile olsa.

Özellikle gözleri parladığında, ama şehvet dolu bir şekilde değil. Daha çok 'Sen kimsin lan ve Arkady'yi bununla nasıl kızdırabilirim?' der gibi.

Ona anında güvendim.

Bunun başıma bela olup olmayacağı henüz belli değil. Gözlerimi zorla başının üzerindeki bir yere çeviriyorum. Eskiden duvardaki saat oradaydı. Şimdi ise sadece duvarda, boyası solmuş bir çivi var. Hiçbirine bakmamam yönünde talimat almıştım, bu yüzden diğerleri içeri girerken tek odak

noktam bu çivi oluyor; kimin kim olduğunu anlamak için de çevremdekileri kullanıyorum. Grisha, fotoğrafından daha zayıf bir şekilde, hayatını masa başında geçiren erkeklere özgü o sade hareket tarzıyla içeri giriyor. Bir matematikçinin denklemi taraması gibi odayı tarıyor, ait olmayan değişkeni arıyor. Beni yaklaşık iki saniyede buluyor. İfadesi değişmiyor, ancak düzeltmeden önce adımları biraz yavaşlıyor. Tamamdır.

Anton babasının peşinden içeri giriyor ve Arkady'nin kibirle ilgili ne demek istediğini hemen anlıyorum. Yakışıklı olduğunu bilen erkeklerin her zaman olduğu gibi yakışıklı; biraz fazla farkında, bunu ikinci bir takım elbise gibi taşıyor. Bakışları yüzümde durmuyor. Bilinçli ve acele etmeden dolaşüyor ve ben de izin veriyorum, çünkü bakan bir adam düşünmeyen bir adamdır ve düşünmeyen bir adam hata yapar.

Sonra Miroslav.

Gözlerimi tırnağa dikiyorum.

Ama onu hissediyorum. Odaya girdiğinde odanın değişme biçiminde bir şey var, hava basıncında ince bir kayma, tıpkı kapalı bir alanda açılan bir pencere gibi. Fotoğrafından daha kilolu, göğsü daha geniş ve her adımını düşünülmüş gibi göstermeyi öğrenmiş bir adamın ölçülü ve kasıtlı hareketleriyle ilerliyor. Kimseye bir şey söylemiyor, ama odadaki her adam, eşiği geçtiğinde yavaş yavaş ona doğru kayıyor. Ondan uzaklaşmıyorlar. Ona doğru yaklaşıyorlar. Otuz yıldır kendini vazgeçilmez kılan bir adamın çekim gücü.

Yüz ifademi nötr tutuyorum ve gözlerimi tırnağıma veriyorum.

Geri kalanlar da içeri giriyor. Onları çevremden takip ediyorum, yüzleri fotoğraflarla eşleştiriyorum, isimleri bir kayıt defteri gibi işaretliyorum. Lev, kalın boyunlu ve ağırbaşlı. Pavel, şık takım elbiseli ve hiçbir şeye aldırmış etmeden gülümsüyor. Ilya, elektrik teli gibi hareket ediyor ve hemen oturmuyor, sadece arka duvara yakın durup titriyor. Roman, dört saniyeden kısa sürede her çıkışı değerlendirmiş ve hiçbirinin kendisini ilgilendirmediğine karar vermiş bir adamın verimliliğiyle yerini buluyor. Yury, duvar kağıdı gibi görünüyor ve bu yüzden yanımda duran adam dışında odadaki en tehlikeli adam. Kaspar, çıkışları tam da Vik'in dediği gibi sayıyor. Anatoly, telefonu zaten elinde, daha oturmadan başparmağı hareket ediyor.

Felix Abram, inkar edilebilirliği sağlamak için mesajlaşıyor. Dosyalandı.

İkinci adamlar, tıpkı şekillerini bulan gölgeler gibi, asıllarının arkasında sıralanıyorlar. Ben de onların arasından geçiyorum ve sonra Arkady'nin elinin omzumun yanında seğirdiğini hissediyorum. Gözlerimi çiviye dikiyorum ama kimin girdiğini biliyorum. Dmitri.

“Geldiğin için teşekkürler,” diyor Arkady, Dmitri’ye hitaben ama tüm odayı da kapsayacak şekilde. Arkady’de bir şeyler değişmişti. Duruşu neredeyse rahatlamıştı. Oturdu ve sol ayak bileğini sağ dizinin üzerine koydu. “Hadi başlayalım.”

Seva sözlerine şöyle başlıyor: "Başınız sağ olsun. Nik iyi bir insandı. Onu bir baba gibi severdim."

Odanın içinde, kıyıya vuran bir dalga gibi, onay mırıltıları yankılanıyor. Başlar öne eğiliyor. Birkaç görevli, yöneticilerinin izinden gidiyor. Hatta betondan oyulmuş ve yağmurda bırakılmış gibi görünen Roman bile, onaylamaya yakın bir şekilde çenesini yukarı kaldırıyor.

Gözlerimi tırnağa dikiyorum.

Arkady, taziye mesajlarının yatışmasına ve sonra da dağılmasına izin veriyor. Kimseye teşekkür etmiyor. Odada yas tutma rolü oynamıyor. Sadece son sesin ardından gelen sessizliğin rahatsız edici bir hal alacak kadar uzun sürmesine izin veriyor ve sonra o sessizliğin içine konuşuyor.

“Nik, övgüye gerek duymayan bir şey inşa etti,” diyor. “Bir halef gerektiriyor. İşte bu yüzden buradayız.”

Odada bir başka değişim daha. Çok ince bir değişim. On yıllarca güç dinamiklerini okuyarak geçiren erkeklerin, karşısındaki adamın onları hiçbir şeye kolayca alıştırmayacağını fark ettiklerinde gerçekleşen türden kolektif bir yeniden ayarlama.

Gözlerimi tırnaktan ayırmadan her şeyi not ediyorum.

Miroslav sandalyesinde kıpırdandı. "Bu kim?" diye homurdanarak iri elini bana doğru uzattı.

"Eşim Alina Saranova," diyor Arkady.

Odanın içinde hafif bir şaşkınlık dalgası yayıldı.

Miroslav'ın gözleri benden ayrılmıyor. Şu anda üzerimde o hesaplamayı yapıyor. Bunu açık bir pencereden gelen esinti gibi hissedebiliyorum.

Bakmasına izin verdim.

Geriye bakmıyorum. Gözlerimi çiviye dikiyorum, ellerim hâlâ kucağымda, omurgam dimdik ve yavaşça nefes alıyorum.

“Öyleyse kadeh kaldırarak kutlamalıyız,” diyor ve elini ikinci kadehine doğru sallıyor. Meşhur Punch ayağa kalkıp içki dolabına gidiyor, bir şişe

votka açıp, bu özel gün için hazırlanmış shot bardaklarının bulunduğu tepsinin üzerine tutuyor. Votkayı bardakların üzerine döküyor, ayrı ayrı doldurma zahmetine girmiyor ve tepsiyi odanın etrafında dolaştırıyor. Herkes bir shot bardağı alıyor. Arkady'nin önünde duruyor, beni tamamen görmezden geliyor.

Arkady öne eğildi. "Önce karıma bir tane ikram edin." Sesi buz gibi soğuktu.

Yumruk hemen harekete geçmez.

Duraklama neredeyse bir saniye sürüyor. Belki daha az. Ama orada ve odadaki her erkek bunu fark ediyor, hatta izlemiyormuş gibi yapanlar bile.

Sonra dönüp tepsiyi kaldırıyor ve bana getiriyor.

Ona bakmadan, kimseye bakmadan bir bardak alıyorum. Parmaklarım, acele etmeden, sakın bir şekilde shot bardağını kavlıyor. Bardak soğuk. Elim titrek değil.

Elimde tutuyorum ve bekliyorum.

Çıvıldayan kişi, bardağını karşılık vermeden alan Arkady'ye geri döndü. Votka eşliğinde söylenen sözlerin ağırlık taşıdığını bilen erkeklerle dolu bir odada kadeh kaldırmadan önce oluşan o kendine özgü sessizlik, gözlerimi çividen indirip Arkady'ye bakmam için bir işaretti. Ya da en azından onun genel yönüne bakmam için.

Miroslav ayağa kalktı. O, bu salondaki erkeklerin yarısı kadeh tutacak yaşa gelmeden önce bile kadeh kaldıran türden bir adamdı ve ne yaptığını gayet iyi biliyordu.

"Yeni geline. Za zdorov'ye." Bardağı bir çırpıda bira içiyor ve herkes aynı sözleri tekrarlayıp içiyor.

Arkady arkasına yaslanıp kadehini içiyor, tam o sırada ben de kadehimi alıyorum, tüm gözler üzerimde. Yanmayı hissederek bir çırpıda içiyorum ama bu kız gece kulübü ortamında korkak olarak ün kazanmadı. Boş bardağı kucağıma indirip bekliyorum, daha fazlasını isteme dürtüsüne direniyorum.

Miroslav Rusça anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıp oturuyor. Bana sert bir bakış fırlatıyor ve ben de karşılık vermek zorunda hissediyorum kendimi. Sıkılmış bir bakışla yüzünün her santimini inceliyorum. "Saranova olmadan önce kimdiniz, Bayan?"

Bayan. Bu testlerden biri.

Ben cevap vermeden önce Arkady, "Onun önemi yok," diyor. "Biz buraya Saranov ailesinin eski pakhan'ı için yas tuttuğu, yeni pakhan'ın ise

kan bağıyla seçildiği gerçeğini ele almak için geldik."

Adamların çoğu benden gözlerini kaçırıp Arkady'ye odaklanıyor. Bu da yüz ifadelerini, mimiklerini ve işaretlerini gözlemleme fırsatı bulduğum anlamına geliyor. Sözleri duymamazlıktan gelip işe koyuluyorum, önce Dmitri'ye odaklanıyorum. Kayıptı ve şimdi hiçbir açıklama yapmadan içeri giriyor, sanki yaşlı ağa öldürüldüğü sıralarda ortadan kaybolmamış gibi.

Dmitri Baskov, yapılı bir adam. Ne kısa ne de uzun, tam olarak istediği kadar yer kaplayan, bir santim bile fazlasını kaplamayan türden bir adam. Fotoğrafi bunu yansıtmamış. Fotoğraflar, bir adamın kimsenin ona özellikle dikkat etmediğini düşündüğünde kendini nasıl taşıdığını nadiren yakalar.

Herkes Arkady'ye dikkat ediyor, bu da kimsenin Dmitri'ye dikkat etmediği anlamına geliyor.

Ben hariç.

Şu an için görevden alınmış olan ben, sıradan biriyim. İşler sakinleştiğinde ilginin tekrar bana yöneleceğinden hiç şüphem yok, ancak o zamana kadar çatlakları aramaya başlamam gerekiyor.

İkinci sırada, hafifçe solda, iri cüssesi doğal bir siper görevi gören Lev'in arkasında oturuyor. Vik bana Dmitri'nin çevreden çalışmayı tercih ettiğini söylemeseydi, bu pozisyonu fark etmezdim. O buna taktiksel diyor. Ben ise ne olduğunu söyledim.

O, herkesin görebileceği bir yerde saklanıyor.

Yüzü ifadesiz, bu da ilginç değil. Elleri de ifadesiz, bu da ilginç değil. İlginç olan, onun hareketsizliği. Bu odadaki erkeklerin çoğu hareketsizlik taklidi yapıyor. Miroslav otorite taklidi yapıyor. Pavel kayıtsızlık taklidi yapıyor. Ilya ise hiçbir şey taklidi yapmıyor çünkü bunu yönetemeyecek kadar gergin; dizinin sandalye ayağına ritmik bir şekilde çarpması, yanındaki adamın hafifçe kıpırdanmasına neden oluyor.

Dmitri hareketsiz kalma numarası yapmıyor.

O, sadece hareketsiz duruyor.

Arada bir fark var ve bu önemli. Yapmacık bir hareketsizliğin sınırları vardır. Gözlerin köşelerinde, çene yapısında, normalde hareket edecek olan ellerin bilinçli yerleştirilmesinde çabayı görebilirsiniz. Gerçek hareketsizlik ise başka bir şeydir. Taşıdığı her ne olursa olsun onunla barışmış, artık yönetmeye ihtiyaç duymayacak kadar uzun süre onunla birlikte oturmuş bir adamın hareketsizliğidir.

Dmitri Baskov bir şeyle o kadar uzun süre birlikte vakit geçirdi ki, o şey onun bir parçası haline geldi.

Bakışlarımı dikkat olarak algılamadan önce başka yöne çevirdim. Omuzunun üzerinden, müdürünün arkasında duran ve Vik'in tarif ettiği gibi çenesi tam da sıkılmış bir açıyla dikilmiş Orhan Petrosyan'ın yanından geçtim. Ama bu sıkılmışlık değil, dikkatlilikti. Fark gözlerdeydi; diğer herkesin gözleri gibi Arkady'yi takip etmiyorlardı. Dmitri'yi takip ediyorlardı.

İkinci olarak, pakhan yerine müdürünü izleyen bir kişi daha vardı.

Hiç kıpırdamadan dosyayı dosyalıyorum.

Arkady yapıdan, süreklilikten, Nik'in kurduğu makineden ve bu makinenin sadece sadakatle çalıştığından bahsediyor ve odadaki her adam doğru anlarda başını sallayarak, sanki yolculuk boyunca prova etmişler gibi anlaşmayı sergiliyor.

Sözlerin aklımdan geçip gitmesine izin verip çalışmaya devam ettim.

Pavel Markov, sürekli geri döndüğüm kişi. Arkady süreklilikten bahsetmeye başladığından beri elleriyle ince bir şeyler yapıyor; parmaklarının arasında kadehi yavaşça döndürüyor, bir o yana bir bu yana, sonra bir bu yana, sonra bir bu yana. Sinir olabilir. Alışkanlık olabilir. Ama Pavel, inceleyip korumayı seçmediği alışkanlıkları olan bir adam gibi görünmüyor bana. Bankacı gülümsemesinden kravatının kusursuz düğümüne kadar her şeyi kasıtlı. Böyle bir adam sebepsiz yere kıpır kıpır olmaz.

Gözlerim Grisha'ya kaydı; o, Arkady'yi söylenen her şey üzerinde matematiksel hesaplamalar yapan bir adamın odaklanmış dikkatiyle izliyordu. Yüz ifadesi nötrdü, ama nefes alışverişi her şeyi ele veriyordu. Katılmadığı anlarda kısa, kontrollü nefesler alıyor, işine yarayacak bir şey bulduğunda ise biraz daha uzun nefesler alıyordu. Şu anda kafasında bir defter tutuyordu. Gücün borç ve alacaklarını. Yeni pakhan'ın pozisyonunun sadakat bedeline değip değmeyeceğini veya beni ona karşı kullanıp kullanamayacağını hesaplıyordu. Bana ince bir bakış attı. Ben de karşılık verip yoluma devam ettim.

Anton, diğerlerinden daha kolay anlaşılıyor, bu hem bir rahatlama hem de bir hayal kırıklığı. Oturduğundan beri beni, yeni pakhan'ın karısının odadaki en ilginç şey olduğuna karar vermiş ve bunu kimin bildiğini umursamayan bir adamın özel dikkatiyle izliyor. Tehditkar değil. Neredeyse oyunbaz, bir kedinin henüz öldürmeye karar vermediği bir şeyi izlemesi gibi. Yanından geçerken göz göze geliyorum ve bana çekici olması

amaçlanan ve kısmen de olsa öyle olan bir gülümseme veriyor, ki bunun farkında olduğunu tahmin ediyorum.

Ona hiçbir şey vermiyorum ve yoluma devam ediyorum.

İlya bir sorun. Belirli bir şey yaptığı için değil, ondan yayılan enerji havayı dengesiz hissettirdiği için. Dizinin sekmesi durdu, bu bir gelişme olmalıydı ama değil, çünkü yerini alan hareketsizlik daha kötü türden. Kasılmış. Yüksek sesli ve geri döndürülemez bir şeyin habercisi olan türden bir hareketsizlik. Gözleri çok parlak, gözbebekleri odadaki kehribar rengi ışık için biraz fazla geniş ve Vik'in söylediklerini düşünüyorum. Bakışlarına cevap verme.

Aniden ayağa fırladı ve odadaki herkes alarma geçti. "Onu kim öldürdü?" diye sordu. "Nik'i hangi piç kurusu öldürdü?"

Arkady ayağa kalktı, ceketinin düğmelerini yavaşça ilikledikten sonra ellerini uzattı. "İlya," dedi. "Şu an bu uygun değil. Otur."

İlya oturmuyor.

Elleri yanlarında açık, göğsü hırıltılı bir şekilde orada duruyor. Gözleri çok hızlı hareket ediyor, yüzleri tarıyor, içinden geçen yakıcı acıyla eşleşen bir tepki arıyor. "Bu odadaki biri," diyor, sesi bağırmaktan daha da kötü bir şeye, gerçekten yas tutan ve ne yapacağını bilmeyen bir adamın alçak, hırıltılı sesine dönüşmüş bir tona bürünmüş, "bunun geleceğini biliyordu. Biri biliyordu ve hiçbir şey söylemediler ve Nik öldü."

"İlya." Arkady'nin sesi düz ve sakin. Yüksek değil. Soğuk değil. Sadece duygusuz. "Otur."

"Yapmayacağım—"

"Oturmak."

İki kelime, bir kasa kapısının kapanması gibi yere indi. Dima onun üzerinde belirdi ve İlya'nın yüzünde hızla üç ifade belirdi: öfke, keder ve ardından, alt edemeyeceği bir otoriteyi tanıyan bir adamın o kendine özgü çöküşü. Dizini sandalyeye, vücudunun geri kalanından önce yerleştirdi. Ağır bir şekilde sandalyeye çöktü ve odadaki adamlar bu patlamadan dolayı öfkelenerek irkildiler.

Ben kıpırdamıyorum. İlya'ya da bakmıyorum. O ayağa kalktığında kıpırdamayan adamlara bakıyorum.

İşte asıl ipucu bu. Gözlerini kırpanlar, kıpırdananlar veya içgüdüsel olarak silahlara uzananlar değil. Tamamen, mutlak surette hareketsiz kalanlar.

Dmitri kıpırdamadı.

Orhan Petrosyan yerinden kıpırdamadı.

Pavel Markov, shot bardağını döndürmeyi bıraktı.

Gözümü kırpmadan üçünü de dosyaya koyuyorum ve ellerimi kucağında gevşek bırakıyorum, boş shot bardağını parmaklarımın arasında dengede tutuyorum, sanki tüm gösteriden sıkılmışım gibi.

Arkady, bir şeyi açıklamadan göstermiş bir adamın telaşsız ve ağırbaşlı tavrıyla yerine oturur ve oda, bir bardağın dibine çöken tortu gibi etrafında sakinleşir. Ilya yere bakar. Vik'in dolaylı olarak istikrarsız dediği ikinci adamı, arkasında hareketsiz kalmıştır.

Miroslav söz alıyor. "Bunu kimin yaptığını bulma konusunda ne durumdayız?"

Bakışlarım doğrudan Dmitri'ye kayıyor. Odaya girdiğinden beri ilk defa bana bakıyor. Sonra da beni geçiştiriyor. Ama Orhan öyle yapmıyor. Bakışlarımı Miroslav'a çevirdiğimde bile gözlerini benden ayırmıyor; Miroslav şimdi Arkady ile Rusça tartışıyor çünkü beni anlamayacağını düşünüyor.

"Aramıza yerleştirdiğin kız şüpheli, plemyanik."

"O önemsiz, Miro," diye yanıtlıyor Arkady, tuzağa düşmeden. "Ama karım yanımdan ayrılmıyor. Anlıyor musun?" Sırttı ve ben içten içe bu ima karşısında sinirlendim, ama çok da ciddi olmadığını biliyordum.

Arkady sözlerine şöyle devam ediyor: "Bir eş çok kıymetli bir varlıktır, değil mi? Başını belaya sokabilecek düşüncelere kapılmasına izin verilmemeli."

Miroslav boğazından tam olarak kahkaha olmayan bir ses çıkarır. "Bilge adam," der ve Rusça kaybolur, yerini, artık çevreyi test etmeyi bırakıp daha faydalı bir şeye yönelmeye karar vermiş bir adamın kendine özgü ağırlığını taşıyan İngilizceye bırakır.

Yüz ifademi nötr tutuyorum, ellerimi gevşek bırakıyorum ve "sahip olma" kelimesinin ona dokunmadan kehribar rengi havada kaybolmasına izin veriyorum.

Arkady bana bakmıyor. Bakmasına gerek yok. Mesaj tam olarak hedeflediği yere ulaştı. Bu odadaki her adam artık benim burada olmamın onun beni burada istediği için olduğunu, varlığımın onun otoritesinde bir çatlak değil, onun bir uzantısı olduğunu ve birini sorgulamanın diğerini sorgulamak anlamına geldiğini anlıyor. Bu, Arkady'nin yaptığı her şeyin zarif olduğu acımasız, işlevsel bir şekilde zarif.

Miro'yu, tıpkı İlya ve Seva gibi, izlenmesi gerekenler listesinden çıkarıyorum. Arkady'nin dediği gibi, ilk içgüdüm yanılttı. Miroslav'ın kardeşinin cinayetiyle hiçbir ilgisi yoktu. İster kasıtlı olsun ister olmasın. Şimdi, tüm teorimin su gibi elimden kayıp gittiğini hissediyorum. Arkady bana söylemediği bir şey biliyor, ama bunun Dmitri ile ilgili olduğuna hayatım pahasına bahse girerim. Ve sadece kaybolduğu için değil. Burada başka bir şey söz konusu.

Sanki onun hakkındaki düşüncelerimi okuyormuş gibi, Dmitri ilk kez konuşuyor.

Sesi alçak ve sakin. Sessizliğin gürültüden daha fazla dikkat çektiğini öğrenmiş bir adamın sesi. "Kuzeydeki operasyonlar geçiş sürecinde normal şekilde devam edecek," diyor. "Nik'in düzenlemeleri geçerliliğini koruyor."

Nik'in düzenlemeleri.

Ailenin düzenlemeleri değil. Bratva'nın düzenlemeleri de değil. Nik'in düzenlemeleri. Bu kelime, bir silahtan çıkan duman gibi havada asılı kalıyor.

Yüz ifademi tamamen boş tutuyorum ve ellerimi kucağında gevşek bırakıyorum, gözlemin kafamın derinliklerine yerleşmesine izin veriyorum; daha sonra, tam da bu tür bir tepkiyi bekleyen erkeklerle dolu bir odada oturmadığım zaman, onu çıkarıp yeniden ele alacağım. Ama içimden soğuk bir şey geçiyor, yavaş yavaş damlayan bir kesinlik yerini buluyor.

Nik öldüğünde Dmitri Baskov ortadan kayboldu. Hiçbir açıklama yapmadan geç geldi. Doğal bir perdenin değerini bilen bir adam gibi Lev'in iri cüssesinin arkasına oturdu. Yardımcısı, pakhan yerine onu izliyor. Ve şimdi, yeni düzene sadakat gösteren adamlarla dolu bir odada, ölen adamın düzenlemelerinden sanki hala geçerliymiş gibi bahsetti. Sanki komuta zinciri bir hayalet üzerinden geçiyormuş gibi.

Arkady'nin bakışlarının beni geçip gittiğini hissettim, ama aslında benim tepkimi görmek istiyordu. Ne gördüğünü sandığını merak ediyorum, çünkü ben ne duyduğumu bilmiyorum. Ama bir şey duyduğumu biliyorum. Bu önemli ve Arkady'ye bağırıp çağırana ve burada neler olup bittiğini anlayana kadar beni sinirlendirecek.

Bölüm 27

Oyun salonları

Alina bir şey duydu. Dmitri'den bir şey duydu ya da bir şey çıkardı ve bu da protokolü bozmasına neden oldu.

Bunu biliyorum çünkü elleri değişiyor.

Pek bir şey değil. Bu odadaki hiç kimsenin fark etmesi için yeterli değil, ta ki son bir haftayı onun hareketsizliğinin her varyasyonunu ezberleyerek geçirene kadar. Parmaklarının arasında, sanki canı sıkılıyormuş gibi davranan bir kadının kayıtsızlığıyla dengede tuttuğu shot bardağı kıpırdıyor. Tek bir derece dönüyor. Başparmağı bardağın kenarına bir kez değiyor.

Mühim değil.

Her şey bu.

Ona doğrudan bakmıyorum. Gözlerimi hâlâ konuşan, hâlâ o alçak, aceleci olmayan ses tonunu kullanan Dmitri'ye dikiyorum; çünkü ağzını açmadan önce her hecenin bedelini hesaplamıştı. Şimdi tedarik yollarından bahsediyor. Kuzey lojistiğinden. Odanın zamanlamasından ziyade yetkinliğine odaklanmasını isteyen bir adamın kendine özgü idari dili.

Konuşmasına izin verdim.

“Volgograd bağlantısı istikrarlı kalmaya devam ediyor,” diyor. “Nik bu ilişkiyi güçlendirmek için epey zaman harcadı. Geçiş döneminde bu ilişkinin soğumasına izin vermek israf olurdu.”

Nik'in adı yine. Dört dakika içinde üçüncü kez.

Seva sandalyesinde kıpırdandı ve kaşlarını çatarak Dmitri'ye baktı. "Arkady'nin babasının mirasının boşa gitmesine izin vereceğini nereden çıkardın?"

Desteginiz için teşekkür ederim, ancak buna gerek yok.

“Hayır, öyle değil. Sadece son gelişmeleri aktarıyorum,” diye yanıtlıyor Dmitri.

“Teşekkür ederim,” diyorum, Dmitri’nin bize karşı birleştığımızı düşünmemesi için bunu söylemem gerekiyordu. “Babamın ilişkilerine saygı göstereceğime emin olabilirsiniz.”

Dmitri bir kez başını salladı ve sonra heykel gibi hareketsiz duruşuna geri döndü.

Alina yavaşça nefes verdi, bakışları Lev'e kaydıktan sonra tekrar başka yöne döndü. Lev onun dikkatini fark etmedi. Grisha'nın nakit akışı çeşitlendirmesi hakkında söylediklerini başıyla onaylamakla meşguldü; değerinin mevcut yapıya olan sadakatinde yattığını ve içindeki herhangi bir bireye değil, bu yapının içindeki herhangi bir kişiye bağlı olduğunu bilen bir adamın özel özverisiyle, ilgili bir ast rolünü oynuyordu.

Bu tam olarak Lev'in tarzı. Tahmin edilebilir. Yönetilebilir. Sorun bu değil.

Daha önce de tahmin ettiğim gibi Miro da değil. Ilya da elendi. Nik'i gerçekten önemsiyordu ve en azından bir suikastı organize edecek kadar ayık olamazdı, hele ki kendisi gerçekleştiremezdi.

Toplantıyı asıl konuya geri getiriyorum. "Geçiş aşamalar halinde gerçekleştirilecek," diyorum ve salondakilerin dikkati tekrar bana yöneliyor. "Operasyonlar kesintisiz devam ediyor. Ödemeler planlandığı gibi yapılıyor. Değişen tek şey, en üst düzeyde kimin onay vereceği."

Miroslav, "En üst düzeyde kimin onay vereceği her zaman bir güven meselesi olmuştur" diyor.

“Öyle,” diye onaylıyorum. “Bu yüzden bunu istemiyorum. Uzatacaksınız ya da uzatmayacaksınız, uzatmayanlar da eninde sonunda kendilerini belli edeceklerdir. Her zaman öyle olur.”

Oda bunu içine çekiyor. Farklı erkeklerde farklı etkiler yarattığını izliyorum. Seva'nın ağzı onaylayıcı bir ifade alıyor gibi. Grisha'nın nefes alışverişi değişiyor. Pavel, kadehini döndürmeyi tamamen bırakmış, bu da bana bu gece söylediği her şeyden daha fazlasını anlatıyor; ki bu da hiçbir şey söylemediği anlamına geliyor. Sıradaki konuşan Roman oluyor, bu da beni şaşırtıyor. O, zaten karar vermesi gereken her şeye karar vermiş ve sadece diğerlerinin yetişmesini bekleyen bir adamın kendine özgü bakışıyla oturuyordu.

"Süreklilik sadece imzadan fazlasını gerektirir," diyor. "Yetenek gerektirir."

Tam olarak bir meydan okuma değil. Bir test. Roman'ın uygulayacağı türden, temiz ve doğrudan, performansla bağlı olmayan bir test.

“Öyle,” diyorum. “Bu yüzden sözlerime inanmanızı istemiyorum. İzlemenizi istiyorum.”

“Ya izlediklerimiz bizi hayal kırıklığına uğrattırsa?”

“O zaman seçeneklerin olur. Senin gibi erkeklerin her zaman seçenekleri olur.” Bu sözü tam da olması gereken süre boyunca düşündüm. “Ama seni hayal kırıklığına uğratmak niyetinde değilim.”

Roman gözlerimi üç saniye boyunca tuttu, bu da çoğu erkeğin başarabildiğinden iki saniye daha uzun bir süre, sonra başını sallayıp arkasına yaslandı. Tamam. Yönetilebilir. Muhtemelen faydalı.

Alina yerinden kıpırdamadı.

Onu, kendi kalp atışımı hissettiğim gibi, sürekli, çaba harcamadan, dikkat gerektirmeyen, zaten temel bir farkındalık olarak hissediyorum. Ama oturuş şekli beni endişelendiriyor. Köpekbalıklarıyla dolu bir göletteki güvenliğini düşünmüyor. Yüzleri izlemek ve sözleri değerlendirmekle çok meşgul. Orhan özellikle onunla ilgileniyor. Öyle ki, bunu belirtmeden edemiyorum.

“Karımı iletme istediğın bir şey var mı, Orhan?” diye soruyorum.

Orhan'ın bakışları, özellikle onu seçtiğime şaşırmış bir şekilde gözlerime dikildi.

Bir saniyeden kısa sürede kendine geliyor. “Özür dilerim,” diyor ve kelimeler yumuşak, aksan ise net. “Saygısızlık etmek istemedim.”

“O zaman ona sanki sana bir açıklama borçluymuş gibi bakma,” diyorum.

Adamlar, herkesin önüne bir çizgi çekildiğinde yaptıkları gibi kıpırdanıyorlar. Dmitri kıpırdamıyor. Orhan, bir an bile inanmadığım bir saygı gösterisi olarak çenesini aşağı indiriyor ve sonra bakışlarını başka bir yere çeviriyor.

Alina tepki vermiyor.

Bu, odadaki diğer herhangi bir erkeği, doğru şekilde dikkat etselerdi, tedirgin edecek kısım olurdu. O sadece elinde boş bir kadeh ile oturuyor ve öğrendiğim o özel can sıkıntısı hali tam tersini ifade ediyor. Çalışıyor ve şu anda kafasında ne inşa ettiyse, bu odadaki erkeklerin çoğunun son bir saatte inşa etmeyi başardığından çok daha fazlası.

Orhan'ın etrafındaki sessizlik, ele alınması gereken bir şeye dönüşmeden önce, toplantıyı tekrar rayına oturtuyorum.

Roman'a bakarak, "Güvenlik sözleşmeleri," dedim. "Mevcut düzenlemelerin bir hafta içinde tam olarak gözden geçirilmesini istiyorum. Şahsen onayımı alana kadar hiçbir şey değişmeyecek."

Roman başını salladı. "Alacaksın."

"Grisha." Kuzenimin gözleri benimkilerle buluştu. "Finansal yapılar, baştan sona inceleyene kadar aynen kalacak. Benim açık onayım olmadan hiçbir hareket, hiçbir yeniden yapılandırma, hiçbir şey paravan ağa dokunmayacak."

Grisha'nın çenesi hafifçe kasıldı. Bundan hoşlanmadı. Yıllardır bu yapıları neredeyse tam bir özerklikle yönetiyordu ve artık bir imzaya bağlı olarak hareket etmek yerine bir yapının üstünde hareket etmesi gerektiği iması, tam da istediğim gibi sonuç verdi. "Elbette," dedi ve bu iki kelime ona pahalıya mal oldu.

İyi. Aklanmış. Eğer biraz bile direnseydi, dikkatimi çekerti.

"Lev. Tilbury normal şekilde işliyor. Aracılar olmadan doğrudan bana rapor vereceksiniz."

"Olması gerektiği gibi," diyor Lev ve ben yoluma devam ediyorum.

Sırada Kaspar var. Her şeyi risk değerlendirme süzgecinden geçirdikten sonra gözle görülür bir tepki veren bir adamın kendine özgü sessizliğiyle konuşuyor. "İthalat. Kırk sekiz saat içinde eksiksiz bir sevkiyat listesi incelemesi istiyorum. Son altı ayda taşınan her şey belgelenmeli ve masamda olmalı."

Kaspar acele etmeden bir kez başını salladı. "Erekle'ye koordinasyonu sağlayacağım."

"Erekle, Vik ile koordineli çalışıyor," diyorum. "Bağımsız değil."

Bir an duraksadı. Kaspar bunu görünürde hiçbir itirazda bulunmadan karşıladı, bu da bana bunu beklediğini ve kabul etmeye hazır geldiğini gösteriyor. Akıllı adam. Esnek. Kısa vadede faydalı, uzun vadede ise izlenmeye değer.

Anatoly, sinyal bozucu cihazlar açık olmasına rağmen telefonunda bir şeyler kaydediyor ve arkasındaki Felix de telefonunda, yani Anatoly ne yapıyorsa Felix de bunu gerçek zamanlı olarak, bu odada olmayan biri için kaydediyor. Şimdilik bunu görmezden geliyorum. Bu konuyu bu gece herkesin önünde gündeme getirmek, getireceğinden daha fazla zarara yol açar.

"Anatoly."

Yukarı bakıyor.

"Telefon ortadan kalkıyor."

Tartışmaya girmiyor. Ekmeğinin hangi tarafına tereyağı sürüldüğünü bilen bir adamın sakinliğiyle parasını cebine atıyor.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyorum. "Nik'in katiliyle ilgili güncellemeler dışında," diye ekliyorum, birileri akıllıca bir fikir edinmeden önce. Bu son yorumun ardından gelen sessizlik, belli bir tür anlam yüklü. Erkeklerin bunun gerçek bir davet mi yoksa bir tuzak mı olduğunu hesapladığı türden bir sessizlik.

Konuşan kişi Miroslav'dır.

"Carter'ın adamları Belgravia'daki mülkün etrafında dolanıyorlar," diyor dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğilerek. "Dün sabah iki sivil polis vardı. Uzun kalmadılar ama oradaydılar."

"Carter'la başa çıkılabilir."

Miroslav, "Nik hayattayken idare edilebilir biriydi," diyor. "İlişki bakım gerektiriyor."

"O halde bu durum korunacaktır."

Miro, bakışlarımı gerekenden biraz daha uzun süre tutuyor ve sonra geriye yaslanıyor. Bir meydan okuma değil. Bir hatırlatma. Bana, mecazi ve gerçek anlamda, cesetlerin nerede gömülü olduğunu bildiğini ve kurumsal bilgisinin karşılığında ödeme beklediği bir para birimi olduğunu söylüyor. Bunu zaten biliyordum. Hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Pavel, kadeh kaldırma töreninden sonra ilk kez konuşuyor. "Southwark düzenlemesi meselesi var," diyor ve konuşmasındaki o kendine has ifadesizlik, meselenin küçük olmadığını ve kurgunun kasıtlı olduğunu gösteriyor. Southwark sorunu demedi. Düzenleme dedi. Bu da, benim bunu nasıl algılamamı istediğine çoktan karar vermiş olduğu anlamına geliyor.

"Devam et," diyorum.

"Deponun kira sözleşmesi, Nik'in şahsen kendi adına tescil ettirdiği bir holding şirketi üzerinden yürütülüyor. Soyadı değil, kendi adı." Pavel bunu, oturduğundan beri elinde tuttuğu bir kartı bir yere koyar gibi önümüze bıraktı. "Nik'in yokluğunda, bunun nasıl devredileceği sorusu ortaya çıkıyor."

"Bu bana aktarılıyor."

"Yasal olarak bu şunu gerektirir—"

"Bana devrediliyor," diyorum tekrar ve ikinci sefer farklı bir ağırlık taşıyor. Daha yüksek sesle değil. Sadece kesin bir şekilde. "Gereken tüm

evrak işlerini Grisha halledecek. Hukuki bir soru varsa, avukatımız hazırda bekliyor. Anlaşma Saranov adı altında devam ediyor. Benim adım altında.”

Pavel bir an gözlerime bakıyor, sonra da sanki bu her zaman beklediği cevapmış ve sorulması gereken bir formaliteymiş gibi, yumuşak ve acele etmeden başını sallıyor.

"Dağılın," diyorum sonunda ve adamlar bunu alıp kaçarken arkama yaslanıyorum. Herkes buradan çıkıp dağılmak için can atıyor. Bratva ailesinin tamamının tek bir yerde olması herkesi tedirgin etmeye yetiyor.

Alina, son adam da çıkana kadar kıpırdamıyor. Kambur bir şekilde oturuyor, yüzünde acı dolu bir ifade var, ama ben başımı sallıyorum ve oturma odasından çıkıp yan kapıdan durmadan çıkmamın geçen on beş saniyesini sayıyorum, sonra da ona başımla onay veriyorum.

İnleyerek sırtını ovuşturdu. "Kahretsin," diye hırıltılı bir sesle söyledi ve omuzlarını silkti. "Bu bir işkenceydi."

"Burada olmak istedin," diye belirtiyorum gülümseyerek.

"Ama iyi ki de öyleymiş," diyor, ayağa fırlayıp ayakkabılarını çıkardıktan sonra ileri geri yürümeye başlıyor. "Dmitri. O bir şeyler biliyor."

"Tahmin etmiştim zaten."

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Sandığınız gibi değil."

"Ne düşünüyorum?" diye soruyorum başımı yana eğerek.

"Siz onun Nik'i öldürdüğünü ya da bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyorsunuz. O kimseyi öldürmedi."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye yavaşça soruyorum.

Tam önümde volta atmayı bırakıyor. Yüzüne bakabilmek için sandalyemde geriye yaslanıyorum, cinsel organına değil. "Bunu nereden biliyorum?" diye tekrarlıyor. "Çünkü kimse ölmedi! Nik ölmedi, sadece burada değil!"

Burnumdan derin bir nefes alıp veriyorum ve sakince, "İkimiz de onun cesedini gördük," diyorum.

"Öyle mi?" diye neredeyse çığlık attı, elini saçlarına götürüp, sanki başı ağrıyormuş gibi düğümü çekiştirdi.

"Yaptık."

"Pek emin değilim. Dmitri'nin konuşma tarzından... Bu toplantıdan önce tam olarak ne düşündüğünü bana anlat. Bir şey bulduğunu söyledin. Bunu bilmem gerekiyor ki, her birimizin yarım yamalak bir hikayesi olmasın, parçaları bir araya getirebilelim."

Öne eğildim, dirseklerimi dizlerime koydum ve bir an yere baktım. Parçaları bir araya getiriyordum. Çünkü haklıydı, her birimizin yarım bir hikayesi var ve eğer harekete geçerseniz yarım bir hikaye hiç hikaye olmamasından daha tehlikelidir.

“On sekiz ay önce,” diyorum, “Nik, daha önce hiç görmediğim bir Kıbrıs paravan şirketi olan Meridian Holdings aracılığıyla sekiz yüz bin sterlin transfer etti. Tek bir işlem. Referans satırında Tamamlama yazıyordu. Öncesinde veya sonrasında başka bir faaliyet yoktu. Şirket, ödemedi on dört ay önce kurulmuş ve ödemedi sonra feshedilmişti. Birileri bu şirketi özellikle o parayı almak için kurmuştu, başka hiçbir amacı yoktu.”

Alina çok hareketsiz.

“Aynı çeyrekte Dmitri üç hafta boyunca ortadan kayboldu. Geliri yüzde on iki düştü, sonra tekrar ortaya çıktığında bir gecede toparlandı. O zamanlar herkes bunu lojistik sorunlarına bağladı. Ben de üzerinde fazla düşünmedim çünkü düşünmem için bir nedenim yoktu.” Duraksıyorum. “Şimdi düşünüyorum.”

"Tamamlanma," diyor sessizce.

“Tamamlama.”

Tekrar ileri geri yürümeye başlar, bu sefer daha yavaş, çıplak ayakları yerde sessizce ilerler. Saçındaki düğüm yarı yarıya gevşemiştir ve onu düzeltmez. "Pekala. Yani Nik, tek bir amaç için var olan bir paravan şirkete sekiz yüz bin pound ödedi, Dmitri'nin sessizliğe büründüğü sıralarda ve rakamları kasıtlı ve belirli bir şey yaptı ve şimdi Nik'in öldüğü varsayılıyor ve Dmitri, bu olay olduğu anda tekrar ortadan kayboldu." Durur. "Arkady."

"Biliyorum."

“Bu bir saldırı değil. Bu bir lojistik ödemesi.”

Ona bakıyorum, nefesim derinleşiyor.

“Sekiz yüz bin sterlinle Kıbrıs'ta güzel bir saklanma yeri alınabiliyor. Orada biri gözlerden uzak bir hayat yaşayabilir. Çünkü kendi ölümünü taklit etmiş. Bunu da, hiçbir art niyeti olmayan, son derece sadık bir Bratva ailesi üyesinin yardımıyla yapmış.”

Gözlerimi kapatıyorum ve sayıyorum.

Yavaşça.

Bölüm 28

Alina

Beş saniye normal saymaya başlıyor. Muhtemelen hala üç saniye, ama hile yapmamak için yavaşça sayıyor. Sonra gözleri birden açılıyor. "Yaşıyor."

Elime doğru burnumdan duman çekme gibi uygunsuz dürtüye direniyorum.

Ama bu bir soru değil. Hatta bir ifade bile değil aslında. Daha çok, bir adamın uzaktan tanıdığı bir sesi duyup, bilinçli olarak karar vermeden önce onu yerine yerleştirmesi gibi.

Odanın ortasında dimdik duruyorum ve onun oraya gelmesini bekliyorum.

Çünkü son zamanlarda bununla baş başa kaldım, Dmitri'nin hareketsizliğini, Orhan'ın gözlerini ve bir adamın, aslında ölmemiş olduğunu bildiği halde ölü bir insan hakkında konuşma biçimini izledim. Arkady odayı yönetirken ben de köşede dekoratif ve tehlikeli bir şekilde otururken, mimarisini tuğla tuğla inşa etmek için zamanım oldu. O ise yaklaşık kırk saniye içinde aynı noktaya geldi bile.

Bu, bundan sonra ne olacağına bağlı olarak ya çok iyi bir işaret ya da çok kötü bir işaret olabilir.

"Nik'in düzenlemeleri," diyorum. "Ailenin değil. Bratva'nın da değil. Bunu üç kez söyledi."

"Sayım yaptım."

"Ölü bir pakhan'a sadık bir adam bunu böyle ifade etmez. Yaşayan bir pakhan'a sadık bir adam böyle ifade eder." Yüzüne bakıyorum. Çok ifadesiz ve sessiz bir hal alıyor, ki bunun da önemli bir şeyi sindirdiğinin bir işareti olduğunu öğrendim. Tam olarak şaşkınlık değil. Daha çok bir karardan önce gelen o özel durgunluk hali.

"Bunu o sahneledi," diyor Arkady.

"Bunu o sahneledi."

"Benim için."

"Peki kimi bulduk?" diye fısıldıyorum.

"Harika bir soru."

Ardından gelen sessizlik, bu gece yaşadığımız diğer sessizliklerden farklı. Diğerlerinin bir ağırlığı vardı. Bu ise derinlikli. Dibini göremeyeceğiniz türden bir derinlik.

Bacaklarım artık beni ayakta tutamayacağına karar verdiği için sandalyenin koluna oturuyorum, parmaklarımı ağzıma götürüp düşünüyorum.

Birisi öldü. O odada durduk ve bir cesede baktık. Ceset olmadan ceset taklidi yapamazsınız.

"Nik'in tanıdığı ve zaten ölmüş olan kim vardı?" diye soruyorum.

Arkady bana bakıyor. Yüz ifadesi, aklından geçenleri söylemekten çekindiğini açıkça gösteriyor.

"Söyle bakalım," diye mırıldandım. "Vik, Dima ve Kosta herkesi uğurluyor. Ne oldu?"

"Eski ülkede, küçük işler ve daha tehlikeli sayılan yerler için dublör kullanan bazı insanlar hakkında bir hikaye vardır. Nik'in de bir dublörü olup olmadığını bir iki kez merak ettim. Bazı zamanlarda, bazı olaylarda, garip görünüyordu. Ama sonra bir şey söyler veya yapardı ve ben bunu paranoya olarak geçiştirirdim. Ya öyle değilse?"

"Kahretsin."

"Kahretsin" kelimesi bunu tam olarak ifade etmiyor.

"Bu neden daha önce bir seçenek değildi?" diye dikkatlice soruyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, unuttum. Yıllar önceydi ve dediğim gibi, bir dakika bir şeyin garip olduğunu düşünürdüm, sonra da tamamen Nik'e özgü bir şey yapardı. Sadece kimi bulduğumuzu sorduğunuzda aklıma geldi."

"Yani Nik'in bir dublörü vardı, muhtemelen onu kafasından kendisi vurdu ve sonra Kıbrıs'a, aylardır onu bekleyen yeni lüks villasına kaçtı. Bütün bunlar senin 'Pakhan' olabilmen için mi?"

"Bu tamamen çılgınca geliyor," diye mırıldanıyor.

"Çünkü öyle!"

"Öyle mi gerçekten?" diyor Arkady ve sesi, bu fikre karşı koymayı bırakıp onunla birlikte bir şeyler inşa etmeye başladığı anlamına gelen bir şekilde kısılmıştı. Perdeler kapalı olmasına ve görülecek hiçbir şey

olmamasına rağmen ayağa kalkıp pencereye doğru ilerliyor. Eski bir alışkanlık. Beyni kendine gelene kadar yapacak bir şey. “Nik’in bakış açısından düşünün. Kırk yıldır pakhan (ordu şefi). Her şeyi biliyor. Her cesedin nereye gömüldüğünü biliyor çünkü çoğunu kendisi oraya koydu. Ayrıca, herhangi bir zayıflık belirtisi, herhangi bir halefiyet planı gösterdiği anda akbabaların etrafında dönmeye başladığını da biliyor. Her zaman böyle olur.”

"Yani öylece emekli olamazdı," diyorum.

“Öylece emekli olamazdı. Görevi devredemezdi. Beni hedef haline getirmeden, gözünü başka yöne çevirdiği anda bile beni hazırlayamazdı.” Pencereden arkasını dönüyor. “Ama eğer ölmüşse—”

“O halde sen kanınla ve hakkınla Pakhan’sın ve sana karşı çıkan herkes Nik’in hatırasına karşı çıkmış olur ki bu tamamen farklı bir tehdittir.” Saçımdaki düğümün geri kalanını da çözüp serbest bıraktım, bıçağı dalgın dalgın çevirirken parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

"Hafıza" kelimesi, durgun suya atılan bir taş gibi odanın içinde yerleşti.

"Ve sana meydan okumaya kalkışan herkes, onun mezarına işemiş gibi görünür," diye sözlerimi tamamlıyorum.

"Kesinlikle."

Uzaklara bakıyorum ve bir kez daha çeviriyorum, çatlakları, mantığın çöktüğü ve sizi hiçbir şeyin üzerinde bırakmadığı yerleri kontrol ediyorum. Sağlam duruyor. Her parçası sağlam duruyor. Paravan şirket. Yüzde on ikilik düşüş. Dmitri'nin ortadan kaybolma numarası, her ikisi de, ilki bir deneme, ikincisi gerçek olanı. Bu gece konuşma şekli, şimdiki zaman, yaşayan zaman, ölü birini onurlandırmak yerine devam eden bir durumu yöneten bir adamın dili.

Nik'in düzenlemeleri.

"Vardı" değil, "Şu anda".

"Bunu en az on sekiz aydır planlıyor," diyorum.

“Muhtemelen daha uzun.”

"Ve bunu bilen tek kişi Dmitri."

"Ve Orhan," diyor Arkady.

"Orhan, Dmitri'yi tıpkı Vik'in seni izlediği gibi izliyor."

"Biliyorum."

"Yani iki kişi. Babanız, kelimenin tam anlamıyla hayatını iki kişiye emanet etti ve her şeyi sizin asla öğrenmemeniz için kurdu. Dmitri'yi

kullandı. Miroslov'ı, Seva'yı veya Grisha'yı değil. Kan bağı olan bir aile üyesini değil.”

Hemen cevap vermiyor. Pencereden uzaklaşıp karşımda oturan sandalyeye geri çöküyor, dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini gevşekçe kenetlemiş halde. Lamba, kollarındaki mürekkebin üzerine kehribar rengi bir ışık saçıyor ve ben onun düşünmesini izliyorum. İzlemesi hiç de rahat bir şey değil. Sanki bir makinenin tüm gücünü gerektiren bir işlemi gerçekleştirmesini izlemek gibi.

“Dmitri, bildiği şeyi koz olarak kullanacak kadar hırslı değil, ama satacak kadar da aptal değil.” Bir an duraksıyor. “Bu da onu tam da böyle bir konuda güvenebileceğiniz türden bir adam yapıyor.”

"Sonuçtan hiçbir çıkarı olmayan biri," diyorum.

“Her şeyini kaybedecek, ihanet etmekten de hiçbir şey kazanmayacak biri.” Başını kaldırıp baktı. “Nik yüz anlamda bir alçaktı, ama insanları anlıyordu. Onları neyin motive ettiğini ve neyin felç ettiğini anlıyordu. Dmitri'yi seçerdi çünkü Dmitri'nin sadakati güce değil, kişiye yöneliktir.”

Bu söyledikleri, bu gece söylediği diğer her şeyden farklı bir etki yarattı.

Ona bakıyorum. Arkady Saranov, hapse gireli bir haftadan az olmuş, ölü babasını bulmuş, tanımadığı bir kadınla evlenmiş, bir sürü adamın arasında ölüm tarihini hesaplamış ve şimdi aynı akşamın enkazının ortasında karşımda oturmuş, babasının onu akla gelebilecek en acımasız, en Bratvavari şekilde sevmeyi seçtiğini anlamaya çalışıyor.

Kaybolarak.

Oğlunun somut bir varlığa dönüşebilmesi için kendini bir hayalete dönüştürdü.

Bunların hiçbirini söylemiyorum. Sesimden özür dilemem gerekecek bir şey çıkmadan bunları söyleyebileceğimden emin değilim.

"Onu bulacak mısın?" diye soruyorum onun yerine.

Arkady'nin çenesi kasıldı. Öfke değil. Diğer şey. Beklemediği bir yerden gelen duygularla başa çıkmak için ne yapacağına karar vermesi gerektiğinde yaptığı şey. "Hayır. Bunu o istedi, o yüzden mutlu bir ölüm yaşamasına izin verelim."

"Sesin biraz kırılgan geliyor."

"Kızgın gibi konuşuyorum." Aniden ayağa kalktı ve odadan çıktı, merdivenleri o kadar hızlı çıktı ki yetişemedim. Ama yine de peşinden gittim.

Bunu onun benden bunu istediğini düşündüğüm için değil, onun karısı olduğum için ve bu bir anlam ifade ettiği için yapıyorum, ikimiz de henüz bunun ne anlama geldiğini tam olarak çözememiş olsak bile.

Oraya vardığımda yatak odasındaaydı, ceketi çıkarılmış, asılı değil de sandalyenin üzerine atılmıştı; bu da aklının nerede olduğunu bana her şeyi anlatıyordu. Yine pencerenin önünde duruyordu, kolları kavuşturmuştu ve omuzlarının duruşu, iki eliyle bir şeyi tuttuğunu ve tutuşunun kaydığını gösteren o kendine özgü sertlikteydi.

Arkamdan kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum.

Konuşmuyorum. Bunu öğrendim.

Orada yeterince uzun süre duruyor, oda etrafında sakinleşiyor, komodinin üzerindeki lambanın ışığı, kollarını sıvadığı yerlerdeki mürekkep lekelerini aydınlatıyor. İçinde yaşayan ve gidecek başka yeri olmayan bir şeyden kaçmaya çalışan bir adam o.

"Acıımıyormuş gibi davranmana gerek yok," diyorum sonunda.

"Hiçbir şeyin numarası yapmıyorum."

"Odaya oturmak yerine odadan çıktınız, oysa normalde böyle şeyler yaparsınız."

Pencereden arkasını dönüyor. Yüzü ifadesiz, sessiz ama kenarları yanlışı. Fazla kontrollü. Bir bedeli olan türden bir kontrol.

"Bir karar verdi," diyor Arkady. "Tek taraflı, inanılmaz büyük bir karar ve bana söylemedi. Sadece—" Duraksıyor. "O odada durup yüzüne bakmama ve öldüğünü düşünmeme izin verdi. Bunu günlerce taşımama izin verdi."

"Çünkü sana ihtiyacı vardı," diyorum sessizce.

"Neden yaptığını biliyorum." Kelimeler keskin bir şekilde ağzından dökülüyor. "Mantığını anlıyorum. Her adımını takip edebiliyorum ve bundan nefret ediyorum." Kollarını indirip tekrar arkasını dönüyor. "Anladığımı için nefret ediyorum. Bir gün, eğer biz... aynı kararı vermek zorunda kalabilirim diye nefret ediyorum."

Donakaldım. Yüzündeki duygu yoğunluğu beni korkuttu. Ama aralarındaki gerginliği azaltmak için bir şey, herhangi bir şey söylemeliyim. "Böyle bir karar vermeyi düşünmenize bile gerek yok."

"Yine de," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

"Daha yeni evlendik," diyorum hafiften. "Çocuk sahibi olma konusunu henüz konuşmadık bile."

"Öyleyse konuş. Artık kesinleştirdim," diye tısladı. "Bu sadece beklenen bir şey değil, aynı zamanda kesinleşmiş bir şey."

"Kesinlik" kelimesi odaya yere düşmüş bir silah gibi indi.

Ona bakıyorum.

Çocuklar.

Çocuk sahibi olmayı düşündüm. Çocuk sahibi olmamayı da düşündüm.

Şu an ne istediğimden emin değilim.

"Kesin bir gerçek," diye tekrarlıyorum.

"Benim kim olduğumu biliyorsunuz. Herhangi bir şey imzalamadan önce de biliyordunuz. Varisi olmayan bir Bratva pakhanı bir yükümlülüktür. Bu bir davettir. Silah tutabilecek yaşta bir oğlu olan her aile, aradaki farkı hesaplamaya başlar."

"Siyaseti anlıyorum."

"İyi."

"Siyaset hakkında tartışmıyorum."

"Öyleyse neyi savunuyorsunuz?"

"Hiçbir şey tartışmıyorum. Olanları değerlendiriyorum."

"Annen seni terk ettiği için çocuk istemiyorsun. Öyle mi?"

"Ah," diye mırıldandım. "Neden bana saldırıyorsun?"

Bana şaşkın bir bakış attı. "Saldırıyor musun? Gözlemliyorum. Tereddüdünün nedenini anlamaya çalışıyorum." Ağzımı açarken elini kaldırdı. "Bana daha yeni tanıştığımızı ve tüm bu saçmalıkları söyleme. Seni görür görmez sana sahip olacağımı biliyordum. Her şeyine. Karım, sevgilim, çocuklarımdan annesi. Bundan, benden uzaklaşabileceğini mi sanıyorsun? Benim olana başkasının dokunmasına izin vermeyeceğim, Alina. İçimdeki bu kaosu ateşleyen tek kıvılcım sensin. Sadece bir adam olduğumu mu sanıyorsun? Seni benden almaya çalışan herkesi parçalayacak fırtınayım ben. Sen sadece istediğim biri değilsin; ihtiyacım olan her şeysin. Seni güvende tutmak, sana yakın olmak için dünyayı yakarım. Sen benim takıntısın ve seni bırakmayacağım." Yaklaştı ve boğazımı daha öncekinden daha sıkı kavradı. Öğürdüm ama korkmadım.

Bunu istiyorum. Karanlığa ihtiyacım var. Bu adamın beni tamamen ele geçirmesine ihtiyacım var.

Bölüm 29

Oyun salonları

Avucumun altında boğazı kasılıyor. Nabzının atışları parmaklarıma değıyor —bir, iki, üç. Geri çekilmiyor. Bunun yerine çenesini yukarı kaldırarak boynunun daha fazlasını bana gösteriyor. Göğsümün içinde bir şey kırılıyor, bu konuşmaya başladığımızdan beri tutmaya çalıştığım bir şey.

Elimi gevşetiyorum, başparmağım teninde hafifçe geziniyor.

"Sizi korkutmaya çalışmıyorum," diyorum.

"Biliyorum." Kelimeler boğazından zorlukla çıktı. Elini uzattı, soğuk parmakları bileğimi kavradı. Uzaklaşmak için değil. Beni orada tutmak için. "Ne olduğunu biliyorum. Bunun ne olduğunu biliyorum."

"Öyleyse bana ne istediğini söyle."

Gözleri benimkilerle kenetlendi, yüzünün geri kalanı hareketli kalırken gözleri tamamen hareketsiz kaldı. Dudakları birbirine kenetlendi, hoşnutsuzluktan değil, konsantrasyondan. Bu bakışı daha önce de görmüştüm, zekice cevapları, kaçamak cevapları bir kenara bıraktığında.

Sonunda, sesi neredeyse fısıltıya dönüşerek, "Seni istiyorum," dedi. "Bunu istiyorum. Her neyse bu." Parmakları bileğimi daha sıkı kavradı. "Eninde sonunda geri kalanını da istiyorum."

"Başka ne var?"

"Beni becer. Ruhundaki bu bilginin baskısını hafifletebilecekmiş gibi beni becer."

Bu izin, tıpkı bir fitilin alev bulması gibi, içimde aniden belirliyor.

Yavaş yavaş başlamam. Ona hazırlanması, alışması veya kendini toparlaması için zaman vermem. Ağzını sanki benden çalınmış bir şeyi geri alıyormuş gibi kavrarım ve çıkardığı ses yarı nefes kesilmesi, yarı teslimiyet gibidir. Tıpkı bir akıntının zemin bulması gibi, içimden geçer.

Düşüncemi tamamlamadan ellerim onun üzerindeydi. Elbisenin kalçasındaki kumaşı kavrayıp sertçe çektim. Gece mavisi elbise uyluğundan yukarı kayarak tabanca kılıfının kayışını ve altındaki morarmış deriyi ortaya çıkardı. Kılıfın tokasını açıp bakmadan sandalyeye fırlattım, silah ikimizin de fark etmediği boğuk bir sesle yere düştü.

Alt dudağımı ısıyor. Kan akıtacak kadar sert. Ağzımda bakır ve onun tadı beliriyor ve bu kombinasyon beynimdeki sinir ağlarında ilkel bir etki yaratıyor. Onu duvara doğru itiyorum, bir elim başının yanındaki sıva üzerine, diğer elim ise elbisesini yukarı çekip bacaklarının arasına sokana kadar kaldırıyorum.

O zaten ıslanmış durumda.

Alina hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz. Ne korkuyu, ne öfkeyi, ne de ona her dokunduğumda içinden geçen canlı bir tel gibi arzuyu.

İç çamaşırını kenara çekip iki parmağımı içine soktum ve ağzından çıkan inilti ham ve filtelenmemişti, bu da onu mahvetme isteğimi artırdı. Hemen beni sıkıca kavradı, kalçaları öne doğru yuvarlandı, tırnakları ön kollarıma saplandı.

"Daha zor," diyor.

Ona üçüncü parmağımı verip kıvırıyorum, yüzünün acı ve zevk arasındaki boşlukta, en rahat hissettiği yerde bir şeyle kasılmasını izliyorum. Başı duvara yaslanıyor, gevşek saçları yüzünün etrafına dökülüyor ve ağzımı açıkta kalan boğazına bastırıp, yarın bile görülebilecek bir iz bırakacak kadar sertçe emiyorum.

Bu gece o odada oturup zayıf noktalarımı hesaplayan her erkeğin şunu anlamasını istiyorum: Bu kadın benim yaralarımı kendi isteğiyle taşıyor.

"Oyun salonları—"

"Sessizlik."

Sessizliğin tam tersi bir ses çıkarıyor ve vücudu acele etmeye çalıştığı bir şeye doğru kasılırken parmaklarımın etrafında sıkılaştığını hissediyorum. Bilerek tempoyu yavaşlatıyorum, parmaklarımı işkence dolu bir sürüklemeye geri çekiyorum, bu da onun inlemesine ve bileğimi kavramasına neden oluyor.

"Acele etme," diye fısıldıyorum boğazına doğru. "Ne zaman yapacağıma ben karar veririm."

Elimi tam da istediğim gibi çevirdiğimde inliyor—göğsüme titreşen bir ses. Dizleri titriyor. Kalçalarımıyla onu duvara yashıyorum, uyluğum onunkilerin arasına sıkışmış, her titremenin vücudunda dalgalanmasını

hissediyorum: önce omuzları, sonra omurgası, nihayetinde bacaklarım bacağımı sıkıca kavırıyor, boynuma yaslanıp nefes nefese kalırken dişleri tenime sürtünüyor.

Parmaklarımı kurtarıyorum ve o, ağızımla yuttuğum bir protesto sesi çıkarıyor. Onu kaldırıyorum, bir kolumu uyluklarının altına, diğerini duvara dayayarak yatağa taşıyorum. Onu yatağa bırakıyorum ve bir kez zıplıyor, gece mavisi elbisesi belinde buruşmuş, saçları siyah ipek kumaşın üzerine, sahip olmak için bir müzeyi yakıp yıkacağım bir tablodan fırlamış gibi yayılmış.

Kemerimi çözüyorum. Kemerin gevşeme sesi odada yüksek ve kasıtlı bir şekilde yankılanıyor ve onun gözleri, kanımı coşturan bir açlıkla kemeri takip ediyor.

Gömleğimi çıkarıp yere bırakıyorum. Gözleri dövmelemin, yara izlerinin, gövde mi kaplayan şiddetin izlerinin üzerinde geziniyor ve bakışlarını kaçırmıyor. Asla kaçırmaz. Alina'nın özelliği bu. Çirkinlikten çekinmiyor. Onu özümüyor, sindiriyor, kullanabileceği bir şeye dönüştürüyor.

Pantolonumu indirip, zaten acıyacak kadar sertleşmiş olan penisimi serbest bırakıyorum ve onun nefesinin beklentiyle kesildiğini görüyorum. Göz bebekleri, irislerinin maviliğini yutuyor, geriye sadece ince bir halka kalıyor. Dudakları aralanıyor, aralarında dökülmek üzere olan bir sır gibi bir nefes sıkışıyor. Omurgası yukarı doğru kıvrılırken, yatak onu zar zor taşıyor ve henüz onu sahiplenmemiş ellere kendini sunuyor.

Ayak bileklerinden tutup onu yatağın kenarına doğru sürüklüyorum. Nefesi kesiliyor, parmakları çarşafıya yapışıyor. Ellerimi dizlerinin altına geçirip bacaklarını açıyorum. İç çamaşırı hala kenara itilmiş, hiçbir işe yaramayan incecik bir ipek parçası. Onu yırtıyorum. Ses keskin ve tatmin edici, o da nefes nefese ve şeytani bir şekilde gülüyor.

"Bunlar yeniydi," diyor.

"Sana daha fazla alacağım."

"Bunu sürekli söylüyorsun."

"Ciddi söylüyorum." Bacaklarının arasına yerleşip, ikimizden de çılgılık koparan tek bir acımasız hareketle içine giriyorum.

Yatağından kalktı, elleri ön kollarıma uzandı, tırnakları kan akıtacak kadar sertçe saplandı. Umurumda değil. Bunu memnuniyetle karşılıyorum. Bana bıraktığı her iz, hak ettiğim bir şeyin kanıtı.

İlk hamleden itibaren acımasız bir tempo belirledim. Isınma yok. Yavaş yavaş başlama yok. Benden ruhumdaki bilgiyi sikerek çıkarmamı istedi ve ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliyim, çünkü şu anda beni yumruğumu duvardan geçirmekten alıkoyan tek şey, amının penisimi sanki bu özel amaç için tasarlanmış gibi içine almasının verdiği his.

Babam hayatta.

Ona sertçe çarptım ve o da acıyla bağırdı.

Babam, benim onun ihtiyaç duyduğu kişi olabilmem için ölümünü taklit etti.

Tekrar. Daha derin. Sırtı yataktan kalkıyor.

Babam, onun yasını tutmama izin verdi. Açık gözleriyle ve tek yarasıyla o odada durmama ve dünyamın alt üst olduğunu hissetmeme izin verdi; bunu bilerek yaptı ve nedenini anlıyorum; ve eğer bu öfkeyle başa çıkacak başka bir şey bulamazsam, nedenini anlamak beni içten içe yiyip bitirecek şey olacak.

İşte bu. Ben bununla bunu yapıyorum.

Kalçalarını morartacak kadar sertçe kavradım ve telefon görüşmesinden beri, sessizlikten beri, hoparlörden patlayan ve tüm varlığımı beni kurtarmak için tasarlanmış bir yalan etrafında yeniden şekillendiren o sesteki beri içimde tuttuğum her şeyle içine girdim.

"Gözlerinizi üzerime çevirin," diye hırladım.

Gözleri aniden benimkine kenetlendi. Vahşi. Aç. Dişlerinin arasından havayı içine çektiğinde, ben de aynısını yaptım, ikimiz de nefes nefese kaldık. Nabzım penisimde gümbür gümbür atarken, vajinası da penisimin etrafında zonkluyordu, ikimiz de aynı vahşi ihtiyaca hizmet ediyorduk. Onunla sevişirken bakışlarımı yakaladı, ben de onunkileri yakaladım ve aramızdaki boşlukta bir şeyler değişti. Yavaş, muazzam ve geri döndürülemez bir şekilde.

Önce o geliyor. İçinde kanında fırtına gibi birikiyor, nefesi hırıltılı nefes alışverişlerine dönüşüyor ve benim itişlerimin ezici ritmine uyuyor. Uylukları kemiği kıracak kadar güçlü bir şekilde bana kenetleniyor, tırnakları ön kollarıma iz bırakacak kadar derin sivri uçlar saplıyor. Vurduğunda, gözleri mutluluktan kapanmıyor. Vahşi bir yoğunlukla gözlerime kilitleniyorlar. Tamamen yıkımına tanık olmama izin veriyor, teslimiyeti nazik değil, şiddetli, birinin onu aynı anda boğulurken ve yanarken görmesine izin vermeyi seçmiş bir kadının tehlikeli kırılganlığı. Bırakıyorum onu ele geçirsin, parçalanırken orada tutayım ve çenem

kenetlenmiş, ellerim kalçalarına kenetlenmiş halde artçı şokları atlatayım. Gevşediğinde, titreme küçük rpertilere dönüştüğünde, daha sert itiyorum. Durmuyorum. Duramam. Tırnakları beni tekrar tırmalıyor ve beni uçurumdan aşağı itiyor. Bir kez, iki kez giriyorum ve kemikten çekilmiş gibi gelen alçak bir sesle içine boşalıyorum. Dünya, ısıya, nabza ve beni tamamen temizleyen o keskin boşalma acısına indirgeniyor.

Birkaç nefes boyunca kıpırdamıyorum. Uylukları hâlâ beni sıkıca kavıyor, sıcak, kaygan, benim. Sonra gevşiyorum ve üzerine eğiliyorum, avuçları kaburgalarına yaslanmış, yüzüne bakıyorum. Kızarmış. Doymuş. Böylesine bile meydan okuyan. Hem yıkımım hem de onarımım aynı anda.

Onu soyuyorum, aramızdaki tüm engelleri kaldırıyorum, sonra banyodan bir bez alıp hızlı ve etkili hareketlerle temizliyorum. Bana izin veriyor ve kendimi onun içinde kaybediyorum. Temizlendikten sonra, bezi lavaboya atarken onu yatakta bırakıyorum. Geri döndüğümde, onu sandalyeye götürüyorum, sonra terli, buruşuk çarşafları çıkarıp çamaşır sepetine atıyorum. Dolaptan yeni bir takım alıp yatağı askeri bir disiplinle düzeltiyorum, çünkü hayatımın geri kalanı ne kadar berbat olursa olsun, her zaman yatak yapabilirim. Disiplin, saygı duyduğum tek mirastır. Sandalyeden beni izliyor, çıplak ve muhteşem, ve ifadesinde göğsümü sıkıştıran bir açıklık var. Bu anı, bir daha asla gelmemesi için ezberlemeye alışıyor.

Odanın karşısına geçip onu ensesinden tutup ayağa kaldırdım, parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim. Dudaklarını yavaşça kendiminkine yaklaştırdım ve tadına baktım. Ellerimin onu geri almasına izin verdim, yumuşayan ete ve sert kaslara saplandım. Parmak uçlarında yükseldi, bedeni bana doğru kıvrıldı ve bir an için bu odanın dışında hiçbir dünya yoktu. Bekleme yok, tehdit yok, sadece dudağımı ısırđıęı yerdeki bakır tadı ve birbirimizi herhangi bir düşmandan daha kapsamlı bir şekilde yok edebileceğimiz sözü vardı.

Ona karşı ağzlyym. Her santimini, her nefesini, bana izin verdiği her saniyeyi istiyorum. Onun içinde boğulmak ve ancak burada yarattığımız şeyin kalıcı olduğuna ikna olduğumda yüzeye çıkmak istiyorum. Ona dokunan herkesi, onu bir insan yerine bir mal gibi hissettiren her odadaki her erkeği silmek istiyorum. Adrenalin azaldığında ve şehir yeniden dönmeye başladığında hatırlayacağı tek şey ben olmak istiyorum.

Bölüm 30

Alina

Sabah ışığı duyularımı okşuyor ve gözlerimi aralıyorum. Yatak sıcak ve onun ve seksin kokusunu taşıyor. Vücudumdaki her kas, dün geceki kararların etkisiyle titriyor. Geriniyorum, yüzümü buruşturuyorum ve yine de gülümsüyorum. Yalnızım, bu beni şaşırtmıyor, ama komodinin üzerinde kahve duruyor, buharı yükseliyor. Oturuyorum ve yanma hissi uyandığımı söyleyene kadar içiyorum.

Telefona şöyle bir göz attım, elime aldım ve ekrana dokundum. Mina'yı aramalıyım. Babamı rahatsız ediyor olmalı, hayatta olup olmadığını öğrenmeye çalışıyordur hiç şüphesiz. Babam ona hiçbir bilgi vermeyecek ve bu onu çıldırtacak. Arama tuşuna basarken gülümsedim ve bekledim.

Telefon dört kez çaldıktan sonra uykulu bir ses telefona çıktı. "Umarım bu hayati bir meseledir."

İstemsizce gülümsüyorum. "Merhaba Mina. Benim."

Bir sessizlik ve ardından bir tıslama. "Sen. Sen! Beni çok endişelendirdin ve beni arayıp 'Hey Mina, ben Alina' mı diyorsun? Ve hepsi bu mu? Seni kulüpten bir paket gibi sürüklenerek çıkarıldığını gördüm, sonra hiçbir şey yok. Jess beni aptalca saatlerde arayıp ağlıyor, Nadia senin bir DJ ile Bali'ye kaçtığını düşünüyor ve babanı aradığımda sesi mayın gibiydi. Güvende olduğunu söyledi ve sonra telefonu yüzüme kapattı. Yüzüme, Alina."

"Güvendeyim," diyorum. "Söz mü? DJ mi?" Arkady yüzünü buruşturacak.

Sessizlik gergin ve öfkeli. "Kiminle güvende?"

"Kocam."

Boğazı o kadar çok tıkanı ki öksürmeye başladı. "Senin neyin?"

"Koca."

"Evlendin mi? Haftaların ne zamandan beri böyle geçiyor?"

"Geçen geceden beri."

"Kim?" Sesi titriyor. "Seni zorladı mı? İyi misin? Yardıma ihtiyacın olursa boğazını temizle, babanı arayacağım—"

"İyiyim. Beni zorlamadı. Her şey karşılıklı rıza ile oldu."

"Kim o?"

"Tanıdığınız kimse yok."

"Bu Kade karakteri mi? Tek gecelik ilişki dizisindeki mi?"

"Öyle bir şey," diyorum, Bratva ve geceleri ortaya çıkan gizemli olaylar hakkında onu bilgilendirmemeye özen göstererek. Bilmiyor ve bilmesine de gerek yok.

"Buna benzer bir şey," diye tekrarlıyor Mina ve yatakta doğrulduğunu, yorganların hışırtısını, zihinsel hesaplamalar yaptığını ve vardığı sonuçtan hoşlanmadığını gösteren o kendine özgü sessizliğini duyabiliyorum. "Alina. Seni seviyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Ama bir kulüpten, sanki insan yiyormuş gibi görünen bir adamın kollarında kayboluyorsun, onunla tek gecelik bir ilişki yaşıyorsun ve günler sonra beni arayıp onunla evlendiğini söylüyorsun. Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diyorum dudağımı ısırarak. "İyiyim."

"Bunu sürekli söylüyorsun. Sanırım 'iyi değil' anlamına geliyor."

"Kod yok. Mina, sadece benim için mutlu ol. Seninle iletişime geçemediğim için özür dilerim. Kendimi toparlamam biraz zaman aldı."

"Yok artık," diye mırıldandı. Sessizlik çöktü ve ben de buna izin verdim çünkü olup biteni sindirmesi gerekiyordu. "Bunun gerçekten istediğin şey olduğundan emin misin?"

"Babam her şeyden haberdar ve beni aramak için Mayfair'e baskın yapmadı. Ne düşünüyorsunuz?"

Anlatmak istediğimi anladığını belli ederek derin bir nefes verdi. "Pekala," dedi. "Umarım nedime olarak tanımadığın birini seçmemişsindir."

"Benim nedimem yoktu."

"Güzel," diye tersledi ama artık bana kızgın olmadığını anlayabiliyordum. "Sanırım artık parti yok o zaman, kocanı da yanında sürüklemesen tabii," diye ekledi beni kıkırdatan sert bir tonla.

"Seni şaşırtabilir," diyorum. "Sonuçta beni orada buldu ve sen de yüzüne içki fırlattın."

"Aman Tanrım! Bunu unutmuşum! Çıldırılmış mı?"

"Hayır, öyle düşünmüyorum."

"Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

"Jess'i ara. Çok kötü durumda."

"Yapacağım. Bugün."

"Nadia da öyle. Umursamıyormuş gibi yapıyor ama bana mesaj atıyor."

"Ben hallederim. Bana numarasını gönder."

"Pekala. Şimdi uyumaya geri dönüyorum, seni kaltak."

Telefonu kapatıyor ve ben de bir anlığına telefonu kucağıma alıp sıcaklığının içime işlemesini bekliyorum, sonra Jess'i arıyorum. İkinci çalışta açıyor.

"Alina." Adım, saf bir rahatlama hissiyle iki hece halinde ağızımdan döküldü. "Aman Tanrım. Aman Tanrım! Mina az önce mesaj attı! Evlendin mi?"

Gözlerimi kırıp sonra homurdanıyorum. Mina hızlı çalışıyor. "Evet. Sanırım başka bir şey eklememe gerek yok," diyorum, ses tonum son derece kuru.

"İyi misin?"

"İyiyim. Gayet iyiyim. Hatta çok iyiyim. Harikayım."

"Gerçekten mi?" Sesi şüpheci geliyor.

"Gerçekten mi?" diyorum ve bunu gerçekten kastediyorum. "Biliyorum, çılgınca. Biliyorum, dışarıdan bakıldığında tamamen akıl dışı görünüyor. Ama iyiyim, Jess."

"Kim o?"

"Adı Arkady."

"Sana iyi davranıyor mu?"

Soru, Jess'in sorularının her zaman yaptığı gibi, yumuşak ve beklenmedik bir yere düşüyor. Mina'nın yaptığı gibi boğaza saldırmıyor. Boğazın altındaki şeye, kimsenin bakmayacağını düşündüğünüz için korumadığınız yere saldırıyor.

"Evet," diyorum. "Öyle."

"Tamam." Bir an duraksadı. "Tamam. O zaman senin adına mutluyum." Ve bunu gerçekten içtenlikle söylüyor, Jess'in özelliği de bu zaten. Rol yapma yok. Dramatik hareketler yok. Sadece sizi seven ve bunun yeterli bilgi olduğuna karar veren birinin saf, karmaşık olmayan sıcaklığı. "Ama onu bizimle tanıştırmamız gerekiyor. Düzgün bir şekilde."

"Üzerinde çalışacağım."

"Yakında."

"Yakında," diye kabul ediyorum, bu nasıl tutacağımı bilmediğim bir söz. Ama yine de tutacağım, çünkü Jess benden asla veremeyeceğim bir şey istemedi.

Telefonu kapatıyoruz ve kahvemi bitirebilmek için telefonu komodinin üzerine geri koyuyorum. Mina tekrar uykuya dalmış olmalı çünkü Nadia'nın numarasını göndermemiş, bu yüzden o mesaj beklemek zorunda kalacak. Bol bir tişört ve yumuşak bir şort giyip, elimde kahve fincanıyla yalınayak aşağı iniyorum. Ev sessiz. Dün geceki mobilya düzeni çoktan düzeltilmiş. Sandalyeler ait oldukları yerlere geri konmuş. İçecek dolabı kapalı. On iki saat önce bu odada neler olduğunu bilmeseniz, asla tahmin edemezsiniz.

Elena'yı mutfakta buldum.

"Otur," diyor, ocağın başından ayrılmadan.

Oturuyorum.

Dört dakika sonra önüme yumurtaları koyuyor. Çırpılmış, yumuşacık, çapraz kesilmiş tost ekmeğiyle. Mükemmel. Elena'nın bir pakhan karısının güne nasıl başlaması gerektiği konusunda belli ki fikirleri var.

"Ofisinde," diyor ve ben sormadan bardağımı yeniden dolduruyor.

"Sormayı düşünmüyordum."

"Sormayı düşünecektin, sonra da sormamış gibi yapacaktın."

O aceleyle uzaklaştı ve ben tabağımdaki her şeyi yedikten sonra kalkıp bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirdim. Kupamı koridordan aşağıya taşıdım ve ofis kapısını iki kez çaldım.

"Girin."

Arkady masanın arkasında oturuyor, dizüstü bilgisayarını açık, kahvesi de yanında. Kapıyı iterek açtığımda başını kaldırıyor ve yüzünde, neredeyse fark edilmeyecek bir değişiklik oluyor; ağır bir şeyle yalnız kalmış ve yanında birinin olmasından sessizce rahatlamış bir adamın o kendine özgü ifadesi, bunu asla dile getirmese bile.

"Kapıyı çalmanıza gerek yok."

"Bunu yapmamak ayıp olur."

Gülümsüyor ve ben neredeyse eriyorum.

"Arkadaşlarınla konuştun mu?"

Başımı salladım. "Mina ve Jess ikisi de her şeyden haberdar. Nadia'nın numarası bende yok. Mina mesajla göndereceğini söyledi."

Masanın karşısındaki sandalyelerden birine geçip oturdum ve bacaklarımı yukarı doğru kıvırdım. "Ne yapıyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. "İş."

"Bu, susman gerektiği anlamına mı geliyor Alina? Bu seni ilgilendirmez?"

Gülerek, "Öyle bir şey. Ama alınmayın. Brixton'da on dakika içinde bir silah anlaşmasının gerçekleşmesine yapabileceğiniz pek bir şey yok." dedi.

"Tamam, hayır, ben yokum." Ayağa kalktı. "Sonra görüşürüz."

Başını salladı, hâlâ dizüstü bilgisayarına bakıyordu.

Kapıya vardığında, "Bir saat. Taşınmaya hazır ol," dedi.

"Nereye taşınacaksınız?" diye soruyorum.

"Dışarıda," diyor. "Pratik kıyafetler."

Birkaç saniye ona bakıyorum ama ondan bunun dışında hiçbir şey anlayamayacağımı fark ediyorum, bu yüzden iç çekerek onu kendi haline bırakıp mutfağa gidip kupamı bırakıyorum ve ardından duşa girmek için merdivenlerden yukarı koşuyorum.

Su üzerime şiddetle vururken, düşüncelerim karmakarışık oluyor. Beni nereye götürüyor?

Nerede olursa olsun, koşmayı gerektirecek. Ya da koşma ihtimalini. Eğer kahvaltıya çıkacak olsaydı, güzel bir şey giy derdi. Pratiklik, Mimosa ve Eggs Benedict için pek uygun değil.

Saçımı şekillendiriyorum ve spreyin altında gerekenden daha uzun süre durup olasılıkları düşünüyorum. Bu dünyada pratik olmak birçok şey anlamına gelebilir. Hızlı bir çıkış gerektiren bir yere araba sürmek anlamına gelebilir. Arkady'nin duymamam gereken ama yine de duyacağım bir şeyi anlattığı soğuk bir depoda durmak anlamına gelebilir. Henüz düşünmediğim bir şey anlamına da gelebilir ki bu da beni en çok endişelendiren kategori.

Suyu kapatıp havluyla hızlıca kurulanıyorum, sonra gardırobun önünde durup karar veriyorum. Koyu renk kot pantolon, gerekirse hızlıca hareket etmem gerekirse çizilmelere karşı dayanıklı olacak kadar kalın. Vücuda oturan siyah uzun kollu bir tişört. Beyaz spor ayakkabılarım temiz ama gösterişli değil. Saçımı düşük bir atkuyruğu yapıyorum, hiçbir ürün kullanmıyorum, bakım gerektiren bir şey yok. Yüzükler hariç takı takmıyorum, yüzükler olmazsa olmaz. Yağmur yağıyor, bu yüzden bahara uygun hafif bir yağmurluk alıyorum. Bakışlarım silahta oyalanıyor ve iki saniyelik bir tereddütten sonra, omuz silkerek onu kapıp ceketin iç cebine koyuyorum. Aynaya bakıyorum ve bir yere taşınabilecek bir kadın gibi görüldüğüme karar veriyorum.

Yeterince iyi.

Aşağıya on dakika kala indim. Dima koridorda ceketiyle duruyordu, bu da bana prova yapmadığımızı gösteriyordu. Birkaç saniye sonra Arkady, koyu renk kot pantolon ve dar bir tişörtün üzerine siyah bir ceket giymiş halde belirdi. Takım elbise yoktu. Kol düğmesi de yoktu. Bu onun farklı bir versiyonuydu, sadeleştirilmiş ve işlevseldi ve nedense bu yüzden daha tehlikeliydi.

Beni baştan aşağı süzdü ve başını salladı. Anlaşılan kıyafet kuralları onaylanmış.

"Nereye gidiyoruz?" diye tekrar deniyorum.

"Göreceksin."

"Bu bir cevap değil."

"Alacağın araba bu." Kapıya doğru yanımdan geçip gitti, Dima zaten kapıyı açık tutuyordu. Başka yapacak bir şey olmadığı için ve dürüst olmak gerekirse, merak beni çoktan yiyip bitirdiği için, koridorda bilmeden durmaktansa arabada öğrenmeyi tercih ettiğim için arkasından yürüdüm.

Siyah bir Range Rover, garaj yolunda rölantide çalışıyor. Kosta direksiyonda, Dima ise yolcu koltuğuna oturuyor. Arkady arka koltuğa geçiyor ve ben de yanına oturuyorum. Kapı kapanıyor ve ben emniyet kemerimi bile takmadan garaj yolundan çıkıyoruz. Kemerimi takıyorum ve pencereden dışarı bakan, aklının başka bir yerde olduğunu gösteren o kendine özgü hareketsizlikle bakan Arkady'ye yan gözle bakıyorum. Çenesi sıkıca kapalı. Tam olarak gergin değil, sadece kararlı.

Pencereden dışarı bakıyorum ve gri sabah yağmurunda Mayfair'in yanımdan kayıp gidişini izliyorum.

Güneye doğru ilerliyoruz.

Rotayı takip ediyorum ama bunu belli etmiyorum. Kosta, nereye gittiğini tam olarak bilen ve geç kalma niyeti olmayan birinin rahat ve kendinden emin tavrıyla araba sürüyor. Vauxhall Köprüsü'nden nehri geçiyoruz, alçak bulutların altında Thames nehri kalay renginde ve güneye doğru devam ediyoruz. Bir süre sonra, Crawley'e doğru gidiyor gibi görünüyoruz.

Kosta ana yoldan saparak bir ticaret bölgesinin arkasındaki alçak depoların bulunduğu bir alana giriyor. Bir tarafında banyo fayansları satan, diğer tarafında ise banyo fayansı olmayan şeyler depolayan türden bir yer. Range Rover'ı yoldan tamamen koruyan iki kamyonun arasına park ediyor ve motor duruyor.

Kimse hemen hareket etmiyor.

Arkady, "Yakında kal," diyor ve arabadan iniyor.

Hepsi bu kadar mı? Özet bu.

Emniyet kemerimi çözüp, ceketimin kapüşonunu çekerek, çiseleyen yağmurun altına doğru onun peşinden çıktım. Dima arkamdan geldi, ki bu da kimsenin yaygara koparmadan, kendi güvenliğim için sessizce araya sıkıştırıldığım anlamına geliyordu. Soru şu: Neden? Burada ne yapıyoruz?

Bölüm 31

Oyun salonları

Depo rutubet kokuyor. Yan kapıdan içeri girdiğimizde üç adam zaten içerideydi, bu da Kosta'nın zamanlamasının kasıtlı olduğunu gösteriyor. Erken gelmemiştik. Tam zamanında gelmiştik ve erken gelen adamlar bizi beklemek zorunda kalmıştı. Bu bir kaza değil.

Onları hızla içeri alıyorum. İkisi ayakta, biri ters çevrilmiş bir sandığın üzerinde oturuyor. Ayakta duranlar kaslı, belirli bir vücut yapısına ve gözlerinin ardındaki belirli bir boşluğa sahip türden. Sandığın üzerindeki ise asıl kişi. Elli yaşlarının ortalarında. İri yapılı. En az iki kez kırılıp yeniden düzeltilmiş bir yüz, burnu hafifçe merkezden kaymış. Üzerinde mumlu bir ceket ve çok kullanılmış botlar var. Elleri dizlerinin üzerinde gevşek, bu da ya rahat olduğu ya da rahat görünmeyi çok iyi bildiği anlamına geliyor.

Adı Gregor Vance. Henüz Alina'ya bakmadı. Çoğu erkek bakar. Bakmamaya çalışanlar bile, ve bakmamaya çalışmak da başlı başına bir ipucudur. Gregor onun varlığını fark etmedi, bu da ya umursamadığı ya da bir oyun oynadığı anlamına geliyor.

"Saranov," diyor. Bu bir selamlama değil, bir onaylama.

"Vance."

O ayağa kalkmıyor. Ben de elimi uzatmıyorum. Artık bunların hiçbirinin bir anlam ifade etmediği aşamayı geçtik.

"Yanınızda birini getirdiniz," diyor.

"Eşim."

Sonra ona baktı. Tek bir bakışta, baştan aşağı, bu tür odalarda yüz kadının üzerinde yüz erkeğin yaptığı aynı değerlendirmeyi yaptı. Sonra tekrar bana baktı. "Babanız için başsağlığı dilerim."

"Teşekkür ederim."

“Ve tebrikler.” Kelime düz. Tam olarak samimiyetsiz değil. Sadece işlevsel olmayan her şeyden arındırılmış. Bu dünyada yeterince uzun süre hayatta kalmış ve dili taşıyıcı duvarlarına kadar indirgemiş bir adam o.

"Teşekkür ederim," diyorum ve konuyu orada bırakıyorum.

Alina, hafifçe solumda, elleri yanlarında gevşek bir şekilde duruyor. Dün gece yaptığı şeyi yapıyor; sanki hiçbir şey yapmıyormuş gibi görünüyor, ama aslında her şeyi dikkatle inceliyor. İşte bu yüzden burada. Ne gördüğünü bilmem gerekiyor.

Gregor ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Sevkiyat."

"Bana adım adım anlatır mısın?"

Solundaki kaslı adama başıyla işaret etti; adam karşı duvardaki uzun bir masaya doğru gidip bir brandayı kenara çekti. Brandanın altında altı adet kasa vardı; askeri sınıf polimerden yapılmış, mat siyah renkte ve her birinin numaralı kilidi bulunuyordu.

Gregor, “Doğu Avrupa üretimi,” diyor. “Üç sınır kapısından geçen, izi sürülemeyen rota. Her aşamada kusursuz evrak işlemleri.”

“Birini açın.”

Kas gücüyle en yakın kutunun kilidini açıp kapağını kaldırıyorum. İçeride, köpüğün içine yerleştirilmiş, bir sıra kompakt otomatik tüfek var. Bakımlı. Mekanizmalarda gözle görülür bir aşınma yok. Masaya gidip birini alıyorum, mekanizmasını ve besleme mekanizmasını kontrol ediyorum. Ağırlığı doğru. Toleranslar temiz. Birisi bunları yakın zamanda bakımlı tutmuş, yıllarca depoda ihmal edilmemiş, aktif bakım yapılmış. Bu bana, nerede durdukları ve kimin onlara baktığı hakkında bir şeyler söylüyor.

Onu tekrar köpüğe yerleştirip bir sonraki kasaya geçtim. Gregor beni acele ettirmedi. Bu işi yeterince kez yapmış ve bir incelemeyi aceleye getirmenin alıcıyı kaybetmenin yolu olduğunu bilen bir adamın sabrıyla kasasının üzerinde oturuyordu.

İkinci kutuda tabancalar var. Kompakt, güvenilir, kendini belli etmeyen türden silahlar. Üçüncü kutuda ise Kiril alfabesiyle kutulanmış ve etiketlenmiş mühimmat bulunuyor. Dördüncü kutu daha ağır. Onu kendim açıyorum ve beklediğim şeyi buluyorum. Susturucular, temizleme kitleri, ek şarjörler ve donanımı dekoratif olmaktan ziyade kullanışlı hale getiren altyapı.

Kapağı kapatıp geri çekiliyorum.

“Zaman çizelgesi,” diyorum.

“Bu gece. Tek bir fırsat. Eğer bu gece taşımazsanız, kırk sekiz saatten fazla tutamam, yoksa ikimiz için de sorun olur.”

"Fiyat sabit mi?"

“Fiyat sabittir.”

Döndüğümü belli etmeden Alina'ya döndüm. O da ona bakıyordu.

Silahlara değil. Gregor'a.

Kapıdan girdiğimizden beri ona bakıyor, her şeyi yaptığı gibi, sanki hiçbir şeye mal olmuyormuş gibi. Elleri hala gevşek. Yüzü hala ifadesiz. Ama ağırlığı hafifçe arka ayağına kaymış, bu da hoşlanmadığı bir şeyi fark ettiğini ve bunu görünür kılmadan kendisiyle arasına mesafe koyduğunu gösteriyor.

Bir şeylerin ters gittiğini hissetti ve işte tam da bu yüzden onu bu yılan yuvasına getirdim.

"Pas," diyorum ve geri çekiliyorum.

“Ne?” diye çıkıştı Gregor. Sandığın üzerinden kalktı. Adamları iki taraftan da dikleştirdi. “Anlaşmamız vardı.”

“Bir konuşma yaptık,” diyorum. “Aynı şey değil.”

“Saranov.” Sesi alçalıyor. “Bu sevkiyat buraya ulaşmak için üç ülkeden geçti. Sebepsiz yere bundan vazgeçemezsin.”

"Size bir sebep göstermeme gerek yok."

Sağındaki adam bir adım öne atıyor. Dima da bir adım atıyor ve odanın geometrisi, içindeki herkesin hissedebileceği şekilde değişiyor. Adam duruyor.

Gregor'un çenesi kasıldı. "Baban hiçbir zaman sebep göstermeden bir anlaşmadan vazgeçmezdi."

“Babam burada değil.”

Elim seğiriyor, çizmeye hazır. Bu almam gereken bir riskti, ama onun incinmesine izin vermeyeceğim.

Daha önce görünmeyen bir adam Alina'nın arkasından kadrāja giriyor ve onu boğma pozisyonunda yakalıyor. Ben silahımı çekip karıma dokunan adamın başına dayarken Alina tiz bir çığlık atıyor. Gregor ve adamları silahlarını çekerken Dima ve Kosta harekete geçiyor.

Alina'yı boğan o aptala, "Bırak onu, yoksa kafanı uçururum," diyorum. Aptal onu bırakmıyor. Bunun yerine kolunu daha da sıkıyor, bu da bana onun zekası ve yaşam süresi hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Alina, panik ya da çaresizlik değil, son derece öfkeli ve hesaplamalar yapan bir kadının o kendine özgü, sıkıştırılmış sesini andıran, küçük ve

kontrollü bir ses çıkarıyor. Elleri boğazını saran kola gidiyor. Tırnaklarıyla kazımak için değil. Sıkıca tutmak için. Nefes yolunu kontrol ediyor, kendine saniyeler kazandırıyor, işlevsel kalıyor. Belov'un kanı, tam orada.

“Üç saniye,” diyorum. Sesim ifadesiz. Silah sabit. Titremiyorum, rol yapmıyorum. Her heceyi ciddiye alıyorum. “Üç.”

Gregor silahını kaldırmış, göğsüme doğrultmuş. Görünürdeki iki adamı ise sırasıyla Dima ve Kosta'nın üzerinde. Oda, her biri birinin kafatasından geçen sonuçların bir diyagramına dönüşmüş durumda.

"İki."

Gregor adamına "Geri çekil," diyor ve "geri çekil" kelimesi daha ağzından çıkmadan ben cümleyi tamamlıyorum.

"Bir."

Hiçbir şey olmuyor. Parmağım tetiğe basıyor ama çıkan silah sesi benden gelmiyor.

Alina'yı tutan adam homurdanarak onu bıraktı ve sendeleyerek geriye düştü, ayağında bir delik açılmıştı.

Dudaklarımın kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Khoroshaya devochka."

“Biliyorsun işte,” diye nefes nefese kaldı ve üzerinde bir yerlerde sakladığı küçük tabancayı doğrulttu. Biliyordum ki bunu yapacaktı. Babasının kızı olduğunu kanıtlayacaktı. Benim karım olacağını. “Bir daha bana dokunursan, pislik herif, kafanı uçururum,” diye ekledi, tabancayı daha sıkı kavrayarak ona doğrulttu.

“Alina,” diyorum ve o bana bakıyor, gözleri vahşi. “Ördek.”

İçgüdüsel olarak yere çömeliyor, ben de Gregor'un adamına, izinsiz öne çıkarak hayatını riske atmaya karar veren adama, başının üzerinden ateş ediyorum.

Kurşun omzuna isabet etti ve onu yana doğru savurarak masaya çarptı. En yakın kasa masanın kenarına çarparak beton zemine düştü ve adeta bir silah sesi gibi yankılandı. Adam sert bir şekilde yere yığıldı ve öylece kaldı.

Dima ve Kosta ateş ederken ben eğilip Alina'ya doğru koştum, kolunu kavrayıp onu bir sandığın arkasına saklanmaya zorladım.

"İyi misin?" diye soruyorum, parmaklarım boğazında.

Nefesi zorlanıyordu. "Beni tuzağa mı düşürdün?"

“Hayır, ama silah taşıdığına çok sevindim. Burada kal ve bizden olmayan herkesi vur.” İleri doğru hareket edip iki el ateş ediyorum, çünkü bu müzakere tam bir savaşa dönüşmüş durumda. Alina'nın ne gördüğünü

bilmek istiyorum, ama bu benim için bunu sonlandırmak için yeterli. Gregor odanın uzak tarafındaki sandığın arkasına saklanmış. Adamlarından biri yere serilmiş, omzundan vurulmuş ve savaş dışı kalmış. Diğerleri ise uzun masayı siper olarak kullanarak Dima ile karşılıklı ateş ediyor, bu da silahların vurulduğu anlamına geliyor ki bu da baştan beri berbat olan bir anlaşmanın muhtemelen karmik adaleti.

Gregor'un saklandığı sandığa iki el ateş ettim, onu vurmak için değil, yerinden oynatmak için. Sola doğru kaydı ve ben ateş ettim. Kurşun koluna isabet etti. Hedeflediğim öldürücü atış değildi ama yeterliydi. Yan yatarak yere düştü, silahı beton zeminde sekerek ilerledi ve ben de kendimi onun ve toparlanma şansının arasına koydum.

Oda, silah seslerinden sonra olduğu gibi sessizleşiyor. Tamamen sessiz değil. Kulaklarımdaki çınlama her köşeyi dolduruyor. Henüz dönmüyorum. Önce etrafı taramayı bitiriyorum. Sol duvar temiz. Masa temiz. Geldiğimiz kapı temiz.

"Dima," diye sesleniyorum.

"Buradayım." Sesi düz ve işlevsel, yani dik duruyor ve görevini yerine getiriyor, bu da benim bilmem gereken her şey.

"Maliyet,"

"Burada."

"Alina."

"Evet, evet," diye homurdandı.

Gülümsüyorum.

Gregor yerde, ölü yatıyor.

"Kalan kaldı mı?" diye soruyorum.

Dima, "Her şeyini ortaya koyuyorum," diyor.

"Kutuları toplayın, kamyonlardan birinin anahtarlarını bulun ve taşıyın."

Alina, sığınağından çıkıp bana doğru yaklaşırken, "Onları mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Başka biri yapmadan önce onları özgürleştirmek," diyorum.

"Özgürleştirici."

"Bunun neden kötü bir anlaşma olduğunu düşündüğünü bana anlat?"

Mavi gözleri benimkilerle buluştu ve beni zor durumda bıraktığımı bilerek derin bir nefes aldı, ama bana cevap vermek zorundaydı.

Bölüm 32

Alina

“Somut bir şey yok,” diyorum. “Yasadışı silah ticareti hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama Gregor'un bir ipucu vardı. Bir işaret.”

"Neydi o?" diye soruyor Arkady.

“Sağ gözü. Dosyalara her baktığında seğiriyordu. Sadece bir kez, sadece bir anlık bir hareketi, ama oradaydı. İlk seferinde hayal ettiğimi sandım. İkinci seferinde dosyaya ekledim. Üçüncü seferinde ise anladım.”

Arkady bana bakıyor. "Bir seğirme."

“Bana o suratı yapma. Beni buraya tam da bunun için getirdin, değil mi?”

Bana kasvetli bir şekilde başını salladı. "Demek anlamada veya üründe bir sorun var."

“Her iki durumda da, onları almamak iyi bir fikirdi. Silahın bende olduğunu biliyor muydun?”

"Umarım getirmişsindir. Getirmeni söyleyerek seni korkutmak istemedim, çünkü sen de çekingen ve belli edici davrandın."

"Yani benim hayatımı tehlikeye mi attınız?" Bu sözlere son derece sinirleniyorum.

“Hayatınız tehlikede değildi.”

"Arkadan yakalandım ve boğulmaya çalıştım!"

“Ve sen de iyi bir pakhan karısı gibi hazırlıklıydın ve ben onun beynine kurşun sıkmadan önce kendini kurtardın. Madem öyle...” Etrafına bakınıyor.

"Dima zaten onunla ilgilendi," diye mırıldandım.

Arkady uzun süre bana baktı ve sinirlenip sinirlenmeyeceğine veya minnettar olup olmayacağına karar vermeye çalıştığını görebiliyordum.

Dima deponun arka tarafından yeniden ortaya çıkıyor. Kosta çoktan kamyonun yanında, motor düşük bir dizel homurtusuyla çalışıyor ve bu homurtu, eskiden silah seslerinin duyulduğu yeri dolduruyor.

Dima, "Harekete geçmemiz gerekiyor," diyor.

Arkady başını salladı ve elini belime koyarak beni yan kapıya doğru yönlendirdi. Dokunuşu sert ve kısaydı, "Seni görüyorum ve bunu sonra konuşacağız" der gibiydi. Ona uydum, yakından bakmadığım bir su birikintisinin üzerinden geçip çiseleyen yağmurun içine çıktım.

Yağmur şiddetlendi. Kapüşonumu takmadan önce enseme vuruyor ve saçlarımı ıslatıyor.

Range Rover'ın arka koltuğuna biniyorum. Kapı kapanıyor ve yağmurun sesi yüksekten boğuk bir hale geliyor. Arkady bir saniye sonra yanıma oturuyor ve Dima direksiyonun başına geçerek yola koyuluyoruz.

Birkaç dakika boyunca kimse konuşmuyor.

Sanayi bölgesinin ıslak banliyö sokaklarına karışmasını izliyorum ve ne hissettiğimi anlamaya çalışıyorum. Korkmuyorum. O fırsat penceresi çoktan kapandı. Tam olarak kızgın da değilim. Daha çok, ayağından birini vurmuş ve şimdi çiseleyen yağmurda lüks bir arabada oturup bunun protokolünün ne olduğunu merak eden bir kadın gibi hissediyorum.

"Çok sessizsin," diyor Arkady.

"İşlem yapıyorum."

"Daha hızlı ilerleyin. İyi olup olmadığınızı bilmem gerekiyor."

"İyiyim." Duraksıyorum. "Bana söylemeliydin."

"Neyle karşılaşacağımızı bilseydiniz, yine de bu kadar sakin olur muydunuz?"

"Hayır, ama mesele bu değil."

"Tam da mesele bu."

Başımı çevirip ona dikkatlice baktım. Sesimi sakin tutarak, "Önemli olan şu ki," dedim, "ben senin karınım. Bir varlığın değilim. Baskı altında doğru performans göstermesini umduğun bir alet değilim."

Daha iyi bilmeseydim, Dima'nın bir hırıltıyı bastırmaya çalıştığını duyardım.

"Senin ne olduğunu biliyorum," diye hırıldadı Arkady.

"Öyleyse ona göre davran." Gözlerine bakıyorum. "Senin dünyanın gerçekliğinden korunmayı istemiyorum. Ben zaten içindeyim. Beni o kulüpten elinde tutarak çıktığın andan beri içindeyim. Ama beni kullanıp

sonra da bunun benim iyiliğim için olduğunu söyleyemezsin. Bu iş böyle yürümez.”

Bir an sessiz kalıyor. Çenesindeki kas bir kez seğiriyor.

"Haklısın," diyor.

Gözlerimi kırkıyorum. "Affedersiniz?"

"Beni duydun."

"Evet, yaptım. Sadece hayal etmediğimden emin olmak istedim.”

Dudaklarının kenarında bir değişiklik oluyor. Tam bir gülümseme değil. Gülümsemeden önce olan, direndiği ve kaybettiği anlardaki o ifade.

"Bir şeyi zorlamayın," diyorum.

O zaman gülümsüyor. Kısa, kontrollü ama gerçek bir gülümseme. "Bir dahaki sefere size her şeyi ayrıntılı olarak anlatacağım."

"Bir dahaki sefere," diye tekrarlıyorum. "Bir dahaki seferin olacağını mı sanıyorsun?"

"Sende bir yetenek var.”

"Gregor hakkında yanılıyor olabilirim."

"Değilsin."

"Çok özgüvenlisin. Hem de aşırı özgüvenli.”

"Sana güveniyorum."

Birkaç saniye boyunca gözümü kırpmadan ona bakıyorum, sonra tekrar başımı çeviriyorum. Bu çok büyük. Devasa. Anıtsal. Dikiz aynasında Dima'nın şaşkın ifadesini görebiliyorum.

Araba güney Londra'dan geçiyor, kuzeye doğru giderken sokaklar tanıdık gelmeye başlıyor. Bir otobüsün duraktan ayrılışını izliyorum, sıradan insanlar, sıradan sabahlar ve onların dünyasıyla az önce terk ettiğim dünya arasındaki mesafe hem çok büyük hem de tamamen önemsiz geliyor. Bir adamı ayağından vurdum ve Elena'nın öğle yemeğini hazırlayıp hazırlamayacağını düşünüyorum.

Bu, şu anki hayatım.

O düşüncenin şeklini, üzerine ağırlığınızı koymadan önce buzu test ettiğiniz gibi test ediyorum. Tutuyor. Hatta tutmaktan da öte. Tamamen dürüst olmak gerekirse, yıllardır gerçekten yerine oturan ilk şey gibi geliyor.

"Sevkiyat," diyorum sonunda. "Sizce ne sorunu vardı?"

"Birkaç olasılık var.” Kolunu koltuğun arkasına doğru uzatıyor, bana dokunmuyor ama yakın duruyor. "Silahlar tehlikeye girmiş olabilir. Mekanik olarak muayenede sağlam görünüyorlar ama takip cihazlarıyla

donatılmış olabilirler. Ya da mühimmat silahlar için yanlış olabilir. Yanlış kalibre, yanlış özellik, kasıtlı olarak yanlış etiketlenmiş olabilir ki, kim satın alırsa alsın, operasyonun ortasında, para yerine can kaybına yol açtığına çok geç fark etsin.” Duraksıyor. “Ya da sevkiyat rotası tehlikeye girmiş olabilir ve envanterimizi bilmesini istemediğimiz biri tarafından zaten işaretlenmiş bir sevkiyatı satın alıyor olabiliriz.”

"Bunların hepsi kötü olurdu."

"Hepsi kötü. O anki seğirme bana Gregor'un hangisinin kötü olduğunu bildiğini söylüyor. Öğreneceğiz."

"Kosta onları nereye götürüyor?"

Bana sorgulayıcı bir bakış attı ve başını salladı. "İnkâr edilebilir bir durum. Bilmenize gerek yok."

Evet, doğru. Gözlerimi kapatıp arkama yaslanıyorum, elim istemsizce boğazıma gidiyor ve ovuşturuyorum.

"Sana zarar verdi mi?"

"Biraz," dedim elimi bırakarak. "İyi tutmuştu."

Arkady uzanıp yakamı aşağı çekiyor ve boğazımın dibini açığa çıkarıyor. Gözleri, sanki bir hasarı değerlendiriyormuş gibi, donuk ve klinik bir bakışla boğazımın üzerinde geziniyor. Sonra başparmağı çok nazikçe oradaki derinin üzerinden geçiyor ve bu klinik bakış tamamen başka bir şeye dönüşüyor.

"Morarma," diyor.

"Daha kötü geceler de yaşadım."

"Bu, sandığınız kadar rahatlatıcı bir durum değil."

Yakamı tekrar yukarı çekiyorum. "İyiyim. Gerçekten. Bana sanki bir şey olmuş gibi bakmayı bırakın."

Elini çekip arkasına yaslandı, ama çenesi öyle bir şekilde kasılmıştı ki, halletmeyi planladığı şeylerin arasına bir şey daha eklediğini gösteriyordu. Bunun pratikte ne anlama geldiğini bilmiyorum. Olaya karışan herkes zaten ölmüş durumda.

Başımı geriye yaslayıp arabanın tavanına bakıyorum. "Seni kimin takip ettiğini nasıl öğreneceğiz? Diğer her şeyden dolayı bir süredir bu konuyu konuşmadık."

"Şimdi bildiklerimle, oldukça iyi bir tahminim var," diyor karanlık bir ses tonuyla.

Dudaklarımı büzdüm. Bu muhtemelen Saranov ailesinden birini kastediyor. "Dmitri ile görüşmemiz gerekiyor," diye mırıldandım.

"Aynen ben de öyle düşünüyordum," diye homurdandı.

Başımı salladım ama başka bir şey söylemedim. Dmitri'nin bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum, ama Nik bildiği için o da kim olduğunu biliyor. Bu bir tür ateşle imtihan ve kocam alevlerin arasından geçip diğer taraftan yara almadan çıkmak üzere. Çünkü o böyle biri.

Bölüm 33

Oyun salonları

Dmitri ikinci zil çalınca telefonu açıyor.

Ofiste ayaktayım, telefonun başında bembeyaz olmuş parmak boğumlarım, pencere camında karanlık bir silüet gibi yansıyorum. Gri öğleden sonra ışığı, masanın üzerinden bir uyarı gibi geçiyor. Oturmuyorum. Bu konuşma kimin yaşayacağını, kimin öleceğini belirleyecek.

"Pakhan," diyor. Kelimeyi özenle, her şeyi yerleştirdiği gibi, dikkatlice söylüyor. Bilinçli bir şekilde. Ağırılığının tamamen farkında olarak.

"Seni görmem gerek," diyorum. "Bu gece. Yalnız."

Kısa bir duraksama. Çok uzun değil. Bir adamın telefon bekleyip beklemediği konusunda değil de, telefonu nasıl açacağına karar verirken verdiği türden bir duraksama. "Elbette."

"Eve gel."

"Saat sekiz."

"Yedi," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Alina kapı aralığından beni izliyor. Yağmurluğunu çıkarmış, saçları şimdi açık ve yağmurdan ıslanmış. Boğazının dibinde hafif bir morluk oluşmaya başlıyor ve gözlerim her oraya kaydığında, içimde soğuk ve kesin bir şey hareket ediyor ve onu bilinçli olarak yönlendirmem gerekiyor.

"Çabuk cevap verdi," diyor.

"Evet, yaptı."

"Bu ya çok iyi ya da çok kötü," diyor.

"Biliyorum."

"Sence hangisi?"

“Sanırım Dmitri, Nik’i bulduğumuzdan beri benim aramamı bekliyordu,” diyorum. “Sanırım dün gece seni onu izlerken gördü, benim de seni onu izlerken izlediğimi gördü ve eve gidip saatin işlemeye başladığını bilerek oturdu.”

Kollarını kavuşturdu, bir elini köprücük kemiğine, morluğun hemen altına koydu. "Hiçbir şeyi itiraf etmeyecek."

"HAYIR."

"Peki ne yapacaksınız?"

Masaya doğru ilerleyip oturuyorum. Sandalye, uzun ömürlü olması için yapılmış bir şeyin kendine özgü sağlamlığıyla ağırlığımı taşıyor; bu, planladığım konuşma göz önüne alındığında ya rahatlatıcı ya da ironik. "Ona bildiklerimi anlatıyorum. Her şeyi. Kıbrıs şirketi. Meridian Holdings. Yüzde on ikilik düşüş. Zamanlama." Duraksıyorum. "Ve sonra ona bunun ne anlama geldiğini düşündüğümüzü anlatıyorum."

Kadın birden hareketsiz kalıyor. "Nik'in hayatta olduğunu düşündüğümüzü ona söyleyeceksin."

"Evet."

“Ya yanılıyorsak?”

"O zaman benden daha bilgili bir adama niyetimi göstermiş olurum ve eğer yanılıyorsak, Dmitri benim oyun oynadığımı anlar ve sahip olduğum tek avantajı kaybederim."

“Ya haklıysak?”

"Sonra bana Nik'in bilmemi istediği şeyi söylüyor. Eninde sonunda. Çünkü Nik ona bu yüzden güvenmişti."

Kollarını çözüp masanın karşısındaki sandalyeye oturuyor; bu sabah kahvesini yudumlarken bacaklarını yukarı çekmiş oturduğu aynı sandalyeye. Şimdi farklı görünüyor. Daha az rahat. Daha çok benimle aynı hesaplamaları yapan ve aynı rahatsız edici sonuçlara ulaşan bir kadın gibi.

"Önce o inkar edecek," diyor.

"Elbette."

"Peki onu kıran ne?"

Arkama yaslandım. "Telefon görüşmesi."

Kaşlarını çattı. "Hangisi?"

“Nik’in bana yaptığı görüşme. Üç saniye. Hattın açılması, sessizlik ve ardından silah sesi.” Yüzündeki ifadeyi izliyorum. “Dmitri o görüşmeden haberdar olacak. Nik bunu Kıbrıs’taki paravan şirketten, dublörden ve zamanlamaya kadar planladıysa, görüşmeyi de planlamıştır. Dmitri’ye

bundan bahsetmiştir. Bu da demek oluyor ki, Dmitri'ye ayrıntılı olarak anlattığımda, paranın yönlendirilmesini ve her şeyin zamanlamasını zaten ayarladığımı bilecek. Telefon görüşmesini de planladı. Bunu duymamı istedi. Hemen harekete geçmemi, bir cesedin ortaya çıkmasını veya resmi kanallardan bir bildirim gelmesini beklemememi istedi.”

Bir an sessiz kalıyor. "Öyleyse Dmitri'ye o telefon görüşmesinden haberdar olduğunu, bunu düşünüp taşındığını, bunun bir veda değil, bir başlangıç işareti olduğunu bildiğini söyle."

"Eğer Nik'e benim düşündüğüm kadar sadıksa, onu asıl çökerten şey bu. Para izi değil. Paravan şirket değil. Babamın beni kasten aradığını ve nedenini çözdiğümü biliyorum."

Burnundan nefes verip masaya baktı. Parmakları dizine bir kez yavaşça, düşünceli bir ritimle vurdu. "Bu akşam benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Orada ol."

Yukarı bakıyor.

"Odanın içinde," diyorum. "Kapı eşiğinde beklemeden. Mutfakta beklemeden. Odanın içinde."

"Neden?"

"Çünkü Dmitri seni dün gece gördü ve bir şeyler gördüğünü biliyor. Eğer bunu ona anlattığımda karşısında oturuyorsan, bu durumdan sıyrılmanın ona ödemek istemediği bir bedele mal olacağını anlayacak."

Bunu özömsüyor. Gözlerinin hafifçe kısılması. Parmaklarını dizine bir kez vurması—karmaşık bir şeyi işlerken fark ettiğim bir alışkanlık. Zihni benimkinden farklı çalışıyor, bazen kaçırdığım bağlantıları buluyor.

"Onun sayıca azınlıkta olduğunu hissetmesini istiyorsun," diyor sonunda.

"Onun fark edildiğini hissetmesini istiyorum."

Yüz ifadesinde bir değişiklik oluyor—belki de şaşkınlık. Sanki benden daha soğuk bir şey bekliyormuş gibi. Henüz bunun acımasızlıkla ilgili olmadığını anlamıyor. Bu, hassasiyetle ilgili. Tam olarak doğru noktaya tam olarak doğru basıncı uygulamakla ilgili.

"Tamam," diyor. "Orada olacağım."

Başımı bir kez sallayıp dizüstü bilgisayarına geri döndüm. Söyleyecek başka bir şey yoktu. Gözümün ucuyla, kendine özgü zarafetiyle, tutumlu ve farkında olmadan sandalyeden kalktığını gördüm.

O gittikten sonra, gözlerimi kapatıp arkama yaslanıyorum. Dmitri kimin peşimde olduğunu biliyor ve son kuruşuma kadar bahse girerim ki, o kişi

dün gece odadaydı. Orhan'ın Dmitri'yi bu kadar yakından izlemesinin sebebi de buydu. Hoşuna gitmeyen bir şey görür görmez harekete geçmeye hazırdı. Her ihtimale karşı, o kişi Dmitri'yi tanıyorsa diye.

"Tanrım," diye mırıldandım, elimi yüzümde gezdirirken.

Ofis sessiz. Dışarıda, yağmur, Londra'nın dünyanın başka hiçbir yerinde olmadığı kadar iyi yaptığı, gri, amansız bir çiselemeye dönüşmüş; tam anlamıyla sağanak bir yağmur değil, şehrin üzerine ıslak bir battaniye gibi çöken ve şikayet etmeye cesaret etmenizi bekleyen bir yağmur.

Saat yedi.

Telefonu kapattıktan beri kafamda kurduğum konuşmanın mimarisi üzerinde saatlerce düşünmem gerekiyor ve her versiyonunu çoktan test edip zayıf noktalarını buldum. Dmitri'nin sorunu, baskı altında yıkılan bir adam olmaması. O, baskıyı emen, yeniden dağıtan, baskıyı uygulayan kişi kendini tüketene kadar bekleyen ve sonra tam bir sakinlikle konuşan bir adam. Bunu otuz yıldır yapıyor. Dün gece Ilya ayağa kalkıp kendi kederinin duvarlarına çarparken, Dmitri orada taş gibi hareketsiz oturup her şeyin onu sarmasına izin verdi.

Bu gece de aynısını yapacak.

Bu da demek oluyor ki baskı uygulayamam. Onun bana vermek istemesini sağlamalıyım.

Arada bir fark var ve bu önemli.

Finansal kayıtları tekrar açıyorum ve Meridian Holdings başlığını bir kez daha inceliyorum; yeni bir şey bulmayı umduğum için değil, tekrar yoluyla gözden kaçırdığım bariz bir şey olup olmadığını teyit ettiğim için. Çok karmaşık olan kısma çok fazla baktığınız için gözden kaçan türden bariz şeyler bunlar.

Ödeme tarihi. On sekiz ay önce. Referans satırı. Tamamlama.

Alina'nın önerdiği gibi, ona yeni bir hayat sağlayacak bir villanın tamamlanması mı?

Plan tamamlanmıştı. Çıkış yolu satın alınmıştı. Dublör ayarlanmıştı. Zamanlama belirlenmişti. Geriye kalan tek şey, koşullar göz önüne alındığında "uygulama" kelimesini gevşek bir şekilde kullanmayı tercih ettiğim, uygulamanın gerçekleştirilmesiydi.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp bir süre sessizliğin içinde oturuyorum.

Babam hayatta. Biri beni öldürmeye çalıştı, Alina'yı bu işe karıştırdı, geri çekildiklerinde onu günah keçisi olarak kullandılar ve şimdi hepimiz bu büyük satranç tahtasının küçük parçalarıyız çünkü Nik, Bratva üyesi

olmaktan vazgeçmenin tek yolunu seçti ve bunun bana geçeceğini biliyordu: Ölerек.

Bir süre öylece bıraktım, ta ki Alina'nın kapıdan bana baktığını hissedene kadar. "Ne?" diye sordum, boğazımı temizleyip öne doğru eğildim. Dizüstü bilgisayarına bakıyordum, böylece kendime acımdan başka bir şey yapıyormuş gibi görünmeye çalıştım.

"Pekala," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Peki, ne?"

"Tamam, çocuk sahibi olabiliriz."

Gözlerimi kırkıyorum ve içimde olduğunu hiç bilmediğim bir şeyin adeta bir Noel ağacı gibi ışıldamasına engel olmaya çalışıyorum.

O, her şeyi hemen anladı. "Bu kadar iğrenç bir şekilde mutlu görünme. Bir şart var."

Elbette var. Tekrar arkama yaslanıyorum ve onun kendi zamanında bana gelmesine izin veriyorum.

Odaya girerken yüzüğüyle oynuyordu. "Bunu onlara asla yapma."

Gözlerimi kısıyorum. "Ne yapayım?"

"Biliyor musun Arkady? İşte bu. Babanın sana yaptıkları."

"Size zaten başka seçeneğim olmayabileceğini söylemiştim."

"Başka bir yol bulacağız. Birlikte. Çünkü evli çiftlerin yapması gereken şey bu değil mi? Birlikte çalışmak?"

Soru, sessiz ofiste, kırılğan bir şeyin sert bir yüzeye bırakılması gibi, adeta bir hayal kırıklığıyla yankılanıyor. Kadın gerçekten de bunu kastediyor. Her kelimesinde.

Ve haklı.

Haklı olduğunu biliyorum. Göğsümde rahatsız edici bir his bırakan da bu, çünkü bir şeyi entelektüel olarak anlamakla, onu kurduğunuz hayatın bir koşulu olarak kabul etmek tamamen farklı iki şey.

"Birlikte," diye tekrarlıyorum.

"Sanki yabancı bir kavrammış gibi bana aynı şeyi tekrar etme."

"Bu yabancı bir kavram."

Başını yukarı kaldırarak, "Öyleyse öğren," dedi.

Ayağa kalkıyorum. Odayı geçerken omuzları dik, ayakları omuz genişliğinde açık, çenesi dik. Yüzünde tek bir kas bile kıpırdamıyor. Önünde durduğumda yüzünü yukarı kaldırıyor, çenesi kasılıyor. Gözlerimiz kenetleniyor. Aramızdaki hava, birbirine karşı durmayı reddeden iki karşı konulmaz nesnenin elektriğiyle çatırdıyor.

“Sana garanti edemeyeceğim bir şeyi vaat edemem,” diyorum. “Bunu biliyorsun.”

“Bir garanti istemiyorum. Bir niyet istiyorum.”

"Aralarında bir fark mı var?"

"Aralarında çok büyük bir fark var. Garanti, gelecekle ilgili bir vaattir. Niyet ise kim olmaya çalıştığınızla ilgili bir vaattir.”

Ona bakıyorum. Hayatıma sürüklediğim ve bir şekilde zırhımdaki tüm ince çatlakları bulan bu kadına. Ömür boyu sakladığım şeyleri gören, kimsenin sormaya cesaret edemediği şeyleri soran bu kadına.

“O halde niyetimi anladınız,” diyorum, kelimeler ağzımdan garip bir şekilde çıkıyor.

Çok fazla bir şey değil. Normal standartlara göre değil. Ama ona ne verdiğimi anlıyor; daha önce kimseye vermediğim bir şeyi. Bunu yutkunuşunda, saklamaya çalıştığı hafif titremesinde görüyorum. Başını bir kez sallayışında, çenesinin kontrolle sıkılaşmasında.

"Güzel," diyor geri çekilerek. "Elena inanılmaz güzel kokan bir şey yapıyor ve Dmitri gelip iştahımı kaçırmadan önce gidip yiyeceğim."

Dudaklarımın kenarının seğirdiğini hissediyorum. "Git. Seni seviyorum, karım."

Donakaldı, yüzü bembeyaz oldu.

"Karşılık vermek zorunda değilsin. En azından henüz değil. Belki, en azından bir çocuğumuz olmadan önce söylemen iyi olur."

"Saçmalıyorsun," diye mırıldandı.

"Biliyorum," dedim. "Alina. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bunu söylememin sebebi bu değildi."

Bir an. İki an. Yağmur, gidecek başka yeri olmayan bir şeyin sabrıyla pencere camına vuruyor.

"Biliyorum," diyor ve ayrılıyor.

Ofiste biraz daha duruyorum, ayak seslerinin koridordan mutfığa, Elena'ya ve inanılmaz kokan her neyse ona doğru ilerlediğini ve hayatımda başka hiç kimseye söylemediğim üç kelimeyi yüksek sesle söylediğimden habersiz bir evin sıradan işleyişine doğru gittiğini dinliyorum.

"Seni seviyorum, kocam," diye karşılık veriyor, sesindeki gülümsemeyi zorlukla gizlediğini anlayabiliyorum.

Burnumu çektim. "Bu yeterli, krasotka. Bu yeterli."

Bölüm 34

Alina

Dmitri tam saat yedide ofise giriyor. Ben altı buçuktan beri burada oturmuş, sinirli bir şekilde ayağımı yere vuruyordum, muhtemelen Arkady'yi çıldırtıyordum. Gerçi o bir şey demedi. Kocama kısa bir bakış attıktan sonra Dmitri'ye kısaca başımı sallıyorum. O da, toplantı odalarında, arka odalarda ve burasıyla kıyaslanamayacak kadar daha az rahat yerlerde selamlanmış ve hepsine aynı ölçülü saygıyla davranan bir adamın sadeliğiyle karşılık veriyor. Sade giyinmiş. Koyu renk ceket, kravat yok. Odayı tek bir bakışta inceliyor, tam bir saniye bana bakıyor, sonra Arkady'ye dönüyor.

"Pakhan," diyor.

"Dmitri." Arkady masanın karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Dmitri oturuyor. İlginç bir şekilde, bir daha bana bakmıyor. Sanki bu toplantının ne olduğunu ve ne söyleyeceğini çoktan kararlaştırmış bir adamın sakinliğiyle koltuğa yerleşiyor.

Arkady oturmuyor. Pencerenin önünde, elleri cebinde ayakta duruyor. Bu kasıtlı bir şey. Yaptığı her şey kasıtlı.

Ellerimi kucağımda gevşek bırakıyorum ve bakışlarım Dmitri'nin omzunun üzerindeki boşluğa, son yirmi dört saat içinde bulmakta ustalaştığım o belirsiz noktaya odaklanıyor. Bırakın adamlar konuşsun. Bırakın birbirlerinin etrafında dönsünler. Ben burada gözlem yapmak için bulunuyorum, sohbet etmek için değil.

Sessizlik, doku kazanacak kadar uzun sürüyor.

Arkady buna izin veriyor. Bunda çok iyi. Pencerenin önünde sırtı üçte dört oranında dönük, aklında acil bir şey yokmuş gibi duruyor, ki bu tam tersini ifade ediyor.

"Yolculuk nasıldı?" diye soruyor Arkady.

“İyi.” Dmitri ellerini kucağında kavuşturdu. “Yağmur dindi.”
"Öyle oldu."

Bir sessizlik daha. Bu sefer daha kısa. Dmitri bu sessizliği doldurmuyor. Onu içine çekiyor. Bekliyor. Başkalarının sabrının duvarına karşı kendilerini tüketmelerine izin veriyor ve sonra enkazın arasından konuşuyor.

Arkady öne doğru hareket edip masasının kenarına oturuyor. Dmitri oturduğundan beri ilk kez hareket ediyor. Başını hafifçe sola doğru eğiyor. Bakışlarımı ona çeviriyorum ve bu sefer bakmıyormuş gibi yapmıyorum.

Arkady, “Sizinle Kıbrıs merkezli bir paravan şirket hakkında konuşmak istiyorum,” diyor. “Meridian Holdings. Babamın ikinci hesaplarından sekiz yüz bin poundluk bir ödemenin bu şirket üzerinden aktarılmasından on dört ay önce kurulmuştu.”

Dmitri'nin elleri, yontulmuş bir taş gibi, kucağında hareketsizce kavuşturulmuş halde duruyor.

Yüzüne baktım.

Yine hiçbir şey kıpırdamıyor. Ne çenesi, ne gözleri, ne de kapıdan girdiğinden beri aynı kalan ağız şekli. Bekliyor.

Arkady, sesi tamamen sakin bir şekilde, “Aynı çeyrekte, üç hafta boyunca ortadan kayboldunuz. Geliriniz yüzde on iki düştü ve yeniden ortaya çıktığınızda bir gecede toparlandı” diye devam ediyor.

Dmitri, "Tedarik zincirinde aksama yaşanıyor," diyor. "Bu durum belgelenmiş durumda."

"Evet, öyle. Hem de çok düzgün. Planlanmamış bir şey için fazla düzgün."

Dmitri hiçbir şey söylemiyor.

Bakışlarımı hafifçe kaydırdım. Elleri hâlâ kavuşmuş. Nefes alışverişi düzenli. Ama odada bir şeyler değişmişti, otuz saniye önce olmayan bir yoğunluk hissediliyordu havada. Sanki çok uzaklarda bir yerde kapanan bir kapı gibi.

Arkady sözlerini şöyle tamamlıyor: "Sonra babamın öldüğü sıralarda yine ortadan kayboldun."

"Öldü" kelimesi, durgun suya atılan bir taş gibi odaya düşüyor ve ben Dmitri'nin yüzünde oluşan dalgalanmaları izliyorum. Küçükler. Neredeyse algılanamazlar. Ama oradalar.

Sol başparmağı sağ parmak boğumuna bir kez değiyor.

Hiç tereddüt etmeden dosyayı açıyorum.

Arkady sessizliğin yeniden hakim olmasına izin veriyor. Bunu bilerek yapıyor, Dmitri'nin adım atması için alan bırakıyor; çünkü böyle bir adamın hiçbir şeye sıkıştırılmayacağını biliyor. İleriye doğru hareket etmeyi seçmeli. Bu işin yürümesinin tek yolu bu.

Dmitri ellerine bakıyor. Sonra Arkady'ye bakıyor. Sonra, oturduğundan beri ilk kez bana bakıyor. Düzgünce. Kapıdan şöyle bir göz gezdirmek gibi değil. Bana, uzun zamandır hesaba katmaktan kaçınmaya çalıştığı ve artık bunu yapamayacağını yeni fark etmiş bir adamın baktığı gibi bakıyor.

Gözlerime bakıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

Arkady'ye dönüp baktı. "Ne bildiğini sanıyorsun?"

Arkady, "Bence tetiği çeken Nik'ti," diyor.

Dmitri'nin gözleri birden irileşti. Arkady'nin sözlerinin ardındaki çift anlam çok güzeldi. Yaşlı adamı öyle zarif bir hareketle köşeye sıkıştırmıştı ki, derin bir nefes alıp yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştirdim.

"Sence intihar etti mi? Tam gözlerinin arasına bir kurşun mu sıktı?" diye soruyor Dmitri.

Arkady, masanın kenarında oturmuş, elleri cebinde, sanki dünyanın derdi yokmuş gibi, "Kurşunun gözlerinin arasında olduğunu nereden bildin?" diye soruyor.

"Şeydi..." Dmitri hafifçe homurdanıp gülümsedi. "Anladım."

"Ne görüyorsunuz?"

"Beni kontrol altına almaya çalışıyorsunuz. Bu olmayacak."

"Aslında niyetim hiç de bu değildi," diyor Arkady ve ben de biraz başım dönerek tekrar nefesimi veriyorum.

Bu durum iyice saçma bir hal alıyor. Avuçlarım kaşınmaya başladı.

Sessizlik çöker. Çılgılık atmak isteyeceğim türden bir sessizlik.

Hiç düşünmeden ayağa kalktım. "Nik'in dublörünü öldürdüğünü ve Kıbrıs'ta, muhtemelen çok güzel bir villada sahte bir ahiret hayatı yaşadığını biliyoruz. Bunu Bratva'dan emekli olmak ve Arkady'ye pakhan (koruyucu) olma koruması sağlamak için yaptığını biliyoruz, çünkü peşinde biri var. Bütün bunları bildiğinizi, hatta buna aracılık ettiğinizi de biliyoruz. Peki, kocamın peşinde kim var Bay Baskov?"

Arkady'nin bu kadar açık sözlü olmam karşısında duyduğu yakıcı öfkeyi görebiliyorum ama hissedemiyorum. Ama siktir et. Ben Bratva değilim. Gerçekten değilim. Sessizce kaynayan laflarla ve imalarla oyalanmam. Gerçeklerle ilgilenirim ve lafı dolandırmak herkesin zamanını boşa harcamaktır.

"Otur aşığı," diye seslendi Arkady.

"Artık çok geç," diyor Dmitri. Sandalyesinde öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor ve o kapıdan içeri girdiğinden beri ilk kez yüzünde bir değişiklik oluyor. Tam olarak bir çatlak değil. Daha çok baskı altında belirginleşen bir çizgi gibi. İçeri girerken takındığı sakin ve huzurlu ifade, bir gerginliğe dönüşmüş.

Ayakta kalıyorum çünkü şimdi oturmak geri çekilmek gibi görünür ve ben zaten bu konuda kararlıyım.

Arkady hiçbir şey söylemiyor. Sol taraftan bana doğru yayılan öfkesini, sürekli ve yakıcı bir şekilde hissedebiliyorum, ama konuşmuyor, bu da bir kısmının bu olayı merak edip devam ettirmesine izin vereceği anlamına geliyor.

Dmitri uzun süre bana baktı. Sonra Arkady'ye baktı. Sonra tekrar bana baktı.

"Karınızın ağzı babasının ağzına benziyor," diyor.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye soruyorum ve dudaklarımı büzüyorum. Konuşma zamanım doldu. Sanırım Arkady beni dövdükten sonra bir hafta boyunca kığım ağrıyacak.

"Valery Belov'un kızı. Yeni pakhan'ın karısının soruşturulmayacağını düşünmediniz herhalde, değil mi?"

Sanırım değil. Cevap vermiyorum.

Dmitri ellerini açıp uyluklarının üzerine düz bir şekilde koydu. "Nik hayatında çok az insana güvendi," dedi Dmitri. "Arkady, bunu biliyorsun. Onun nasıl çalıştığını izleyerek büyüdün. Yanına yaklaşan her erkeği, her kadını, her iş ortağını nasıl sınadığını izledin. Yıllar geçtikçe daha çok değil, daha az insana güvendi." Duraksadı. "Gücün doğası budur. Çemberi daraltır, ta ki çember gerçekten çok küçük olana kadar."

Arkady hiçbir şey söylemiyor. Bana o anı yaşama fırsatı verdi ve şimdi sessizliği geri aldı; bu rahatlamaya o kadar minnettarım ki, yenilgiyi belli etmeden sandalyeye geri oturuyorum.

Dmitri'nin gözleri kısa bir an bana, sonra tekrar Arkady'ye döndü. "Karınız genel hatlarıyla haklı. Zaten açıkça anladığınız şeyi inkar ederek zekânıza hakaret etmeyeceğim. Nik yaşıyor. İyi durumda. Size söylemeyeceğim bir yerde, çünkü anlaşma buydu ve ben anlaşmalara sadık kalırım."

Arkady kıpırdamıyor. Tek bir kası bile oynamıyor. Ama içinde bir şeyler değişiyor; tıpkı bir adamın, bildiği ama bu ana kadar tam olarak inanmasına

izin vermediği bir şeyin doğruluğunu birisinin yüksek sesle söylemesiyle sessizleşmesi gibi.

Olanları izliyorum. Neredeyse görünmez olan nefes verışı. Sıkılmayan, daha ziyade gevşeyen çene. Ceplerinde kalan ama hafifçe daha da hareketsizleşen eller.

Daha önce buna inanıyordu. Şimdi gerçeği biliyor.

Dmitri, bu onaylamanın bir an için sinmesine, hak ettiği alanı vermesine izin veriyor ve sonra devam ediyor.

“Size yönelik tehdit aile dışından gelmedi,” diyor. “Nik bunu bir süredir planlıyordu. Sizin tehdit altında olmanızdan değil, kurtulmak istemesinden dolayı. Yorgun.” Konunun alakasız olduğunu düşünerek başını sallıyor. “Tehdit, planını uygulamaya koymasından birkaç gün önce masasına geldi. Sizi korumak için planı hızlandırdı.”

“Kim?” diyor Arkady. Tek kelime. Beton gibi düz.

Dmitri'nin gözleri pencereye kaydı ve ilk defa yüzünde soğukkanlılıktan başka bir şey gördüm. Bu, söylemek istemediği için değil, söylemekle gerçek olacağı, içinde tutmanın ise sağlayamayacağı bir şey söylemek üzere olan bir adamın kendine özgü bir özelliği.

"Pavel Markov," diyor.

İsim odaya giriyor ve orada öylece kalıyor.

Tekrar oynatıyorum. Pavel. Bankacının gülümsemesi. Parmaklarının arasında dönen shot bardağı. Sinirsel bir kıpırdanma değil, bir adamın ipuçlarını kontrol altında tutmasının kontrollü hareketiydi. İlya ayağa kalkıp odadaki birini Nik'in ölümü hakkında bilgi sahibi olmakla suçladığında bardağı döndürmeyi tamamen bırakması.

Southwark düzenlemesini gündeme getirdiğinde ses tonunu, özellikle de ifadesindeki o ifadesizliği hatırlıyorum. Endişesini dile getiren bir adam değil, yeni pakhan'ın halledilmesi gereken açık uçlardan haberdar olup olmadığını test eden bir adamdı. Zayıf noktaları araştırıyordu.

Bana bakış şeklini hatırladıkça midem bulanıyor. Erkeklerin çoğunun bana verdiği hesapçı bakışlardan farklıydı, daha soğuktu. Daha klinik bir bakıştı. Sanki fırsat doğarsa beni Arkady'ye karşı nasıl kullanacağını çoktan planlıyordu.

Dmitri sözlerine şöyle devam ediyor: "Şehrin yarısı için kara para akıyor. Bir pakhan'ı ortadan kaldırmayı aile darbesi yerine talihsiz bir kaza gibi gösterecek yerlerde bağlantıları var. Bankacılık skandalları.

Düzenleyici soruşturmalar. Bir adamın meşruiyetini yok etmeden önce onu öldüren türden bir savaş."

Yanımda Arkady'nin dinginliğini, patlayıcı bir şeyden önce gelen o özel sessizliği hissediyorum. Ama konuştuğunda sesi sakın.

"Ne kadar süreceek?" diye soruyor.

"Nik birkaç haftadır bir şeylerin ters gittiğinden şüpheleniyordu. Ayrılma stratejisini uygulamaya koymadan bir gün önce elinde kanıt vardı."

"Beni kulüpten aldığın gün," diyorum Arkady'ye, ama sanırım beni dinlemiyor.

Bölüm 35

Oyun salonları

Alina'nın sözleri yankılanıyor ama tepki vermiyorum. Zaten hareket halindeyim, masadan kalkıp kasaya doğru ilerliyorum. Masanın etrafından dolaşıp çekmecemden Glock'u alıp pantolonumun arkasına sokuyorum ve ceketimi almadan önce Vityaz'ı kemerime takıyorum.

Alina sandalyesinden kalkarken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Bunu bitirmek için."

"Ben de seninle geliyorum."

Kapıda durup yüzünü inceliyorum. Çenesinin duruşu, tartışmaya kalkarsam bu konuşmanın nasıl sonuçlanacağı hakkında bilmem gereken her şeyi söylüyor. Her halükarda peşinden gelecek, muhtemelen taksiyle, muhtemelen desteksiz, işler ters giderse kesinlikle hızlıca ayrılma imkanı olmadan.

"Harekete geç," diyorum.

Dmitri başını salladı. "Bu bir hata. Pavel'e hazırlıksız, sonuçlarını düşünmeden saldırdın."

"Sonuç olarak, beni öldürmek isteyen bir adam, benimle uğraşırsan ne olacağını yakında öğrenecek. Geri kalan her şey halledilebilir."

"Peki ya sonrasında? Örgüt, toplantı yapmadan, kanıt sunmadan bir tuğgeneralı öldürdüğünüzü fark ettiğinde ne olacak?"

"Hayatımı korumak için onların iznine ihtiyacım olmadığını anlayacaklar. Pakhan, hatırlıyor musun?" diye tısladım. "Bununla aynı fikirde olmayan herkes bunu şahsen bana bildirebilir."

Dmitri tehdidi algıladı, değerlendirdi ve bir kez başını salladı. "Onu nerede bulacaksınız?"

"The Anchor. Perşembe geceleri, köşe masa, üç yıldır aynı rutin."

"Destek sağlayabilirim."

"Hayır. Bu Pavel ile benim aramda bir mesele."

Alina ceketini alıp geri döndü, ifadesi sakin ve kararlıydı. Saate baktım. Yediyi yirmi geçiyordu. Pavel her zamanki yerine, her zamanki viskisiyle yerleşmiş, itibar ve rutinle korunduğuna inanan bir adamın özgüveniyle her zamanki işlerini hallediyor olacaktı.

"Neden bana söylemedin?" diye sordum Dmitri'ye, tehdit seviyesinin kırmızı bölgeye çıktığı açıkça belli olsun diye. "Neden ağabeyine ailesinden birinin onu hedef aldığını bildirmedi?"

Dmitri sertçe nefes alıp verdi. "Nik bana yapmamamı söyledi. Bunu senin çözmen gerekiyordu."

Alina, "Ateşle imtihan," diye mırıldandı.

"Kesinlikle," diyor Dmitri, onaylayan bir bakışla. "Ama biz onu izliyorduk."

"Ateşle vaftiz. Onun kışına ateş sokacağım!"

"Pavel mi, Nik mi?" diye soruyor Alina, ofisten öfkeyle çıkıp Porsche'min beklediği araba yoluna doğru ilerlerken; araba beni öldürmek isteyen adama teslim etmeye hazırdı.

"İkisi de," diye homurdanıp içeri girdim.

Motoru çalıştırırken Alina'yı beklemiyorum. Ya acele edip içeri girsin ya da geride kalsın.

Acele ediyor. Yolcu kapısı hızla açılıyor ve ben arabayı hareket ettirmeden bir saniye önce koltuğa oturuyor. Bana hırlayarak kapıyı çerçevesini sarsan bir gürültüyle kapatıyor. Ben Porsche'yi garajdan çıkarıp ıslak asfalta lastiklerin gıcırdamasına neden olacak kadar sert bir şekilde yola girdiğimde emniyet kemeri yerine oturuyor.

"Öfkelisin," diyor.

"Dikkatli."

"Aptalca bir şey yapacaksın."

"Muhtemelen."

"En azından dürüstsün." Yağmurun izin verdiğinden daha hızlı bir şekilde virajı dönerken, bir elini gösterge paneline dayadı. "Peki, plan ne? İçeri girip yüzüne ateş edip çıkmak mı?"

"Buna benzer bir şey."

"Bu bir plan değil, Arkady. Burası halka açık bir yer."

"Burası Bratva bölgesi. Arada büyük fark var."

Cevap vermiyor.

Akşam çiselemesiyle sokaklar kaygan, farlar ön camda uzun beyaz ve kırmızı çizgiler oluşturuyor. Düşündüğüm gibi sürüyorum; hızlı, agresif, olmaması gereken boşluklardan geçiyor ve olmaması gereken yerlerde boşluklar yaratıyorum. Siyah bir taksi, iç taraftan geçerken kornasını çalıyor. Ona aldırış etmiyorum.

"Onu vurmayağım," diyorum sonunda.

"Onun yaşamasına izin mi vereceksin?" diye haykırdı, ben ona alaycı bir gülümsemeyle bakarken gözleri kocaman açılmıştı. "Ah, yani onu silahla öldürmeyeceksin demek istiyorsun."

"Karın bölgesine saplanan bıçak çok daha şiirsel, değil mi sence?"

"Bunu neden yapmak istedi acaba?" diye kendi kendine mırıldanıyor. Bir cevap beklemiyor çünkü ona verecek bir cevabım yok.

"Önemli değil."

"Dmitri'ye sözüne güvenecek kadar güveniyor musun?"

"Nik ona güvendi. Görünüşe göre hayatını bile ona emanet etti."

"Bu, ona kendin güvenmekle aynı şey değil."

"Bu gece için yeterince iyi."

O sessizleşiyor ve ben bunu takdir ediyorum. Porsche, Mayfair ile Bermondsey arasındaki mesafeyi kişisel bir şekilde kat ediyor, motor her vites değişiminde sanki benim ruh halimi paylaşıyormuş gibi hırlıyor. Nehrin güneyindeki ara sokaklardan gidiyorum, her kavşakta kameraların kümелendiği ana arterlerden kaçınıyorum ve Metropolitan Polis Teşkilatı'nın ANPR sistemi, hiç uyumayan bir makinenin ayırım gözetmeyen açlığıyla plaka numaralarını kaydediyor.

Anchor, Jamaica Road'un köşesinde, bir bahis dükkanı ve aylardır kapalı olan bir tırnak salonunun arasına sıkışmış durumda. Dışarıdan bakıldığında, yıllar önce artık umursamayan bir mahallede varlığını sürdürmeye çalışan diğer yorgun Londra pub'larından biri gibi görünüyor. Buzlu camlar. Pencere çerçevelerindeki boyalar dökülüyor. Dışarıdaki kara tahtada, COVID'den önce yapılmayan bir bilgi yarışması gecesinin reklamı yapılıyor.

İçerisi bambaşka bir hikaye. İçerisi bize ait.

Binanın arkasından geçen dar ara sokakta, arka tarafa park ediyorum. İki araba zaten burada. Biri tanımadığım siyah bir Mercedes. Diğeri ise Pavel'in Audi'si, iki yıldır kullandığı aynı koyu gri A8; çünkü gösterişli görünmeden başarılı görünmek isteyen bir adamın arabası bu. Pavel'in her şeyi bu frekansa göre ayarlanmış. Saygı duyulacak kadar başarılı,

kıskanılmayacak kadar mütevazı. Darbe planlayan bir adam için mükemmel bir kamuflaj.

O anda her şey netleşti. Ben öldüğümde, halef olma şansı yakalayacaktı. Seva, Grisha, hatta Miro bile otomatik olarak görevi devralma hakkına sahip olmayacaktı. Oylamaya gidilecekti. Pavel herkesi ikna edip her zaman istediğini elde etmeyi umuyordu.

Güç.

Sınırsız ve geri alınamaz.

O şerefsiz. Bunu kilometrelerce öteden görmeliydim ama derler ya, sonradan akıl yürütmek her şeyi daha iyi görmeyi sağlar.

Motoru durdurup bir anlığına oturuyorum, ellerimi direksiyona koyup avuçlarımın altında derinin dokusunu hissediyorum.

"Arabada kalın," diyorum.

"HAYIR."

"Alina."

"Hayır dedim. Eğer oraya giriyorsan, ben de giriyorum. Bana daha önce niyet ve ortaklık hakkında söylediklerini söyleyip sonra da beni Bermondsey'deki bir otoparkta bir el çantası gibi oturup bırakamazsın."

Gözlerimi kapatıyorum. Üçe kadar sayıyorum. Açıyorum.

"Taşıma silah geliyor mu?"

Elinde, bir adamı ayağından vurduğu silahı tutuyor, dolgun dudaklarında geniş bir sırıtış belirliyor. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Pekala. Arkamda dur. Konuşma. Ben yere yatmadıkça silah çekme."

"Kuralları hatırlıyorum."

Arabadan iniyorum. Yağmur, havada kararsız bir şey gibi asılı kalan bir sise dönüşmüş. Sokak ıslak tuğla ve bayat bira kokuyor, bir de şehrin karanlık köşelerinde olup bitenlere aldırış etmeyen o kendine özgü kokusu. Arabanın etrafından dönüyorum ve Alina arkamdan geliyor, nefes alışverişini duyabileceğim kadar yakın, Dima'nın ona öğrettiği gibi düzenli ve kontrollü. Aferin kızım.

Anchor'ın arka kapısı kilitli değil. Perşembe geceleri her zaman açık, çünkü Pavel mahremiyetine düşkün ve mahremiyet, barın önünden ve ona dikilmiş tüm gözlerden geçmeyi gerektirmeyen ikinci bir çıkış anlamına geliyor. Kapıyı itip açıyorum ve endüstriyel temizleyici ve eski halı kokan dar bir koridora giriyorum. Mutfak solda, karanlık ve kapalı. Barın sesleri duvardan sızıyor; boğuk sesler ve bardakların şıkırtısı, duyulmasını istemedikleri işleri yürüten adamların alçak sesle mırıldanmaları.

Koridorda ilerliyorum ve halı yerini yapışkan muşambaya bırakıyor. Yangın çıkış levhası duvarlara yeşil bir ışık yansıtıyor. Koridorun sonunda, ana bara açılan bir kapı var. Pavel'in sesini duyabiliyorum, alçak ve ölçülü, birine onayını beklediği bir şeyi söyleyen bir adamın kendine özgü ritmiyle.

Kapıyı iterek açıyorum.

Oda loş ışıklandırmayla açılıyor, koyu renk ahşap paneller var, sol duvar boyunca uzanan bir bar ve tek başına çalışan bir adam var; adam bana bir bakıyor ve bodrumda acil bir iş buluyor. Zekice.

Pavel köşede, sırtı duvara dönük, her iki kapıyı da görebilecek şekilde duruyor. Önünde yarım içilmiş bir viski var ve tanımadığım bir adamla konuşuyor; gri takım elbiseli, avukat ya da muhasebeci ya da Pavel'in çirkin şeyleri kağıt üzerinde temiz göstermek için çevresinde tuttuğu melez türlerden birine benzeyen biri.

Barda iki adam daha var. Biri barda, sanki burada bulunmak için para almış birinin yapmacık ilgisizliğiyle birasını yudumluyor. Diğeri ise ön kapının yakınında, oturmak yerine ayakta duruyor; bu da onu güvenlik görevlisi yapıyor. İkisinin de görünürde silahı yok, ama böyle bir yerde bunun hiçbir önemi yok.

Pavel, odaya üç adım atmadan beni görüyor. Bardağı ağzına götürmeden yarı yolda duruyor. Ne bir irkilme, ne de bir şaşkınlık. Sadece akşamı beklenmedik bir şekilde değişen ve o an nasıl davranacağına karar veren bir adamın hassas bir şekilde kendini yeniden ayarlaması.

Gözleri benden Alina'ya kaydı; Alina arkama geçip tam da ona söylediğim yere, hafifçe soluma, arka ayağı ağırlıklı, elleri yanlarında yerleşti. Sonra gözleri tekrar bana döndü ve hesaplamanın gerçekleştiğini gördüm. Seçeneklerini tartan ve bunların yetersiz olduğunu gören bir adamın hassas, hızlı aritmetiği.

"Arkady," diyor. Bardağı yere bırakıyor. "Bu beklenmedik bir şey."

"Öyle mi?"

Gri takım elbiseli adam, yanlış gecede yanlış masada oturduğunu yeni yeni fark eden birinin yavaş yavaş kavrayışıyla ikimiz arasında bakışlarını gezdiriyor. Pavel ona bakmıyor, ama başını hafifçe yana eğiyor, ayağa kalkıyor, evrak çantasını topluyor ve işten atılmış ve buna minnettar olan bir adamın aceleciliğiyle bara doğru ilerliyor.

Ön kapıdaki güvenlik görevlisi dikleşiyor. Barmen birasını yere bırakıyor.

İkisini de umursamıyorum. Onlar mobilya. Mobilyalar beni ilgilendirmez.

Altı adımda odayı geçip Pavel'i ayağa kaldırmak için uzandım. Bu uzun ve uzatılmış bir tartışma olmayacak. Diğer elimle bıçağı çekip, Pavel daha bir kelime bile söyleyemeden karnına sapladım.

Güvenlik görevlisi atıldı, ancak Alina silahını doğrultunca durdu.

Ağzından kan damlayan Pavel'e, "Özür dilemek için tam üç saniyen var, yoksa bunu gerekenden daha acı verici hale getiririm," dedim.

Pavel'in gözleri fal taşı gibi açılmış, elleri ise bıçağı sıkıca tuttuğum bileğimi tırmalıyor. Viski bardağı masadan düşüp paramparça oluyor ve çıkan ses garip bir şekilde tatmin edici. Tıpkı noktalama işareti gibi.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum. "Bana ait olanı almaya çalıştığım için."

Öksürüyor ve daha fazla koyu ve yoğun kan geliyor. Bacakları titriyor. Vücudu direnmeyi bırakırken, beyni hâlâ kazanmaya çalışırken, ağırlığının bıçağına karşı giderek arttığını hissedebiliyorum.

"Benim..." diye başlıyor ve sonra yüzü, kan içinde olmasaydı gülümseme olabilecek bir ifadeye bürünüyor. "Kanıtınız yok."

"Kanıtı ihtiyacım yok. Ben pakhanım."

"Aile—"

"Aile her zaman yaptığı şeyi yapacak. Uyum sağlayacaklar. Yeniden hizalanacaklar. Ve senin hiç var olmadığını unutacaklar, çünkü hainlere böyle olur."

"Siktir git," diye tükürdü ve ben bıçağı çevirdim. Bu, bu işi bitirmek için ihtiyacım olan tüm onaydı. Gözleri kocaman açıldı, sonra karardı. Işık, her zaman olduğu gibi, birdenbire değil, bir binanın kat kat kapanması gibi, aşama aşama kayboldu. Son kat da karanlığa gömülene kadar onu orada tuttum, sonra bıçağı çekip bıraktım.

Eskiden önemli olan ama artık olmayan bir şeyin donuk, ağır sesiyle yere düşüyor.

Kan, etrafında birikmiş, yapışkan zemine yavaş ve koyu bir dalga gibi yayılıyor. Kırık bardaktaki viski kanla karışıyor, kehribar rengi kanın içinde belirliyor.

Kanıyla ıslanmış bıçağı alıp odadaki diğerlerine döndüm. "Başka kimse var mı?"

"Hayır, kesinlikle," diyor güvenlik görevlisi. Tahmin edilebilir bir durum. Çok etkili.

"Öyleyse burayı temizleyin ve çalışacak başka birini bulun."

Alina'nın elini tutarak bizi bardan dışarı, sokağa doğru götürdüm. Yağmur yeniden şiddetlenmişti, iri damlalar sanki gökyüzü bütün gün bir şeyi tutmuş gibi kaldırıma düşüyordu.

Alina konuşmuyor. Benimle aynı tempoda yürüyor, eli sıkıca elimde ve parmaklarının arasından nabzının attığını hissedebiliyorum, ama adımları istikrarlı ve nefes alışverişi kontrollü. Adrenalin, disiplin ve bir adamın üç metre ötede öldüğünü izleyip de yıkılmamak için insan vücudunun ürettiği kimyasal kokteyl neyse artık, onunla ayakta duruyor.

Durup onu belinden tutarak arabanın kaputuna oturttum ve külotunu yana doğru çektim. Bir saniye sonra penisim içindeydi, onu sertçe beceriyordum, mirasımı, beni yönetim kurulundan uzaklaştırıp onu ele geçirmek isteyen bir adama karşı savunmanın verdiği hazzı kovalıyordum. Nefesi kesildi, elleri kollarıma uzandı, tırnakları ceketimin derisine saplandı. Porsche'nin kaputu yağmurdan kaygandı ve ona sürtündü, ama bir elimle kalçasını kavrayıp onu orada sabitledim. Diğer elim hala bıçağı tutuyordu, bıçağın üzerinde kan ve yağmur karışmış, bileğimden ince ince akıyordu, umurumda değildi.

Bacaklarını etrafıma doluyor ve beni daha derine çekiyor, çıkardığı ses ise ham ve ilkel, dünyanın geri kalanı için giydiği medeni tabakanın altından bir yerlerden kopmuş gibi.

Sanki bir şey kanıtlamaya çalışıyormuşum gibi onunla sevişiyorum. Belki de haklıyım. Belki de kanıtlamaya çalıştığım şey hâlâ hayatta olduğum, beni öldürmeye çalışan adamın yerde yatan kişi olduğu ve beni seçen kadının burada olup, kemiklerimin iliğinde yaşayan kanı, öfkeyi ve karanlığı, yani her şeyimi aldığıdır.

Onu hayatıma soktuğu için Pavel'e teşekkür borçluyum. Ama bu yeterli bir rahatlama değil. Bana karşı komplo kurduğu anda ölmüştü; sadece henüz bunun farkında değildi. Ama şimdi ben pakhanım, karım var, bir aile kuracağız ve bu aileyi Nik'in asla yapamadığı şekillerde yöneteceğiz.

Belki bir gün, muhtemelen oğlumu veya kızımı ilk kez kucağıma aldığım gün, yaptıklarından dolayı onu affedeceğim.

Ama şu an bunların hiçbirisi önemli değil. Sadece Alina. Her zaman Alina.

Epilog

Alina

Yedi ay sonra

Gülümseyerek hâlâ düz olan karnımı elimle okşadım. Çok hızlı oldu ama mutluyum. Arkady çok sevinçli. Ama şu anda Kıbrıs açıklarında Akdeniz'de yatla ilerlerken bunların hepsi ikinci planda kalıyor.

Burada güneş acımasızca yakıyor. Londra yazının o üç gün süren ve sonra özür dileyen kibar, filtrelenmiş sığağına benzemiyor bu. Bu gerçek bir sıcaklık, kemiklerinize işleyen ve yağmurluğunuzu unutturan türden. Başımı şezlonga yaslıyorum ve güneşin işini yapmasına izin veriyorum. Midem bulantı ve deniz tutmasıyla alt üst oluyor ve Arkady kovayı tutmak için acele ederken ben de kovayı alıyorum.

"İyiym," diye nefes nefese kaldım, kusma girişimlerim sonuç vermeyince. "Ama şu lanet olası gemiden bir an önce inebilir miyiz?"

"Gemi rıhtıma yanaştığı anda inebiliriz."

Donakaldım. "Rıhtım mı? Onu görmeye mi gidiyorsun?"

Hiçbir zaman karar verilmedi. Biz sadece burada, ortalıkta dolaşıyorduk, yakın olduğumuzu biliyorduk ama hiçbir şey kesinleşmemiştir.

Arkady derin bir nefes alıp kıyı şeridine bakıyor. Bakışları koyu renk güneş gözlükleriyle örtülü olsa da gözlerindeki yoğunluğu hayal edebiliyorum. Sonunda "Hayır," diyor. Daha fazlasını bekliyorum.

Gelmiyor.

"Emin misiniz?" diye soruyorum çekinerek.

Bana dönüp baktı ve iç çekerek güneş gözlüklerini çıkardı. "Evet, krasotka, eminim. Ölümünü taklit edip Bratva'dan uzakta huzurlu bir hayat yaşamak istiyordu. Benim kapısına dayanmam onun başına cehennemi getirecek ve o bunu istemiyordu."

"Ama onu tekrar görmek istedin. Elveda de," diyorum sessizce. "Kabul etmesen bile."

Cevap vermiyor. Sadece güneş gözlüklerini tekrar takıp, dirseklerini dizlerine dayayarak, ellerini aralarında gevşekçe bırakarak, benimkinin yanındaki şezlongun kenarına oturuyor. Ön kollarındaki dövmeleler, son üç günde kazandığı bronzluğa göre daha koyu görünüyor. Tatilde olan bir adama benziyor. Kargaşa içindeki bir Bratva pakhanına değil.

Kovayı yere bırakıp su şişesine uzandım ve midem sakinleşene kadar küçük yudumlar aldım. Yat hafifçe sallanıyor ve kıyı şeridi, sıcak hava pusunun içinde gerçek dışı bir şeymiş gibi parıldıyor. O parıltının ardında bir yerlerde, hazırlanması sekiz yüz bin sterline mal olan bir villada, Nik Saranov, oğlunu içermeyen bir hayat yaşıyor.

Arkady, bununla barıştığını söylemeyecek, çünkü bunu söylemek, onu yaratan adamın onu terk ederek içinde bir şeyleri de kırdığını kabul etmek anlamına gelir ve Arkady Saranov kırık şeyleri kabul etmez. Onları tamir eder, ya da yok eder, ya da düşmanlarının kanı ellerinde, yağmurda bir Porsche 911'in kaputunda onları boyun eğdirir. Ama beklemediğim bir şey yapıyor. Uzanıp elini karnıma koyuyor. Düz avuç içi, parmaklar açık. Dokunuş hafif ama bilinçli ve sıcaklığı, bu sabah yat adanın doğu ucunu döndüğünden beri aramızda duran mide bulantısını, tuzlu havayı ve karmaşık duygu yığını kesip atıyor. Elimi onun elinin üzerine koyup yüzüğünü çeviriyorum.

"Bu benim vedam," diyor.

Kımıldamıyorum. Nefes almıyorum. Sadece ellerimizin çocuğumuzun büyüdüğü yere yerleşmesine izin veriyorum ve onun ne demek istediğini, açıkça söylemesine gerek kalmadan anlıyorum. Bu, devamlılık. Nik'in çıkışı inşa etmesinin, paravan şirketi kurmasının, yüzünü taşıyan bir adamı vurmasının ve oğlunun yasını tutmasına izin vermesinin sebebi bu. Kendisi için değil. Bunun için. Saranovların gelecek nesli için.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Teşekkür ederim," diyor. "İsrar etmediğiniz için."

"Kim, ben mi?" diye hafifçe şaka yaptım ve o da gülümseyerek başını salladı.

"Seni her şeyden çok seviyorum Alina. Aramızdaki bu olay, asla bir şey başaramayacak bir adamın iktidar hırsıyla başladı."

"Ve bu, birbirimize duyduğumuz saplantılı bir tutkuya dönüştü."

"Ve bu," diyor, elini geri çekmeden önce karnıma hafifçe dokunarak, güneş gözlüğünü yerine takıp şezlonguna uzanıyor. Konu kapanıyor. Sahil şeridi parlamaya devam ediyor, Nik bir yerlerde onun ardında varlığını sürdürüyor ve biz de onun bu tarafında bir yerlerde varlığımızı sürdürüyor, ilerliyoruz.

Saranov Bratva serisinin Seva'nın hikayesine odaklanan bir sonraki kitabına göz atın: Sahip Olunan

Londra Bratva Serisine henüz başladınız mı? Onun Acımasız Yemini

Beni Instagram'da takip edin: <https://instagram.com/evennewtonwrites>

En yeni kitaplarım ve eski kitaplarım hakkında daha fazla bilgi için Facebook Okuyucu Grubuma katılın: Eve Newton's Books & Readers

Özel haberler için bültenime abone olun: Eve Newton'ın Haberleri

Onun Acımasız Yemini

Bölüm 1

Roma

Voronov ismi bu dünyada bir anlam ifade ediyor. Kan, intikam, sahiplenme, şiddet anlamına geliyor.

Ve bir yandan da biraz sapıklık.

Zoya Antonova'nın makyaj masasındaki sevimli kristal ördek koleksiyonuna bakıyorum. Daha yakından bakmak için eğiliyorum. Pahalı Swarovski. Bu bana onun hakkında muhtemelen düşündüğünden daha çok şey anlatıyor. Parmağımı uzatıp birini çeviriyorum ve bakışlarım Zoya ile annesinin fotoğrafına kayıyor. Uzun koyu saçları ve anlamlı kahverengi gözleriyle kardeş gibi görünüyorlar. Tower Bridge fonunda Rus güzelliği. Burada bir metafor var ama analizi başka bir zamana bırakacağım. Bakışlarım aynadaki yansımama kayıyor, koyu saçlı, mavi gözlü Voronov varisini görüyorum. Sırıttım ve doğrulup lacivert Tom Ford takımımın önünü düzelttim. Keşke burada olduğumu, eşyalarını incelediğimi, notlar aldığımı, onu çıldırtacak değişiklikler yaptığımı bilseydi. Fotoğrafı yüzüstü yere fırlatma isteği içimde dalgalanıyor ama kendimi kontrol ediyorum. Fazla kontrol ediyorum. İncelik önemli.

Köşedeki devasa antika sandığın en üst çekmecesini açıyorum.

Zoya'nın iç çamaşırları, renk ve kumaşa göre düzenli bir şekilde istiflenmiş. Titiz. Belki de hafif bir takıntı. Siyah ipek külotların üzerinde parmaklarımı gezdirip birini çıkarıyorum, bir an parmaklarımda

sallanmasına izin verdikten sonra buruşturup burnuma götürüp kokluyorum. Yasemin. Sarhoş edici, ailesi rakip olan bir kadına ait olmaması gereken bir koku. Ama Voronovlar istediklerini alırlar ve şu anda onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Her sırrını. Her kokusunu. Her gizli korkusunu.

Yavaşça nefes veriyorum, kumaşın serinliği dudağıma değiyor, ardından ipeği çekmeceye geri koyuyorum. Düzenli dantel tanga yığının bir santim sola doğru itiyorum, simetriyi bozuyorum. Küçük bir bozulma. Mükemmel matrisinde bir aksaklık, onu kaşlarını  atmasına, bu akşam planladığı sıradan akşam yemeği için giyinirken hafızasını sorgulamasına neden olacak. İpek kumaşa sarılmış psikolojik bir savaş bu.

 ekmeceyi neredeyse duyulmayacak bir tık sesiyle kapatıp dikkatimi yatağa çevirdim. Geniş, çok fazla yastıkla kaplı, yorganı bembeyaz bir bulut gibiydi. Yumuşak krem rengi halının üzerinde sessizce yürüdüm. Uzandım ve avucumu yatağa bastırarak esnekliğini test ettim, vücudunun bu boşluğa kıvrılmasının sıcaklığını hayal ettim. Bakışlarım komodine kaydı. Yarisı boş bir bardak su ve sırtı çatlamış bir kitap. Bardağı aldım, başparmağımla dudaklarının değdiği kenarı takip ettim. Bu düşünce tehlikeli bir dikkat dağıtıcıydı. Bardağı tekrar yerine koydum.

Burası onun sığınağı, ama canavarın bir anahtarı olduğundan habersiz ve canavar çoktan kendine yer edinmiş durumda. Patek Philippe saatime bakıyorum. Süre neredeyse doldu.

Saniye ibresi saati gösteriyor ve ben gözümü kırpyorum.

Ceketimin cebindeki telefon hafifçe titriyor. Babam. Voronov pakhan. Kimseyi beklemez. Veliahtını bile. İkinci titreşim başlamadan telefonu çıkarıp cevaplıyorum.

"Evet?"

"Mikhail suikaste kurban gitti."

"Ah?"

"Geri  ekil," diyor. "O  ğrensın, sonra harekete geçelim."

Telefonu kapatırken gülümsüyorum. Sonra, daha doğrusu harekete geçiyorum. Geri sayım başladı. O da gerekeni yapacak.

Telefonu i  cebime geri koyuyorum, cihazın ağırlığı artık daha da ağır, çünkü bir ölüm fermanı taşıyor. Evin sessizliği farklı, henüz gelmemiş haberlerle dolu. Babamın az önce kopardığı bir iplikle sallanan kırılğan bir huzur bu. Zoya on dakikadan az bir süre içinde  n kapıdan girecek. Onun programını kendisinden daha iyi biliyorum. Kensington High Street'te pilates, bir yulaf sütlü latte molası, sonra eve gidip kıyafet değiştirmek.

Bugün değişmeyecek. Bugün yas tutacak.

Odayı son bir kez, sahiplenici bir bakışla süzdüm. Dağınık iç çamaşını çekmecesini, dönmüş kristal ördük. Gerçekliğindeki minik çatlaklar. Bakışlarımı babasının çerçevesinde fotoğrafında oyalandı. Resimdeki adam, kolunu kızının omzuna atmış, gülümsüyordu. Kral öldü. Yaşasın... şey, ben.

Oyalanmamalıydım ama son bir fiziksel iz bırakma isteği çok güçlü. Nemli bahçeye bakan pencereye doğru yürüyorum. Mandalı açıp camı bir milimetre kadar yukarı kaydırıyorum. Londra'nın soğuğunun içeri sızmasına yetecek kadar. Bu gece rüzgar estiğinde hafif, hüznü bir ılık sesi çıkaracak kadar. O, teninde cereyanı hissedecek ve titreyerek yorganını daha da sıkıca çekecek, soğuğun benden geldiğini asla anlamayacak.

Odayı sessizce terk ediyorum, kapı sessizce kapanıyor. Milyonlarca sterlinlik evin merdivenlerinden aşağı iniyorum, zaten yas tutan bir evde hayalet gibi dolaşıyorum ve ön kapıdan sessizce çıkıyorum. Uzaklaşırken sinyalleri açıyorum, güvenlik kameralarını tekrar çevrimiçi hale getiriyorum. Tembelce bir yöntem ama hiç korkmuyorum.

Eğer beni yakalarsa ne yapacak?

Dışarıda, hava yağmurun habercisiyle ağırlaşmış durumda. İki blok ötede bekleyen siyah Mercedes'e doğru yürüyorum. Zoya beş dakika içinde evde olacak. Motor çalışmaya başlarken deri koltuğa yaslanıyorum ve kapıdan içeri girdiği anı hayal ediyorum. Telefon çaldığında boğazından kopacak çığlığı gözümde canlandırıyorum. Bunu duymak için orada olamayacağım, ne yazık. Henüz değil. Yakında, yanaklarından gözyaşlarını silen ben olacağım ve onu teselli eden elin, bıçağı tutan el olduğunu bile tahmin etmeyecek.

"Bekle," diye emrettim Yuri'ye. "Beş dakika ver."

Başını itaatkar ve sessiz bir şekilde sallıyor, motoru düşük devirde çalışır halde tutuyor. Titreşim şasiden uğultu şeklinde geçiyor, kanımdaki adrenalinin yükselişine karşıt bir unsur oluşturuyor. Yağmur damlaları ön cama iri, ağır damlalar halinde düşüyor.

Tam zamanında, beyaz bir Range Rover Evoque köşeyi dönüyor. Zoya.

şehir evinin önüne park ediyor ve kapı açılıyor. Islak kaldırıma adım atıyor, yulaf sütlü lattesini sıkıca tutarken spor çantasını omzuna atıyor. Beyaz yoga pantolonu ve dar, fuşya rengi bir spor sütyeni giymiş, az önce hayalini kurduğum kıvrımlarını vurguluyor. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, kapıya doğru ilerlerken sallanıyor. Yağmur onu rahatsız etmiyor. Sanki güneş yüzüne vuruyormuş gibi hareket ediyor. Sinir bozucu

derecede sakın görünüyor. Hatta mutlu. En büyük derdi tırnaklarının bozulması veya çantasının tükenmesi olan bir kadın.

Telefonunun çalacağından ve dünyasının başına yıkılacağından habersiz.

Bunu görmek istiyorum. Onun yıkıldığı anı görmek istiyorum.

"Hadi ama," diye fısıldıyorum. Eğer kaçırsam sinirlenirim ve birileri kellesini kaybeder.

Telefonu çalarken, ölüm çanı gibi havada yankılanan sesiyle içimde karanlık bir tatmin duygusu beliriyor. Bu anın sahibi benim. Fırtınadan önceki sessizliğin sahibi benim. Çantasından telefonu çıkarırken, diğer elinde dökülmek üzere olan bardağı sıkıca tutmasını izliyorum.

"Dikkatli ol Devochka," diye fısıldıyorum.

"Bu kim?" diye soruyor.

Nefesimi tutuyorum. Bekliyorum. İzliyorum.

Yüzü solgunlaşıyor ve yulaf sütlü latte'si kaldırıma düşüp tertemiz spor ayakkabılarını ıslatırken hıçkırıkları yağmurda yankılanıyor. Yavaşça nefes veriyorum. O artık benim. Sadece henüz bunun farkında değil.

"Sür," diye mırıldanıyorum, arabadan inip onun dünyasına dalıp daha da yıkmadan önce. "Harekete geç."

Eve Newton tarafından da yayınlandı.

<https://evennewton.com/dark-mafia-%26-billionaire>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM